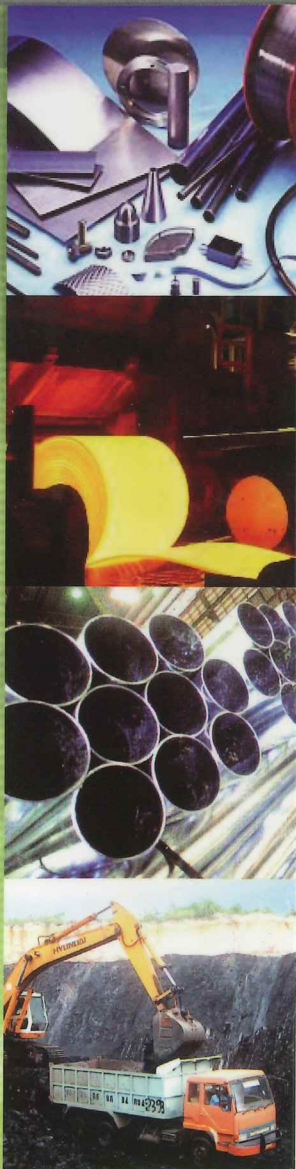

ผลการดำเนินงานประจำปี 2550

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

Annual Report 2007

ผลการดำเนินงานประจำปี **2550**
กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

สารบัญ

สารอธิบดี	4
ทำเนียบผู้บริหาร	6
ข้อมูลองค์กร	14
■ ประวัติความเป็นมา	15
■ ความหมายสัญลักษณ์	16
■ วิสัยทัศน์ พันธกิจ ยุทธศาสตร์	17
■ โครงสร้างและอัตรากำลัง	18
■ พระราชบัญญัติ	22
งบประมาณรายจ่ายและงบแสดงฐานะการเงิน	24
ผลการปฏิบัติราชการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2550	39
■ ผลการดำเนินงานตามคำรับรองการปฏิบัติราชการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2550	40
■ ผลการปฏิบัติราชการที่สำคัญ ภายใต้แผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2550	49
- ด้านการบริหารจัดการเมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน	50
- ด้านการพัฒนาและส่งเสริมระบบโลจิสติกส์	74
- ด้านการแก้ไขปัญหาผลกระทบสิ่งแวดล้อม	77
- ด้านการบริหารและพัฒนาองค์กร	84
■ รายงานผลการปฏิบัติราชการตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ	91
■ รายงานการวิเคราะห์ประเมินผลความก้าวหน้าการดำเนินโครงการ	93
■ บทความและรายงานทางวิชาการ	95
กิจกรรมในรอบปี 2550	103

สารอริบดี

ปัจจุบัน สถานการณ์เศรษฐกิจของโลก มีการเปลี่ยนแปลงและผันผวนค่อนข้างสูง ประกอบกับการแข่งขันทางด้านธุรกิจ ที่มีความซับซ้อนและรุนแรง ส่งผลให้การประกอบธุรกิจ โดยเฉพาะธุรกิจทางด้านอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน จำเป็นต้องมีการปรับตัวและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น อุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ในฐานะเป็นองค์หลักของประเทศในการบริหารจัดการและพัฒนาอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน จึงมีบทบาทสำคัญในการสร้างโอกาสและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการประกอบการ โดยการสนับสนุนและเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน รวมทั้งกำกับดูแลการประกอบกิจการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานให้มีการพัฒนาอย่างยั่งยืนเพื่อสร้างความความมั่นคงด้านวัตถุดิบสำหรับภาคอุตสาหกรรมของไทย

ในปีงบประมาณ 2550 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ดำเนินงานภายใต้ยุทธศาสตร์การบริหารราชการแผ่นดิน (พ.ศ. 2548-2551) ด้านการปรับโครงสร้างภาคอุตสาหกรรมเพื่อส่งเสริมและพัฒนาเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานให้มีการขยายตัวและเพิ่มมูลค่าวัตถุดิบเพื่อเป็นฐานการผลิตให้แก่อุตสาหกรรมต่อเนื่องและอุตสาหกรรมรายสาขา โดยมีการดำเนินงานตามโครงการต่างๆ ที่สำคัญ อาทิ การส่งเสริมการผลิตในอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน พัฒนาอุตสาหกรรมพื้นฐานเพื่อเป็นฐานการผลิตให้กับภาคอุตสาหกรรม การส่งเสริมและกำกับการจัดการทรัพยากรแร่และการประกอบการ การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมด้านแร่และการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการบริหารและบริการครบวงจร เป็นต้น นอกจากนี้ภารกิจดังกล่าว กรมฯ ได้ดำเนินการเสนอแนะและผลักดันแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานให้เหมาะสมกับภาวะการณ์เศรษฐกิจและการค้า โดยส่งเสริมและพัฒนาระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ซึ่งครอบคลุมการดำเนินงาน 4 ด้าน ได้แก่ พัฒนาการเชื่อมโยงระหว่างองค์กรตลอดโซ่อุปทานของกลุ่มอุตสาหกรรมต่างๆ ปรับปรุงประสิทธิภาพโลจิสติกส์ภายในองค์กร พัฒนาขีดความสามารถด้าน

Message from the Director-General

โลจิสติกส์และสร้างปัจจัยเพื่อสนับสนุนการประกอบธุรกิจของภาคอุตสาหกรรม รวมทั้งภารกิจใหม่ด้านการเพิ่มมูลค่าแร่และโลหะของเสียหรือวัสดุเหลือใช้ในภาคอุตสาหกรรมพื้นฐานและอุตสาหกรรมต่อเนื่อง เพื่อเป็นการสร้างเสถียรภาพให้กับวัตถุดิบแร่และโลหะซึ่งเป็นทรัพยากรที่มีปริมาณจำกัดใช้แล้วหมดไป โดยได้ทำการศึกษา วิจัย และถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านการนำแร่และโลหะหมุนเวียน กลับมาใช้ใหม่ตามหลักการ

3Rs (Reduce, Reuse, Recycle) เพื่อสนับสนุนและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ประกอบการลดการใช้ทรัพยากรและนำของเสียมาใช้ซ้ำหรือแปรสภาพกลับมาใช้เป็นวัตถุดิบใหม่ อันเป็นลักษณะของสังคมที่มีการใช้ทรัพยากรหมุนเวียนอย่างคุ้มค่า สมดุล และยั่งยืน ซึ่งสามารถดำเนินการได้บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้เป็นอย่างดี

ความสำเร็จของการดำเนินงานดังกล่าว เกิดจากความร่วมมือร่วมใจของเพื่อนข้าราชการและพนักงานทุกระดับของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่มุ่งมั่นปฏิบัติงานอย่างสุดความสามารถ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อสังคมและประเทศชาติเป็นสำคัญ

(นายอนุสรณ์ เนื่องผลมาก)

อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

นายอนุสรณ์ เหืองผลมาก
อธิบดี

1

2

1. นายมนทป วลัยะเพ็ชร
รองอธิบดี

2. นายเสน่ห์ นิยมไทย
รองอธิบดี

3. นายไชยา เจริญวงศ์
วิศวกรเหมืองแร่ 9 วช.

3

1

2

3

1. นางสมจินต์ คงสะเสน
ผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง
2. นางสาวสิริรัตน์ สิริคันทานนท์
ผู้อำนวยการสำนักกฎหมายและระเบียบ
3. นายชาติ หงส์เทียมจันทร์
ผู้อำนวยการสำนักการอนุญาต

1

2

1. นายสมบูรณ์ ยินดียิ่งยืน

ผู้อำนวยการสำนักกำกับการผลิตและจัดเก็บรายได้

2. นายพงษ์เทพ จารุอำพรพรณ

ผู้อำนวยการสำนักบริหารสิ่งแวดล้อม

3. นางสาวสุพศรี ทุมโหลิต

ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาและส่งเสริม

3

1

2

3

1. นางสาวนภาพร อรุณเกียรติกิจ้อง

ผู้อำนวยการสำนักโลจิสติกส์อุตสาหกรรม

2. นายปณิธาน จินดาภู

ผู้อำนวยการสำนักวิชาการแร่

3. นายธวัช ผลความดี

ผู้อำนวยการสำนักวิศวกรรมและพื้นฟูพื้นที่

1

2

1. นางวราภรณ์ ลาพานันต์

ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและพัฒนาระบบบริหาร

2. นายสุรพงษ์ เชียงทอง

ผู้อำนวยการสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐาน

3. นางอนงค์ ไพจิตรประภาภรณ์

ผู้อำนวยการสำนักอุตสาหกรรมเพิ่มมูลค่า

3

1

2

3

1. นายมานูส มณีโนษย์

ผู้อำนวยการศูนย์สารสนเทศ
อุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

2. นางสาวลัดดาวัลย์ คงเอี่ยมตระกูล

ผู้อำนวยการกลุ่มตรวจสอบภายใน

3. นายวิเชียร ปลอดประดิษฐ์

ผู้อำนวยการสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐาน
และการเหมืองแร่ เขต 1

1

2

1. นายนิติ กิตติสาร

ผู้อำนวยการสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐาน
และการเหมืองแร่ เขต 2

2. นายสมชาย เอกธรรมสุทธิ

ผู้อำนวยการสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐาน
และการเหมืองแร่ เขต 3

3. นายธรรมศักดิ์ พงษ์ประเสริฐ

ผู้อำนวยการสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐาน
และโลหิตภัณฑ์ (ภาคใต้)

3

ข้อมูลองค์กร

- ประวัติความเป็นมา
- ความหมายสัญลักษณ์
- วิสัยทัศน์ พันธกิจ ยุทธศาสตร์
- โครงสร้างและอัตราทำสับ
- พระราชบัญญัติ

ประวัติความเป็นมา

ความเจริญรุ่งเรืองของประเทศไทยมีส่วนเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเหมืองแร่มาแต่ครั้งอดีตกาล และคงความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศมาทุกยุคสมัย การบริหารจัดการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ไทยมีวิวัฒนาการมาอย่างต่อเนื่อง ในสมัยกรุงสุโขทัยมีการขุดแร่อย่างเสรี แต่เนื่องจากความต้องการใช้ที่มากขึ้น ประกอบกับมูลค่าทางเศรษฐกิจของแร่ที่เพิ่มมากขึ้นตามลำดับ ทำให้ต้องมีการจัดการควบคุมการทำเหมืองแร่ให้รัดกุมมากขึ้น ในสมัยกรุงศรีอยุธยา กรมนาเป็นผู้ดูแลการทำเหมืองแร่และมีการเก็บภาษีอากรแร่เป็นครั้งแรก ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น ผู้ปกครองมณฑลหรือจังหวัด มีอำนาจอนุญาตการขุดแร่ แต่ก็ยังมีปัญหาในเรื่องของการกำหนดเขตเหมืองแร่ การขออนุญาตทำเหมือง และการเก็บภาษีซึ่งยังขาดประสิทธิภาพและไม่มีมาตรฐานที่แน่นอน พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 จึงทรงมีพระบรมราชโองการตั้ง "กรมราชโลหกิจและภูมิวิทยา" ขึ้น สังกัดกระทรวงเกษตราธิการ ในวันที่ 1 มกราคม 2434 ทำหน้าที่ดูแลการทำเหมืองแร่ การออกใบอนุญาตเกี่ยวกับการตรวจหาแร่และทำเหมืองแร่ตลอดทั่วราชอาณาจักร

กรมราชโลหกิจและภูมิวิทยา หรือ "กรมแร่" ได้มีการเปลี่ยนแปลงชื่อและกระทรวงต้นสังกัดไปแต่ละยุคแต่ละสมัย รวมถึง 9 ครั้ง ในจำนวน 5 กระทรวงด้วยกัน คือ กระทรวงเกษตราธิการ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงพระคลังมหาสมบัติ กระทรวงเศรษฐกิจ และกระทรวงเศรษฐกิจ จนกระทั่งปี พ.ศ. 2485 เมื่อมีการจัดตั้งกระทรวงอุตสาหกรรมขึ้น กรมราชโลหกิจและภูมิวิทยาได้ย้ายมาสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรมภายใต้ชื่อ "กรมโลหกิจ" ในปี พ.ศ. 2506 ได้ย้ายไปสังกัดกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ ซึ่งตั้งขึ้นใหม่ภายใต้ชื่อ "กรมทรัพยากรธรณี" และในที่สุดได้ย้ายมาสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรมอีกครั้งหนึ่งในปี พ.ศ. 2516 เมื่อมีการยุบกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ

ต่อมา ภายหลังการปฏิรูประบบราชการตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 มีการแยกภารกิจหลักของกรมทรัพยากรธรณี ได้แก่ ด้านธรณีวิทยา ด้านแร่ ด้านพลังงาน และด้านน้ำบาดาล ไปสังกัดอยู่ในกระทรวงต่างๆ ตามที่มีการแบ่งโครงสร้างส่วนราชการใหม่ โดยงานด้านแร่และโลหกรรม ได้จัดตั้งหน่วยงานใหม่ คือ "กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่" สังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม มีหน้าที่ความรับผิดชอบหลักในการอนุญาตและกำกับดูแลการประกอบกิจการอุตสาหกรรมแร่และโลหการ ตามกฎหมายว่าด้วยแร่ กฎหมายว่าด้วยโรงงาน และกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งการจัดเก็บรายได้ของรัฐในส่วนที่เกี่ยวข้อง และการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมแร่ โลหการและอุตสาหกรรมพื้นฐาน รวมตลอดถึงการสนับสนุนและให้บริการทางวิชาการแก่หน่วยงานราชการ เอกชน รัฐวิสาหกิจ และประชาชนทั่วไป

ความหมายสัญลักษณ์

สัญลักษณ์

ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

พระนารายณ์ แสดงถึง การเป็นหน่วยงานในสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม

รูปนก ด้านซ้ายและขวา แสดงถึง เอกลักษณ์ของความเป็นไทยและภารกิจหลักสำคัญ 2 ประการที่ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ รับผิดชอบ คือ อุตสาหกรรมเหมืองแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐานที่สืบเนื่องจากแร่

รูปเฟือง สื่อถึง ความเป็นองค์กรที่ปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับภาคอุตสาหกรรม

รูปโอเคและพลั่ว อุปกรณ์ขั้นพื้นฐานการทำเหมืองแร่ที่สื่อให้เข้าใจง่าย เมื่อพบเห็น และแสดงถึงภารกิจ หน้าที่ และความรับผิดชอบขององค์กร

เส้นโค้งวงกลมส่วนล่าง สื่อถึง การโอบอุ้ม ค้ำครอง และจุดยืนที่มั่นคง ในการดูแลเอาใจใส่ต่อสภาพแวดล้อม อันมีผลมาจากการบริหารจัดการงานในภาคอุตสาหกรรม ซึ่งถือเป็นความรับผิดชอบต่อสำคัญของ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ในการกำกับดูแลการใช้ทรัพยากรแร่อย่างถูกวิธี โดยคำนึงถึงการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัยของประชาชนเป็นสำคัญ

สีเขียว หมายถึง ความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

สีน้ำเงิน หมายถึง ความหนักแน่น เข้มแข็ง และความเป็นปึกแผ่นขององค์กร

วิสัยทัศน์ พันธกิจ ยุทธศาสตร์

วิสัยทัศน์ (VISION)

เป็นองค์กรหลักของประเทศในการบริหารจัดการ และพัฒนาอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานให้เป็นอย่างมีคุณภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม

พันธกิจ (MISSION)

1. เสนอแนะนโยบายและกำหนดยุทธศาสตร์ในการบริหารจัดการทรัพยากรแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ให้เกิดประโยชน์สูงสุด
2. สร้างโอกาสและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการประกอบการ
3. สนับสนุน และเสริมสร้างขีดความสามารถของอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน
4. กำกับและดูแลการประกอบกิจการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานให้มีการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์

1. การเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันของกลุ่มอุตสาหกรรมพื้นฐาน
2. การเพิ่มประสิทธิภาพการประกอบการอย่างมีคุณภาพกับสังคม และสิ่งแวดล้อม
3. การสร้างความมั่นคงด้านวัตถุดิบแร่และโลหะสำหรับภาคอุตสาหกรรม

โครงสร้างกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

รองอธิบดี

สำนักบริหารกลาง

- Φ ส่วนงานสารบรรณ
- Φ กลุ่มงานเผยแพร่และอำนวยความสะดวก
- Φ กลุ่มบริหารงานบุคคล
- Φ กลุ่มงานคลัง
- Φ กลุ่มงานพัสดุ

สำนักนโยบายและพัฒนาระบบบริหาร

- Φ ฝ่ายบริหารทั่วไป
- Φ กลุ่มนโยบายและแผน
- Φ กลุ่มพัฒนาระบบบริหาร
- Φ กลุ่มติดตามและประเมินผล

ศูนย์สารสนเทศอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

- Φ ฝ่ายบริหารทั่วไป
- Φ กลุ่มพัฒนาระบบเครือข่ายและการสื่อสาร
- Φ กลุ่มพัฒนาระบบสำนักงานรัฐอิเล็กทรอนิกส์
- Φ กลุ่มวิเคราะห์สถิติข้อมูลแร่และอุตสาหกรรม

สำนักวิศวกรรมและฟื้นฟูพื้นที่

- Φ ฝ่ายบริหารทั่วไป
- Φ กลุ่มมาตรฐานและส่งเสริมการรังวัด
- Φ กลุ่มเทคโนโลยีทำแผนที่
- Φ กลุ่มฟื้นฟูคุณภาพสิ่งแวดล้อม
- Φ กลุ่มวิชาการวิศวกรรม
- Φ กลุ่มเครื่องจักรกลและโยธา

สำนักบริหารสิ่งแวดล้อม

- Φ ฝ่ายบริหารทั่วไป
- Φ กลุ่มวิชาการและมาตรฐาน
- Φ กลุ่มส่งเสริมการจัดการสิ่งแวดล้อม
- Φ กลุ่มที่ปรึกษาการจัดการสิ่งแวดล้อม
- Φ ส่วนกำกับและเฝ้าระวังคุณภาพสิ่งแวดล้อม 1
- Φ ส่วนกำกับและเฝ้าระวังคุณภาพสิ่งแวดล้อม 2

สำนักอุตสาหกรรมพื้นฐาน

- Φ ฝ่ายบริหารทั่วไป
- Φ กลุ่มอุตสาหกรรมพื้นฐาน 1
- Φ กลุ่มอุตสาหกรรมพื้นฐาน 2
- Φ กลุ่มอุตสาหกรรมพื้นฐาน 3
- Φ กลุ่มอุตสาหกรรมพื้นฐาน 4

สำนักการอนุญาต

- Φ ฝ่ายบริหารทั่วไป
- Φ กลุ่มตรวจสอบแผนงานและโครงการ
- Φ ส่วนการอนุญาตประทานบัตรและ
อนุญาต
- Φ ส่วนการอนุญาตธุรกิจเหมืองแร่
- Φ ส่วนควบคุมสัมปทาน

สำนักกำกับการผลิตและจัดเก็บรายได้

- Φ ฝ่ายบริหารทั่วไป
- Φ กลุ่มมาตรฐานการกำกับดูแล
- Φ กลุ่มกำกับดูแลการประกอบกร
- Φ ส่วนควบคุมการจัดเก็บรายได้

อธิบดี

รองอธิบดี

วิศวกรเหมืองแร่ 9วช.

กลุ่มตรวจสอบภายใน

สำนักกฎหมายและระเบียบ

- ☐ ฝ่ายบริหารทั่วไป
- ☐ กลุ่มที่ปรึกษากฎหมาย
- ☐ กลุ่มนิติกรรมและสัญญา
- ☐ กลุ่มคดี
- ☐ กลุ่มสืบสวนสอบสวน

สำนักพัฒนาและส่งเสริม

- ☐ ฝ่ายบริหารงานทั่วไป
- ☐ กลุ่มส่งเสริมวิสาหกิจเหมืองแร่
- ☐ กลุ่มส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศ
- ☐ กลุ่มเศรษฐกิจแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน
- ☐ กลุ่มส่งเสริมเทคโนโลยีอุตสาหกรรมพื้นฐาน

สำนักอุตสาหกรรมเพิ่มมูลค่า

- ☐ ฝ่ายบริหารทั่วไป
- ☐ กลุ่มนโยบายและแผน
- ☐ กลุ่มพัฒนาระบบและฐานข้อมูล
- ☐ กลุ่มเพิ่มมูลค่าวัสดุธรรมชาติ
- ☐ กลุ่มเพิ่มมูลค่าวัสดุเหลือใช้
- ☐ กลุ่มพัฒนาและประสานเครือข่าย

สำนักโลจิสติกส์อุตสาหกรรม

- ☐ ฝ่ายบริหารทั่วไป
- ☐ กลุ่มพัฒนาระบบโลจิสติกส์
- ☐ กลุ่มสารสนเทศโลจิสติกส์
- ☐ กลุ่มวิชาการ

สำนักวิชาการแร่

- ☐ ฝ่ายบริหารทั่วไป
- ☐ กลุ่มวิศวกรรมความปลอดภัย
- ☐ กลุ่มพัฒนาเหมืองแร่
- ☐ กลุ่มนโยบายและแผนแร่
- ☐ กลุ่มทรัพยากรแร่

สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต 1-3 (จ.สงขลา อุตรดิตถ์และเชียงใหม่)

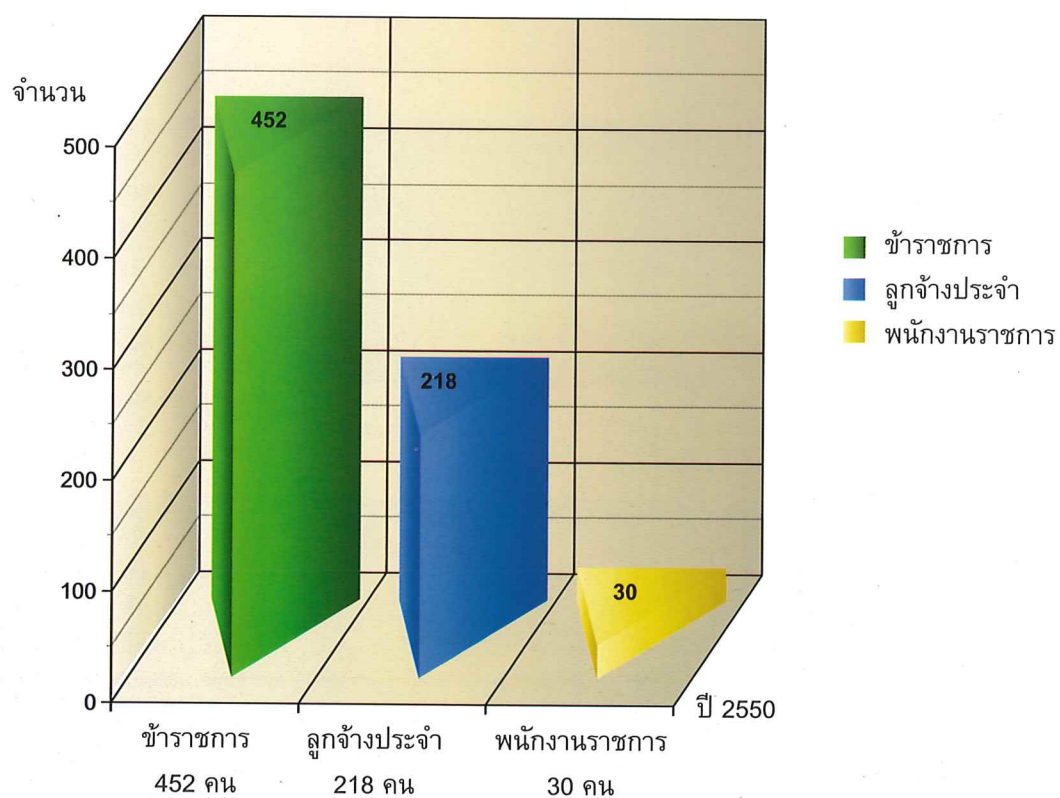
- ☐ ฝ่ายบริหารทั่วไป
- ☐ กลุ่มส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม
- ☐ กลุ่มส่งเสริมและพัฒนาเทคโนโลยี
- ☐ กลุ่มศึกษา วิจัยศักยภาพและเศรษฐศาสตร์แร่
- ☐ ส่วนกำกับดูแลการประกอบการ

สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์ (ภาคใต้)

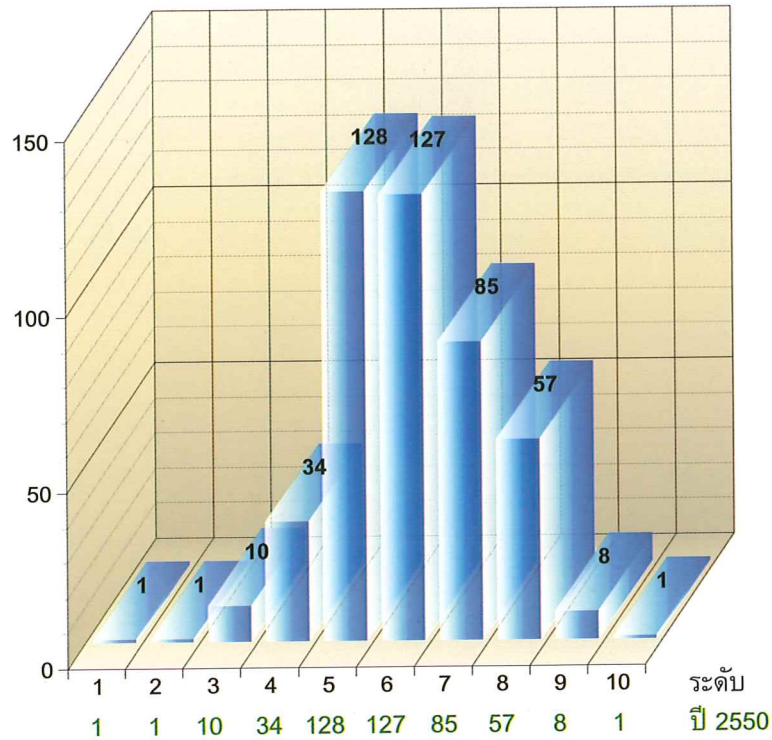
- ☐ ฝ่ายบริหารทั่วไป
- ☐ กลุ่มอุตสาหกรรมพื้นฐาน
- ☐ กลุ่มโลจิสติกส์อุตสาหกรรม
- ☐ กลุ่มอุตสาหกรรมเพิ่มมูลค่า

หมายเหตุ เป็นหน่วยงานที่ตั้งขึ้นเป็นการภายใน

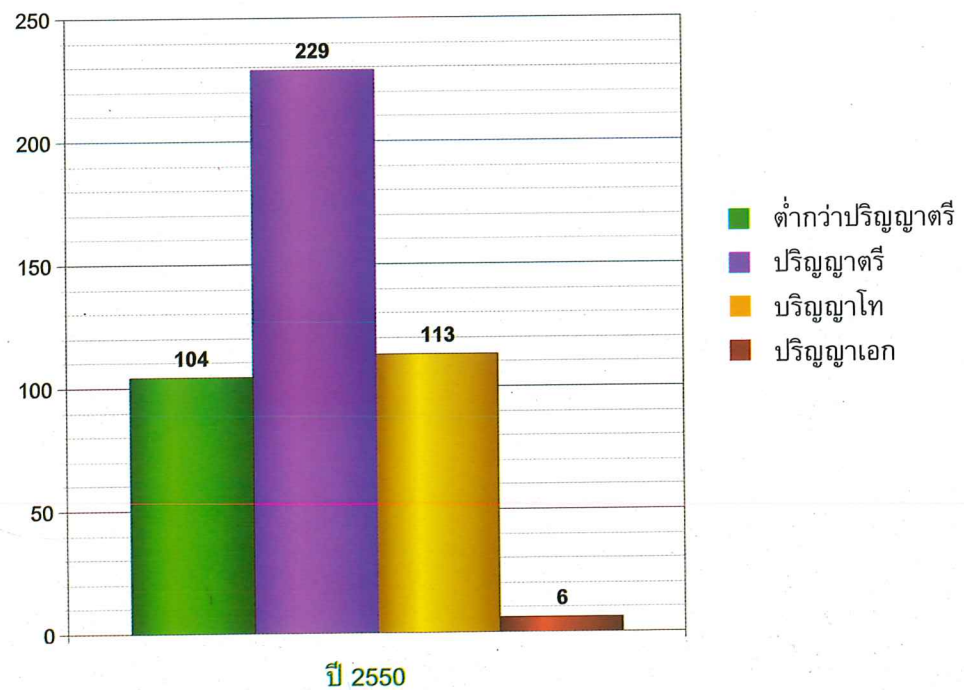
อัตรากำลังข้าราชการ ลูกจ้างประจำ และพนักงานราชการ

จำนวนข้าราชการจำแนกตามระดับ

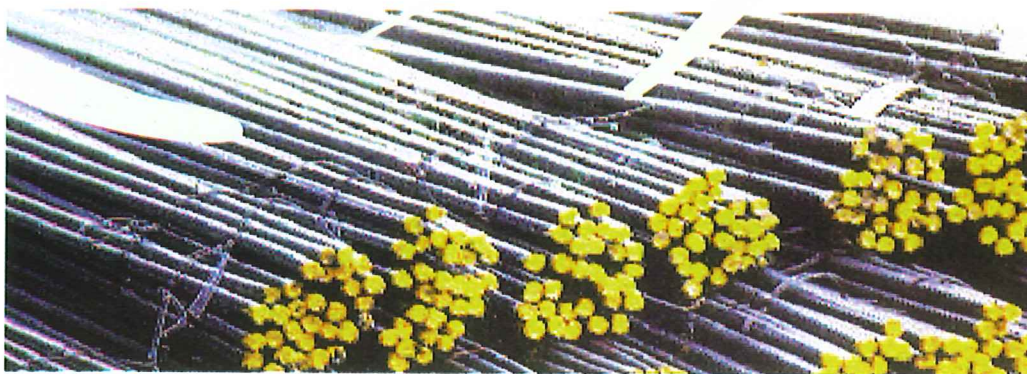
จำนวนข้าราชการจำแนกตามวุฒิการศึกษา

พระราชบัญญัติ

ที่เกี่ยวข้อง 4 ฉบับ

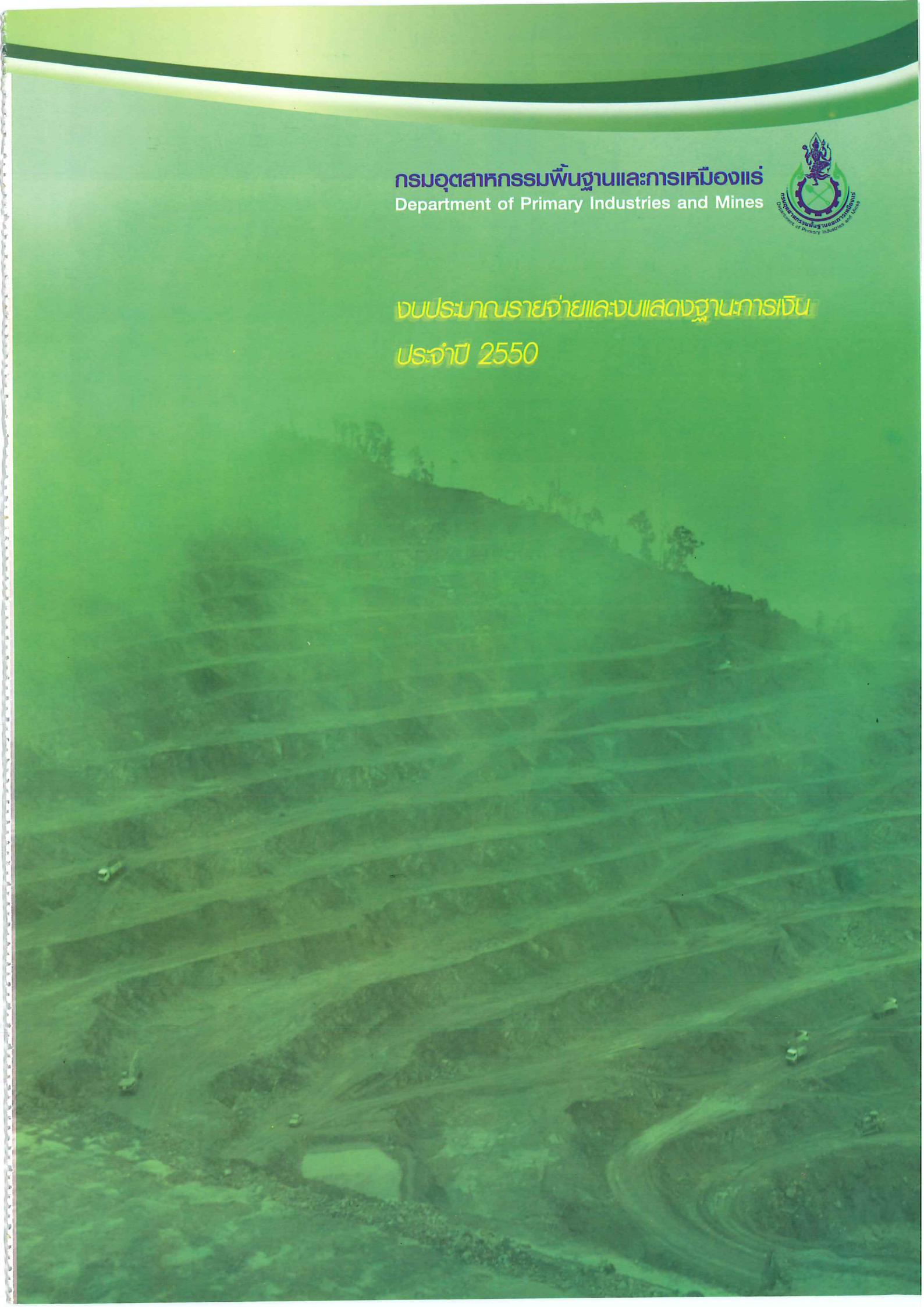
- พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510
- พระราชบัญญัติพิกัตอัตราค่าภาคหลวงแร่ พ.ศ. 2509
- พระราชบัญญัติควบคุมแร่ดีบุก พ.ศ. 2514
- พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 (เฉพาะโรงงานประกอบกิจการเกี่ยวกับการ
ไม่ บด หรือย่อยหิน และโรงงานประกอบกิจการเกี่ยวกับการทำเกลือสินเธาว์และ
การสูบน้ำหรือน้ำน้ำเกลือขึ้นมาจากใต้ดิน)

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
Department of Primary Industries and Mines

งบประมาณรายจ่ายและงบแสดงฐานะการเงิน
ประจำปี 2550

งบประมาณรายจ่ายและงบแสดงฐานะการเงิน ประจำปี 2550

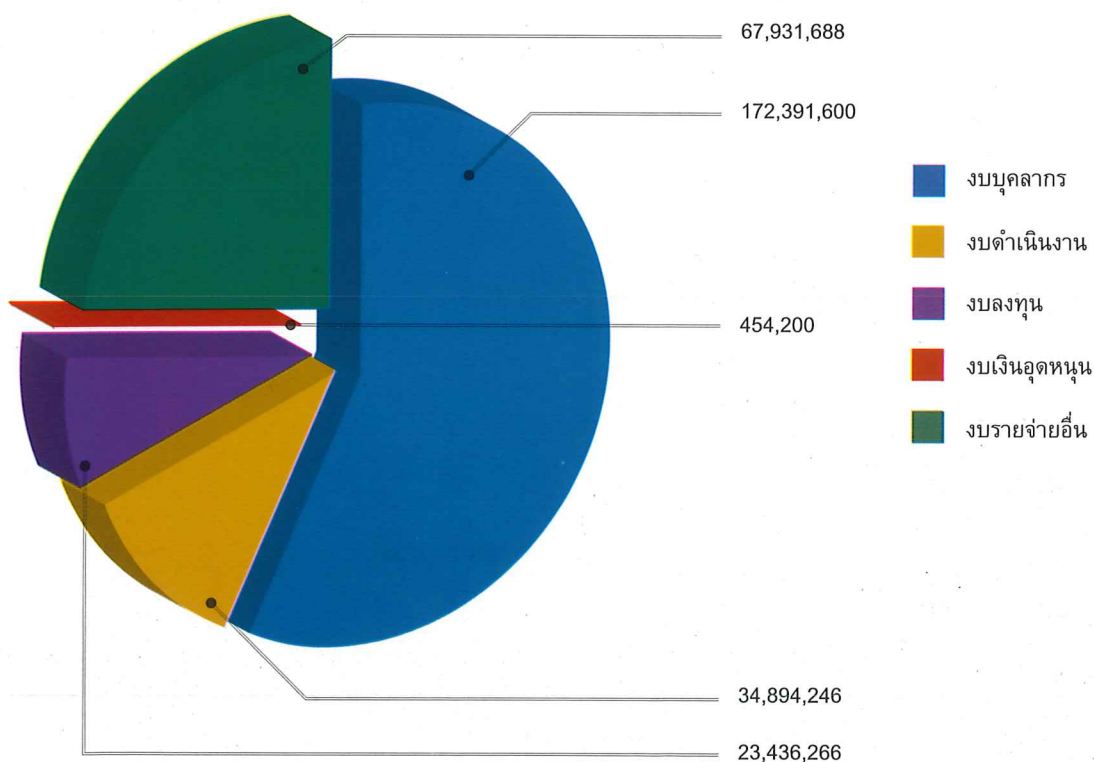
งบประมาณรายจ่าย

ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2550 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้รับการจัดสรรงบประมาณรวมเป็นเงินทั้งสิ้น จำนวน 299.108 ล้านบาท แบ่งออกเป็นงบประมาณตาม ผลผลิตที่ 1 การบริหารจัดการด้านแร่ 202.060 ล้านบาท และงบประมาณตามผลผลิตที่ 2 การพัฒนาอุตสาหกรรมพื้นฐานและส่งเสริมการผลิต 97.048 ล้านบาท โดยจำแนกตามประเภทรายจ่ายได้ ดังนี้

งบบุคลากร	172,391,600	บาท
งบดำเนินงาน	34,894,246	บาท
งบลงทุน	23,436,266	บาท
งบเงินอุดหนุน	454,200	บาท
งบรายจ่ายอื่น	67,931,688	บาท

งบประมาณรายจ่ายประจำปี พ.ศ. 2550

หน่วย : บาท

งบแสดงฐานะการเงิน

ณ วันที่ 30 กันยายน 2550

(หน่วย : บาท)

สินทรัพย์

สินทรัพย์หมุนเวียน

เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด	466,403,405.35
ลูกหนี้ระยะสั้น	554,563,193.53
รายได้ค้างรับ	3,222,591.07
สินค้าและวัสดุคงเหลือ	9,103,822.18
รวมสินทรัพย์หมุนเวียน	<u>1,033,293,012.13</u>

สินทรัพย์หมุนเวียน

ลูกหนี้ระยะยาว	(14,400.00)
ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ (สุทธิ)	208,323,457.82
สินทรัพย์โครงสร้างพื้นฐาน (สุทธิ)	893,682.00
สินทรัพย์ไม่มีตัวตน (สุทธิ)	1,342,269.82
สินทรัพย์ไม่หมุนเวียนอื่น	1,533,866.40
รวมสินทรัพย์ไม่หมุนเวียน	<u>212,078,876.04</u>

รวมสินทรัพย์	<u>1,245,371,888.17</u>
--------------	-------------------------

หมายเหตุ : ประกอบงบการเงิน เป็นส่วนหนึ่งของงบการเงิน

(ยังไม่ผ่านการตรวจสอบรับรองโดยสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน)

งบแสดงฐานะการเงิน
ณ วันที่ 30 กันยายน 2550

(หน่วย : บาท)

หนี้สิน

หนี้สินหมุนเวียน

เจ้าหนี้ระยะสั้น	36,136,106.66
ค่าใช้จ่ายค้างจ่าย	15,797,656.00
รายได้แผ่นดินรอส่งคลัง	180,478.24
รายได้รอการรับรู้ระยะสั้น	94,137,555.33
เงินรับฝากระยะสั้น	857,613,163.44
หนี้สินหมุนเวียนอื่น	2,056,873.27

รวมหนี้สินหมุนเวียน

1,005,921,832.94

หนี้สินไม่หมุนเวียน

เงินอุดหนุนราชการรับจากคลังระยะยาว	1,020,000.00
------------------------------------	--------------

รวมหนี้สินไม่หมุนเวียน

1,020,000.00

รวมหนี้สิน

1,006,941,832.94

สินทรัพย์

ทุน	181,044,326.25
รายได้สูง (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายสะสม	57,385,728.98

รวมสินทรัพย์สุทธิ

238,430,055.23

หมายเหตุ : ประกอบงบการเงิน เป็นส่วนหนึ่งของงบการเงิน
 (ยังไม่ผ่านการตรวจสอบรับรองโดยสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน)

งบแสดงผลการดำเนินงานทางการเงิน

ณ วันที่ 30 กันยายน 2550

(หน่วย : บาท)

รายได้จากการดำเนินงาน

รายได้จากรัฐบาล

รายได้จากงบประมาณประจำและงบกลาง	341,297,004.10
---------------------------------	----------------

รวมรายได้จากรัฐบาล	<u>341,297,004.10</u>
--------------------	-----------------------

รายได้จากแหล่งอื่น

รายได้จากการขายสินค้าและบริการ	5,509,191.75
--------------------------------	--------------

รายได้อื่น	<u>293,364,514.53</u>
------------	-----------------------

รวมรายได้จากแหล่งอื่น	<u>298,873,706.28</u>
-----------------------	-----------------------

รวมรายได้จากการดำเนินงาน	<u>640,170,710.38</u>
--------------------------	-----------------------

ค่าใช้จ่ายจากการดำเนินงาน

ค่าใช้จ่ายบุคลากร	230,399,601.33
-------------------	----------------

ค่าใช้จ่ายบำเหน็จบำนาญ	20,858,095.92
------------------------	---------------

ค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรม	17,122,888.94
------------------------	---------------

ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง	16,006,869.13
------------------------	---------------

ค่าวัสดุและค่าใช้จ่าย	72,040,619.93
-----------------------	---------------

ค่าสาธารณูปโภค	11,694,091.62
----------------	---------------

ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย	4,161,281.77
-------------------------------	--------------

ค่าใช้จ่ายอื่น	<u>289,833,603.76</u>
----------------	-----------------------

รวมค่าใช้จ่ายจากการดำเนินงาน	<u>662,117,052.40</u>
------------------------------	-----------------------

รายได้สูง (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายจากการดำเนินงาน	<u>(21,946,342.02)</u>
---	------------------------

หมายเหตุ : ประกอบงบการเงิน เป็นส่วนหนึ่งของงบการเงิน
(ยังไม่ผ่านการตรวจสอบรับรองโดยสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน)

งบแสดงผลการดำเนินงานทางการเงิน

ณ วันที่ 30 กันยายน 2550

(หน่วย : บาท)

รายได้/ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกิดจากการดำเนินงาน

กำไร/ขาดทุนสุทธิจากการจำหน่ายสินทรัพย์

99,985.60

รายการอื่นๆที่ไม่เกิดจากการดำเนินงาน

16,150,605.90

รายได้/ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกิดจากการดำเนินงาน

16,250,591.50

รายได้สูง (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายจากกิจกรรมตามปกติ

(5,695,750.52)

รายได้พิเศษ

-

รายได้สูง (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายก่อนรายการรายได้แผ่นดิน

(5,695,750.52)

หมายเหตุ : ประกอบงบการเงิน เป็นส่วนหนึ่งของงบการเงิน

(ยังไม่ผ่านการตรวจสอบรับรองโดยสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน)

งบแสดงผลการดำเนินงานทางการเงิน

ณ วันที่ 30 กันยายน 2550

(หน่วย : บาท)

รายได้แผ่นดินที่จัดเก็บ

รายได้แผ่นดิน - ภาษี

ภาษีทางตรง	0.00
ภาษีทางอ้อม	0.00
ภาษีอื่น	614,005,571.04
รวมรายได้ภาษี	614,005,571.04

รายได้แผ่นดิน - นอกจากภาษี

รายได้จากการขายสินค้าและบริการ	21,081,726.51
รายได้อื่น	228,191,166.78
รวมรายได้จากแหล่งอื่น	249,272,893.29

รวมรายได้แผ่นดินที่จัดเก็บ 863,278,464.33

หัก	รายได้แผ่นดินถอนคืนจากคลัง	0.00
	รายได้แผ่นดินจัดสรรตามกฎหมาย	0.00

รายได้สุทธิจากยอดถอนคืนและจัดสรรตามกฎหมาย 863,278,464.33

รายได้แผ่นดินนำส่งคลัง 859,963,546.76

รายได้แผ่นดินรอนำส่งคลัง 3,314,917.57

รายได้สูง(ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายสุทธิ (2,380,832.95)

หมายเหตุ : ประกอบงบการเงิน เป็นส่วนหนึ่งของงบการเงิน

(ยังไม่ผ่านการตรวจสอบรับรองโดยสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน)

หมายเหตุประกอบงบการเงิน

ณ วันที่ 30 กันยายน 2550

หมายเหตุที่ 1 สรุปนโยบายการบัญชีที่สำคัญ

1. หลักการบัญชี

งบการเงินนี้จัดทำขึ้นตามเกณฑ์คงค้าง โดยเป็นไปตามข้อกำหนดในหลักการและนโยบายบัญชีสำหรับหน่วยงานภาครัฐ ฉบับที่ 2 ตามประกาศกระทรวงการคลัง เมื่อวันที่ 6 มกราคม 2546

2. หน่วยงานที่เสนอรายงาน

รายงานที่ปรากฏในงบการเงินรวมถึงรายการที่เกิดจากเงินในงบประมาณและเงินนอกงบประมาณ ที่กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ใช้ในการดำเนินงาน ซึ่งเป็นรายการที่เกิดขึ้นทั้งที่หน่วยงานในส่วนราชการและหน่วยงานในภูมิภาค

3. การรับรู้รายได้

- รายได้จากเงินงบประมาณรับรู้เมื่อได้รับอนุมัติคำขอเบิกเงินจากกรมบัญชีกลาง
- รายได้แผ่นดินรับรู้เมื่อได้รับเงิน

รายได้แผ่นดินแสดงเป็นรายการต่างหากจากรายได้และค่าใช้จ่ายจากกิจกรรมปกติของหน่วยงาน ในงบรายได้และค่าใช้จ่าย

4. ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย

อาคาร อุปกรณ์ และสินทรัพย์ไม่มีตัวตนแสดงในราคาทุนหักค่าเสื่อมราคาสะสม ค่าเสื่อมราคาคำนวณโดยวิธีเส้นตรง ตามอายุการใช้งานโดยประมาณของสินทรัพย์ ดังนี้

อาคารและสิ่งปลูกสร้าง	15 - 40	ปี
ครุภัณฑ์	2 - 12	ปี
โปรแกรมคอมพิวเตอร์	2 - 5	ปี

5. วัสดุคงเหลือ

แสดงในราคาทุน และตีราคาวัสดุคงเหลือโดยวิธีเข้าก่อนออกก่อน

หมายเหตุ : ประกอบงบการเงิน เป็นส่วนหนึ่งของงบการเงิน
(ยังไม่ผ่านการตรวจสอบรับรองโดยสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน)

หมายเหตุที่ 2 เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด

เงินสด	139,815.02
เงินฝากของหน่วยงาน (เงินงบประมาณ)	12,918,242.34
เงินฝากของหน่วยงาน (เงินนอกงบประมาณ)	309,282.05
เงินฝากคลัง 901, 912	450,135,664.65
เงินทดรองราชการ	1,020,000.00
รายการเทียบเท่าเงินสดอื่น	-170.38
พักยอดเงินฝากคลัง	1,880,571.67
รวมเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด	466,403,405.35

หมายเหตุที่ 3 ลูกหนี้ระยะสั้น

ลูกหนี้เงินยืมในงบประมาณ	3,972,630.53
ลูกหนี้เงินยืมนอกงบประมาณ	2,609,890.00
ลูกหนี้ส่วนราชการ - รายได้รับแทนกัน	547,980,628.00
เงินรอรับคืน	45.00
	554,563,193.53

หมายเหตุที่ 4 วัสดุคงเหลือ

วัสดุคงเหลือ	9,103,822.18
--------------	--------------

หมายเหตุที่ 5 ลูกหนี้ระยะยาว

เงินกู้ - ระยะยาว เลขที่เอกสาร 1100008166 รหัส 1000 ประเภท RC วันที่ 12 กรกฎาคม 2549 เป็นค่าภาคหลวงแร่ที่หน่วยงานภูมิภาคโอนเงินเข้ากรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ยังไม่ได้ปรับปรุงบัญชี

หมายเหตุที่ 6 ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ (สุทธิ)

อาคารและสิ่งปลูกสร้าง	218,641,078.70
หัก ค่าเสื่อมราคาสะสม	<u>86,173,960.81</u>
อาคารและสิ่งปลูกสร้าง (สุทธิ)	<u><u>132,467,117.89</u></u>
ครุภัณฑ์และอุปกรณ์	133,856,853.17
หัก ค่าเสื่อมราคาสะสม	<u>58,000,513.24</u>
ครุภัณฑ์และอุปกรณ์ (สุทธิ)	<u><u>75,856,339.93</u></u>

หมายเหตุที่ 7 สินทรัพย์โครงสร้างพื้นฐาน (สุทธิ)

สินทรัพย์โครงสร้างพื้นฐาน	956,300.00
หัก ค่าเสื่อมราคาสะสม	<u>62,618.00</u>
รวมสินทรัพย์โครงสร้างพื้นฐาน (สุทธิ)	<u><u>893,682.00</u></u>

หมายเหตุที่ 8 สินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตน (สุทธิ)

โปรแกรมคอมพิวเตอร์	2,025,174.20
หัก ค่าตัดจำหน่ายสะสม	<u>682,904.38</u>
โปรแกรมคอมพิวเตอร์ (สุทธิ)	<u><u>1,342,269.82</u></u>

หมายเหตุที่ 9 ค่าใช้จ่ายบุคลากร

เงินเดือน	136,481,010.93
ค่าจ้างประจำ	40,339,842.39
ค่าจ้างชั่วคราว	1,912,123.50
เงินประจำตำแหน่ง	4,473,343.50
ค่าตอบแทน	7,994,438.92
ค่าล่วงเวลา	304,940.00
เงินรางวัลสำหรับหน่วยงาน	4,002,340.35
โบนัส	137,005.90
เงินสมทบชดเชย กบข.	5,348,495.57
เงินสมทบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพลูกจ้างประจำ	1,015,142.57
เงินประกันสังคม	129,038.81
เงินรางวัลสำหรับผู้บริหาร	1,061,753.20
เงินช่วยการศึกษาบุตร	1,959,652.00
ค่ารักษาพยาบาล	23,812,750.69
ค่าเช่าบ้าน	1,210,583.00
ค่าใช้จ่ายบุคลากรอื่น	126,000.00
เงินช่วยเหลือพิเศษกรณีเสียชีวิต	91,140.00
รวมค่าใช้จ่ายบุคลากร	<u>230,399,601.33</u>

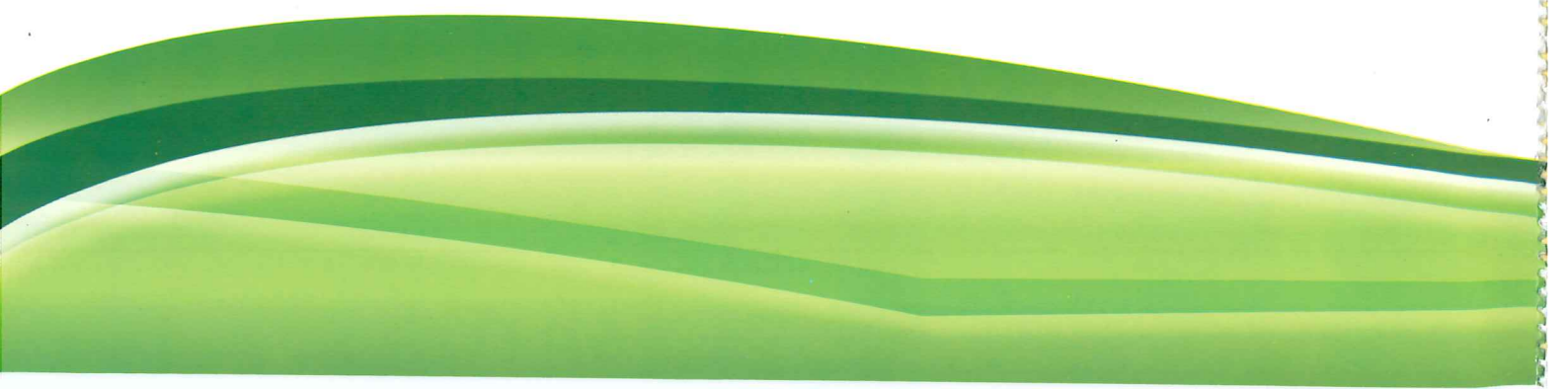
หมายเหตุที่ 10 ค่าสาธารณูปโภค

ค่าไฟฟ้า	4,437,634.06
ค่าน้ำประปา	1,029,754.49
ค่าน้ำมัน	1,591,152.90
ค่าโทรศัพท์	1,477,622.18
ค่าใช้จ่ายค่าบริการอินเทอร์เน็ต	2,813,068.55
ค่าไปรษณีย์และขนส่ง	301,793.00
ค่าสาธารณูปโภคอื่น	<u>43,066.44</u>
รวมค่าสาธารณูปโภค	<u><u>11,694,091.62</u></u>

หมายเหตุที่ 11 ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย

ค่าครุภัณฑ์และอุปกรณ์	4,113,466.77
โครงสร้างพื้นฐานอื่น	<u>47,815.00</u>
รวมค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย	<u><u>4,161,281.77</u></u>

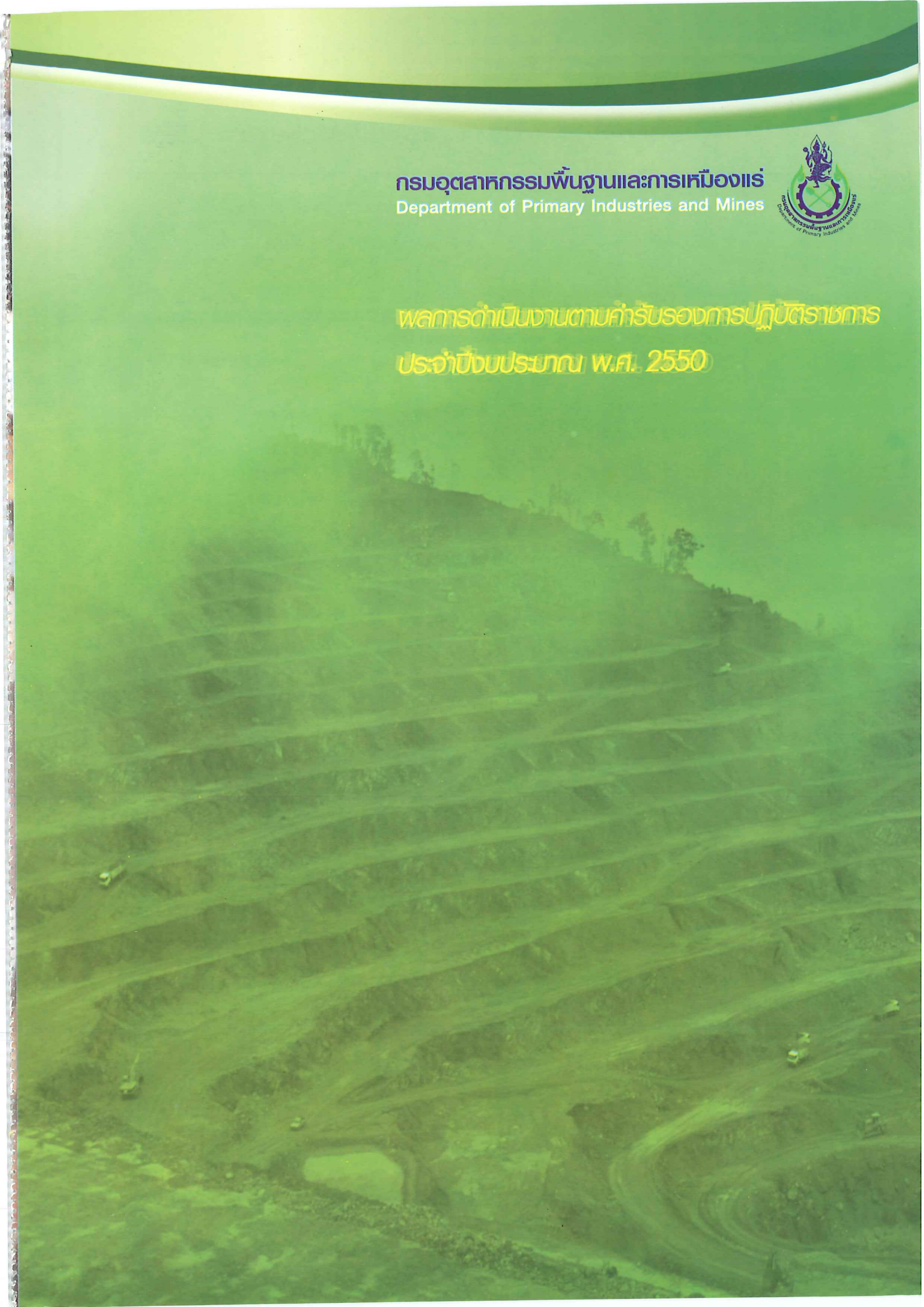
ผลการปฏิบัติงาน
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2550

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
Department of Primary Industries and Mines

ผลการดำเนินงานตามคำรับรองการปฏิบัติราชการ
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2550

ผลการดำเนินงานตามคำรับรองการปฏิบัติราชการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2550

ตัวชี้วัด ผลการปฏิบัติราชการ		หน่วย วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	เกณฑ์การให้คะแนน					ผลการดำเนินงาน		
				1	2	3	4	5	ผลการ ดำเนินงาน	ค่าคะแนน ที่ได้	คะแนน ถ่วง น้ำหนัก
มิติที่ 1 มิติด้านประสิทธิผลตามแผนปฏิบัติราชการ (น้ำหนัก : ร้อยละ 50)										4.3436	
ตัวชี้วัดที่ 1	ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการบรรลุเป้าหมายตามแผนปฏิบัติราชการของกระทรวง (น้ำหนัก : ร้อยละ 15)									3.7794	
ตัวชี้วัดที่ 1.1	ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าการส่งออกของอุตสาหกรรมเป้าหมายกลุ่มที่มีศักยภาพ										
ตัวชี้วัดที่ 1.1.1	อุตสาหกรรมสาขาอิเล็กทรอนิกส์	ร้อยละ	0.57	11.72	13.17	14.62	16.07	17.52	12.83	1.7684	0.0106
ตัวชี้วัดที่ 1.1.2	อุตสาหกรรมสาขายานยนต์และชิ้นส่วน	ร้อยละ	0.57	15.01	16.64	18.27	19.90	21.53	24.61	5.0000	0.0300
ตัวชี้วัดที่ 1.1.3	อุตสาหกรรมสาขา สิ่งทอ	ร้อยละ	0.20	2.60	3.40	4.20	5.00	5.80	2.06	1.0000	0.0021
ตัวชี้วัดที่ 1.1.4	อุตสาหกรรมสาขาผลิตภัณฑ์ยาง	ร้อยละ	0.33	8.77	12.12	15.47	18.82	22.17	18.79	3.9925	0.0139
ตัวชี้วัดที่ 1.1.5	อุตสาหกรรมสาขาปิโตรเคมีและพลาสติก	ร้อยละ	1.00	6.18	10.38	14.58	18.78	22.98	17.31	3.6505	0.0384
ตัวชี้วัดที่ 1.1.6	อุตสาหกรรมสาขาอาหารแปรรูป	ร้อยละ	0.33	2.92	4.25	5.58	6.91	8.24	19.21	5.0000	0.0174
ตัวชี้วัดที่ 1.2	ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมเป้าหมายกลุ่มที่ต้องปรับตัวเพื่อเพิ่มศักยภาพ										
ตัวชี้วัดที่ 1.2.1	อุตสาหกรรมสาขาเครื่องใช้ไฟฟ้า	ร้อยละ	1.0	136	139	142	145	148	129.59	1.0000	0.0105
ตัวชี้วัดที่ 1.2.21.9	อุตสาหกรรมสาขาเฟอร์นิเจอร์	ร้อยละ	0.5	70	72	74	76	78	69.14	1.0000	0.0053
ตัวชี้วัดที่ 1.2.3	อุตสาหกรรมสาขาเหล็กและโลหะการ	ร้อยละ	0.5	139	143	147	151	155	135.91	1.0000	0.0053

ตัวชี้วัด ผลการปฏิบัติราชการ	หน่วย วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	เกณฑ์การให้คะแนน					ผลการดำเนินงาน		
			1	2	3	4	5	ผลการ ดำเนินงาน	ค่า คะแนน ที่ได้	คะแนน ถ่วง น้ำหนัก
ตัวชี้วัดที่ 1.3 ระดับความสำเร็จในการพัฒนาและปรับปรุงมาตรฐานของอุตสาหกรรมเป้าหมาย กลุ่มที่ต้องปรับตัวเพื่อยุ่รอด (อุตสาหกรรมสาขาเครื่องจักรกล)	ร้อยละ	2	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.1053
ตัวชี้วัดที่ 1.4 ระดับความสำเร็จในการดำเนินงานตามแผนการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่ออนาคต	ร้อยละ	1	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.0526
ตัวชี้วัดที่ 1.5 ระดับความสำเร็จของการจัดตั้งศูนย์บริการร่วม	ร้อยละ	1	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.0526
ตัวชี้วัดที่ 1.6 จำนวนผู้ประกอบการใหม่ที่ขึ้นทะเบียนกับกระทรวงอุตสาหกรรม	ร้อยละ	1.5	1,700	1,800	1,900	2,000	2,100	1,701.00	1.0100	0.0159
ตัวชี้วัดที่ 1.7 ระดับความสำเร็จในการสร้างเครือข่ายพันธมิตรวิสาหกิจ (Cluster)	ร้อยละ	1.5	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.0789
ตัวชี้วัดที่ 1.8 ระดับความสำเร็จของการป้องกันและควบคุมมลพิษตามกฎหมายการประกอบการอุตสาหกรรม (โรงงานจำพวกที่ 3)	ร้อยละ	1.5	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.0789
ตัวชี้วัดที่ 1.9 ระดับความสำเร็จในการพัฒนาสถานประกอบการให้ได้รับการรับรองมาตรฐานด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม	ร้อยละ	1.5	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.0789
ตัวชี้วัดที่ 2 ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการบรรลุเป้าหมายตามแผนปฏิบัติการของกลุ่มภารกิจ (น้ำหนัก : ร้อยละ 15)									5.0000	
ตัวชี้วัดที่ 2.1 ร้อยละของสถานประกอบการกลุ่มเป้าหมายที่ปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมาย	ร้อยละ	4	86	88	90	92	94	97.16	5.0000	0.2105

ตัวชี้วัด ผลการปฏิบัติราชการ		หน่วย วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	เกณฑ์การให้คะแนน					ผลการดำเนินงาน		
				1	2	3	4	5	ผลการ ดำเนินงาน	ค่า คะแนน ที่ได้	คะแนน ถ่วง น้ำหนัก
ตัวชี้วัดที่ 2.2	ร้อยละของจำนวนเรื่องร้องเรียนสถานประกอบการที่ได้รับการสั่งการแก้ไขและมีการติดตามผล	ร้อยละ	3	86	89	92	95	98	100.00	5.0000	0.1579
ตัวชี้วัดที่ 2.3	ร้อยละของสถานประกอบการเป้าหมายที่เพิ่มประสิทธิภาพด้านพลังงาน	ร้อยละ	4	28	29	30	31	32	36.89	5.0000	0.2105
ตัวชี้วัดที่ 2.4	จำนวนสถานประกอบการที่นำหลักการใช้เทคโนโลยีสะอาด (Clean Technology) มาประยุกต์ใช้	จำนวน	4	4	6	8	10	12	12.00	5.0000	0.2105
ตัวชี้วัดที่ 3	ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการบรรลุเป้าหมายตามแผนปฏิบัติการของส่วนราชการระดับกรมหรือเทียบเท่า (น้ำหนัก: ร้อยละ 20)									4.2744	
ตัวชี้วัดที่ 3.1	ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของปริมาณแร่และวัตถุอันตรายที่คัดแยกและกำจัดอย่างถูกต้อง	ร้อยละ	5	4.90	4.95	5.00	5.05	5.10	5.01	3.2120	0.1691
ตัวชี้วัดที่ 3.2	ระดับความสำเร็จของการจัดลำดับชั้นคุณภาพของวัตถุอันตราย	ร้อยละ	2.5	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.1316
ตัวชี้วัดที่ 3.3	ระดับความสำเร็จในการจัดหาวัตถุอันตราย	ร้อยละ	2.5	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.1316
ตัวชี้วัดที่ 3.4	จำนวนพื้นที่เหมืองแร่ที่ได้รับการปรับปรุงสภาพเชิงนิเวศน์และเฝ้าระวังสิ่งแวดล้อม	ร้อยละ	3	88	89	90	91	92	92.00	5.0000	0.1579
ตัวชี้วัดที่ 3.5	สถานประกอบการที่ได้รับการยกระดับมาตรฐาน									4.2040	
ตัวชี้วัดที่ 3.5.1	ร้อยละของสถานประกอบการที่ได้รับการยกระดับมาตรฐานเพิ่มขึ้น	ร้อยละ	3.5	1.0	3.5	6.0	8.5	11.0	7.02	3.4080	0.1256

ตัวชี้วัด ผลการปฏิบัติราชการ		หน่วย วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	เกณฑ์การให้คะแนน					ผลการดำเนินงาน		
				1	2	3	4	5	ผลการ ดำเนินงาน	ค่า คะแนน ที่ได้	คะแนน ถ่วง น้ำหนัก
ตัวชี้วัดที่ 3.5.2	ร้อยละของสถานประกอบ การที่ต้องปรับปรุงแก้ไข (ระดับ D)	ร้อยละ	3.5	23	21	19	17	15	13.39	5.0000	0.1842
มิติที่ 2 มิติด้านคุณภาพการให้บริการ (น้ำหนัก : ร้อยละ 15)										4.1600	
ตัวชี้วัดที่ 5	ร้อยละของระดับความ พึงพอใจของผู้รับบริการ	ร้อยละ	5	65	70	75	80	85	89.83	5.0000	0.2632
ตัวชี้วัดที่ 6	ระดับความสำเร็จในการ เปิดโอกาสให้ประชาชน เข้ามามีส่วนร่วมในการ แสดงความคิดเห็นและ ร่วมติดตามตรวจสอบ ผลการปฏิบัติราชการ	ร้อยละ	4	1	2	3	4	5	2.30	2.3000	0.0968
ตัวชี้วัดที่ 7.1	ระดับความสำเร็จในการ เปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ของราชการ	ร้อยละ	3	1	2	3	4	5	4.40	4.4000	0.1389
ตัวชี้วัดที่ 7.2	ระดับความสำเร็จของการ ดำเนินการตามมาตรการ ป้องกันและปราบปรามการ ทุจริต										
ตัวชี้วัดที่ 7.2.1	ระดับความสำเร็จของการ ดำเนินการตาม มาตรการ/แผนปฏิบัติการ ป้องกันการทุจริต	ระดับ	2	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.1053
ตัวชี้วัดที่ 7.2.2	ระดับความสำเร็จของการ จัดทำข้อมูลเรื่องกล่าวหา ข้อร้องเรียนเกี่ยวกับการ ทุจริต การปฏิบัติและ/หรือ ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดย มิชอบของเจ้าหน้าที่ของรัฐ และข้อมูลการจัดซื้อจัดจ้าง	ระดับ	1	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.0526

ตัวชี้วัด ผลการปฏิบัติราชการ		หน่วย วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	เกณฑ์การให้คะแนน					ผลการดำเนินงาน		
				1	2	3	4	5	ผลการ ดำเนินงาน	ค่า คะแนน ที่ได้	คะแนน ถ่วง น้ำหนัก
ตัวชี้วัดที่ 7.2.3	ร้อยละของจำนวนสำนวนการสอบสวนที่ดำเนินการได้ครบถ้วนสมบูรณ์ภายในระยะเวลาที่กำหนด	ร้อยละ		40	50	60	70	80	ที่ ป.ป.ช. ขอทราบ		
มิติที่ 3 มิติด้านประสิทธิภาพของการปฏิบัติราชการ (น้ำหนัก : ร้อยละ 10)										3.8000	
ตัวชี้วัดที่ 8	ร้อยละของอัตราการเบิกจ่ายเงินงบประมาณรายจ่ายลงทุน	ร้อยละ	3	69	71	73	75	77	53.03	1.0000	0.0316
ตัวชี้วัดที่ 9	ระดับความสำเร็จของการดำเนินการตามมาตรการประหยัดพลังงานของส่วนราชการ	ร้อยละ	3	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.1579
	- ไฟฟ้า										
	- น้ำมัน										
ตัวชี้วัดที่ 10.1	ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการลดรอบระยะเวลาของขั้นตอนการปฏิบัติราชการของส่วนราชการ	ร้อยละ	2	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.1053
ตัวชี้วัดที่ 10.2	ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการดำเนินการตามข้อเสนอการเปลี่ยนแปลงด้านขั้นตอนและวิธีการปฏิบัติงานของส่วนราชการ	ร้อยละ	2	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.1053
มิติที่ 4 มิติด้านการพัฒนาองค์กร (น้ำหนัก : ร้อยละ 20)										4.8737	
ตัวชี้วัดที่ 12	ระดับความสำเร็จของการจัดการความรู้เพื่อสนับสนุนประเด็นยุทธศาสตร์	ร้อยละ	3	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.1579
ตัวชี้วัดที่ 13.1	ระดับความสำเร็จในการพัฒนาระบบการบริหารทรัพยากรบุคคล	ร้อยละ	2	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.1053

ตัวชี้วัด ผลการปฏิบัติราชการ		หน่วย วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	เกณฑ์การให้คะแนน					ผลการดำเนินงาน		
				1	2	3	4	5	ผลการ ดำเนินงาน	ค่า คะแนน ที่ได้	คะแนน ถ่วง น้ำหนัก
ตัวชี้วัดที่ 13.2	ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการดำเนินการตามข้อเสนอการเปลี่ยนแปลงด้านบุคลากรของส่วนราชการ	ร้อยละ	2	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.1053
ตัวชี้วัดที่ 13.3	ระดับความสำเร็จของการถ่ายทอดตัวชี้วัดและเป้าหมายของระดับองค์กรสู่ระดับบุคคล	ร้อยละ	2	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.1053
ตัวชี้วัดที่ 14	ระดับคุณภาพของการบริหารจัดการระบบฐานข้อมูลสารสนเทศของส่วนราชการ	ร้อยละ	4						4.37	4.3684	0.1839
1)	ระยะเวลาการส่งสรุปผลการทบทวนและวิเคราะห์ระบบฯ และแผนปฏิบัติการ			ยกเลิกการประเมิน (นำน้ำหนักไปรวมกับตัวชี้วัดย่อย 2)							
2)	สรุปผลการทบทวนและวิเคราะห์ระบบฯ มีคุณภาพ และเนื้อหาครอบคลุมทั้ง 3 ประเด็นหลัก และ 10 ประเด็นย่อย		1	6 ประเด็น ย่อย	7 ประเด็น ย่อย	8 ประเด็น ย่อย	9 ประเด็น ย่อย	10 ประเด็น ย่อย			
3)	แผนปฏิบัติการฯ มีเนื้อหาและคุณภาพครอบคลุม ทั้ง 3 ประเด็นหลักและ 10 ประเด็นย่อย และระบุถึงส่วนที่จะพัฒนาเพิ่มเติมจากปีงบประมาณ พ.ศ. 2549		0.5	6 ประเด็น ย่อย	7 ประเด็น ย่อย	8 ประเด็น ย่อย	9 ประเด็น ย่อย	10 ประเด็น ย่อย			
4)	ร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการฯ		1	60	70	80	90	100			

ตัวชี้วัด ผลการปฏิบัติราชการ	หน่วย วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	เกณฑ์การให้คะแนน					ผลการดำเนินงาน			
			1	2	3	4	5	ผลการ ดำเนินงาน	ค่า คะแนน ที่ได้	คะแนน ถ่วง น้ำหนัก	
5) ร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก ของแผนปฏิบัติการฯ ที่สามารถบรรลุ วัตถุประสงค์หรือเป้าหมาย ตามที่ระบุในแผน ปฏิบัติการฯ และมีรายงาน ประเมินผลความสำเร็จของ การดำเนินงานตามแผน ปฏิบัติการฯ		1.5	60	70	80	90	100				
ตัวชี้วัดที่ 15.1	ระดับความสำเร็จของการ จัดทำแผนพัฒนากฎหมาย ของส่วนราชการ	ร้อยละ	1	2	3	4	5	ยกเลิกตามมติ อ.ก.พ.ร.			
ตัวชี้วัดที่ 15.2	ระดับความสำเร็จของร้อย ละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของการ ดำเนินงานตามแผนพัฒนา กฎหมายของส่วนราชการ	ร้อยละ	1	2	3	4	5				
ตัวชี้วัดที่ 16	ระดับความสำเร็จของการ พัฒนาคุณภาพการบริหาร จัดการภาครัฐ	ระดับ	5	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.2632
ตัวชี้วัดที่ 17	ระดับความสำเร็จของการ จัดทำระบบบริหารความ เสี่ยง	ระดับ	2	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.1053
		95						รวม		4.3690	

การประเมินผลตนเองของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ (Sar Card) รอบ 12 เดือน

มิติที่ 1	ด้านประสิทธิผล แผนปฏิบัติราชการของกระทรวง	ประเมินได้	0.5966
	ด้านประสิทธิผล แผนปฏิบัติราชการของกลุ่มภารกิจ	ประเมินได้	0.7894
	ด้านประสิทธิผล แผนปฏิบัติราชการของกรมหรือเทียบเท่า	ประเมินได้	0.9000
มิติที่ 2	ด้านคุณภาพให้บริการ	ประเมินได้	0.6568
มิติที่ 3	ด้านประสิทธิภาพของการปฏิบัติราชการ	ประเมินได้	0.4000
มิติที่ 4	ด้านพัฒนาองค์กร	ประเมินได้	1.0262
รวม			4.3690

คะแนนเต็ม 5 ประเมินได้ 4.3690

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
Department of Primary Industries and Mines

ผลการปฏิบัติงานราชการที่สำคัญ
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2550

ผลการปฏิบัติงานที่สำคัญ ภายใต้แผนปฏิบัติการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2550

ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2550 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้ดำเนินงานภายใต้ยุทธศาสตร์การบริหารราชการแผ่นดิน (พ.ศ.2548-2551) ด้านการปรับโครงสร้างภาคอุตสาหกรรม เพื่อส่งเสริมและพัฒนาเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ให้มีการขยายตัวและเพิ่มมูลค่าวัตถุดิบเพื่อเป็นฐานการผลิตให้แก่อุตสาหกรรมต่อเนื่อง และอุตสาหกรรมรายสาขา โดยมีนโยบายหลัก ในการบริหารจัดการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน 3 ประการ คือ

1. การจัดหาและเพิ่มมูลค่าวัตถุดิบแร่และโลหะ เพื่อสนับสนุนความต้องการวัตถุดิบให้แก่ภาคอุตสาหกรรมอย่างเพียงพอ และทำให้เกิดการขยายตัวของอุตสาหกรรมต่อเนื่องต่างๆ เช่น อุตสาหกรรมเซรามิก อุตสาหกรรมซีเมนต์ อุตสาหกรรมแก้วและกระจก และอุตสาหกรรมผลิตกระแสไฟฟ้า เป็นต้น ซึ่งจะส่งผลให้ประเทศมีรายได้จากผลิตภัณฑ์ของอุตสาหกรรมต่อเนื่องอีกมากมาย รวมทั้งการประหยัดเงินตราต่างประเทศในการนำเข้าวัตถุดิบ

2. การสนับสนุนและส่งเสริมการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม ตามสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนไป โดยจัดทำแผนที่เส้นทางการพัฒนาโลจิสติกส์ของภาคอุตสาหกรรม และได้ดำเนินการพัฒนาระบบตัวกลางสารสนเทศสำหรับโลจิสติกส์อุตสาหกรรมในรูปแบบของตลาดกลางอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อลดต้นทุนโลจิสติกส์ด้านการผลิตและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน

3. การส่งเสริมให้มีการประกอบการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ซึ่งก่อให้เกิดคุณภาพทางสังคมและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งลดปัญหาการร้องเรียนและผลกระทบที่เกิดกับประชาชนที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงพื้นที่ประกอบการ

จากการดำเนินงานตามนโยบายดังกล่าว ทำให้มีผลการดำเนินงานที่สำคัญ แบ่งได้เป็น 4 ด้าน คือ

- ด้านการบริหารจัดการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน
- ด้านการพัฒนาและส่งเสริมระบบโลจิสติกส์
- ด้านการแก้ไขปัญหาผลกระทบสิ่งแวดล้อม
- ด้านการบริหารและพัฒนาองค์กร

ด้านการบริหารจัดการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

1. การอนุญาต กำกับดูแล และผลการประกอบกิจการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

1.1 การอนุญาต และการดำเนินการที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย

- อนุญาตประทานบัตร	20	แปลง
- อนุญาตอาชญาบัตรพิเศษ	11	แปลง
- อนุญาตอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่	32	แปลง
- อนุญาตส่งแร่ออกนอกราชอาณาจักร	1,116	ครั้ง
- อนุญาตนำแร่เข้ามาในราชอาณาจักร	78	ครั้ง
- อนุญาตตั้งสถานที่ซื้อแร่	17	ราย
- ออกหนังสือส่งแร่บอลเคลย์ออกนอกราชอาณาจักร (ตามมาตรา 103 ทวิ)	1	ครั้ง
- อนุญาตและดำเนินการเกี่ยวกับคำขอใบอนุญาต และขอต่ออายุใบอนุญาตกิจการแต่งแร่	40	ราย
- ออกใบอนุญาตขอต่ออายุใบอนุญาตประกอบโลหกรรม	10	ราย
- ออกใบอนุญาตขนแร่	1	ราย
- ออกหนังสือรับรองการขนแร่ออกนอกราชอาณาจักรและ นำแร่เข้าในราชอาณาจักร	1	ครั้ง
- ดำเนินการตรวจสอบสถานที่ซื้อแร่ในเขต กรุงเทพมหานคร	17	ราย
- วิเคราะห์แร่ โลหะ ธรณีวัตถุ และตัวอย่างสิ่งแวดล้อม	721	ราย/

13,546 รายการวิเคราะห์

1.2 การตรวจสอบ

1) ตรวจสอบกำกับดูแลการประกอบการตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ.2510

- ตรวจสอบกำกับดูแลการทำเหมืองแร่และโรงงานประเภทไม่ บด และย่อยหิน	507	โรง
- ตรวจสอบกำกับดูแลการประกอบการกิจการโรงแต่งแร่	137	ราย
- ตรวจสอบกำกับดูแลโรงงานประกอบโลหกรรม	34	ราย
- ตรวจสอบกำกับดูแลการทำเหมืองใต้ดิน	7	ราย
- ตรวจสอบคำขออาชญาบัตรพิเศษและประทานบัตร	56	ราย
- ตรวจสอบกรณีพิพาทและร้องเรียน	86	ราย
- ตรวจสอบกำกับดูแลการประกอบการกิจการเกลือสินเธาว์	565	โรง

2) ตรวจสอบ เพื่อประเมินมาตรฐานสถานประกอบการ

- ตรวจสอบสถานประกอบการเหมืองแร่	452	ราย
- ตรวจสอบสถานประกอบการโรงแต่งแร่	137	ราย
- ตรวจสอบสถานประกอบการโรงงานประกอบโลหกรรม	34	ราย
- ตรวจสอบสถานประกอบการโรงงานประเภทไม่ บด และย่อยหิน	314	ราย
- ตรวจสอบสถานประกอบการโรงงานทำเกลือสินเธาว์	242	ราย

1.3 การขึ้นทะเบียนผู้ควบคุมการใช้วัตถุระเบิดในงานเหมืองแร่

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ดำเนินการจัดฝึกอบรมหลักสูตรโครงการขึ้นทะเบียนผู้ควบคุมการใช้วัตถุระเบิดในงานเหมืองแร่ขึ้น เพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจ และวิธีการที่ถูกต้องในการใช้วัตถุระเบิดในงานเหมืองแร่ ซึ่งโครงการนี้ได้เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. 2549 โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. 2550 ได้จัดฝึกอบรม จำนวน 5 ครั้ง มีผู้เข้ารับการอบรม 236 ราย ผ่านการทดสอบความรู้และได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ควบคุมการใช้วัตถุระเบิดในงานเหมืองแร่ จำนวน 182 ราย

1.4 การสร้างมาตรฐานและยกระดับสถานประกอบการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เป็นหน่วยงานเดียวในกระทรวงอุตสาหกรรม ซึ่งมีหน้าที่กำกับดูแลกลุ่มอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ได้แก่ สถานประกอบการเหมืองแร่ โรงงานโม่ บดหรือย่อยหิน โรงแต่งแร่ โรงงานประกอบโลหะกรรม และโรงงานประกอบกิจการเกลือสินเธาว์ ได้เปลี่ยนบทบาทของการดำเนินงานเป็นเชิงรุกมากขึ้นจากการกำกับดูแลเพียงอย่างเดียวเป็นการดำเนินการควบคู่ไปกับการสนับสนุนส่งเสริมในด้านต่างๆ เช่น การส่งเสริมและผลักดันให้สถานประกอบการเหมืองแร่ยกระดับการประกอบการให้อยู่ในมาตรฐานที่สังคมยอมรับ โดยเร่งดำเนินการผลักดันให้ผู้ประกอบการเข้าสู่มาตรฐานและยกระดับการประกอบการให้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ ซึ่งเป็นการดำเนินงานต่อเนื่องมาตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. 2547

ผลการดำเนินงานในปีงบประมาณ พ.ศ. 2550 มีสถานประกอบการที่มีมาตรฐานเพิ่มขึ้นเป็น ร้อยละ 87 จากเดิมซึ่งมีเพียงร้อยละ 50 ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2547

1.5 การศึกษาวิเคราะห์ปัญหาอุปสรรคในการใช้วัตถุระเบิดในงานวิศวกรรม

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ในฐานะหน่วยงานหลักในการกำกับดูแล และส่งเสริมกิจการเหมืองแร่ ได้วางกลยุทธ์ในการกำกับดูแลการใช้วัตถุระเบิดในงานเหมืองแร่ ให้เป็นไปตามหลักวิศวกรรมความปลอดภัย และสิ่งแวดล้อม โดยร่วมกับสถาบันวิศวกรรม มหาวิทยาลัย เชียงใหม่ ทำการศึกษาการใช้วัตถุระเบิดในอุตสาหกรรมเหมืองแร่ของประเทศไทยขึ้น เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องรับทราบข้อมูลทางวิชาการและบูรณาการร่วมกัน ทั้งในด้านข้อมูลการใช้ การอนุญาต และการเก็บรักษาวัตถุระเบิด อันจะช่วยให้การใช้วัตถุระเบิดเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพตามหลัก วิชาการ และก่อให้เกิดสมดุลทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของประเทศ โดยปัจจุบันอยู่ ระหว่างการศึกษาข้อมูลด้านวิชาการพื้นฐานเกี่ยวกับวัตถุระเบิดและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้อง เทคโนโลยีการ ผลิตและใช้วัตถุระเบิดในงานเหมืองแร่ ทั้งในและต่างประเทศ สถิติของอุตสาหกรรมเหมืองแร่ที่ เกี่ยวข้องกับการใช้วัตถุระเบิด วิเคราะห์สภาพปัญหาและอุปสรรคในการใช้วัตถุระเบิดในอุตสาหกรรม เหมืองแร่ของประเทศ และเสนอแนวทางการพัฒนาการใช้วัตถุระเบิดในอนาคต

1.6 การพัฒนากฎหมายและระเบียบ

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในการส่งเสริม และพัฒนาอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน จึงเสนอให้มีการปรับปรุงกฎ ระเบียบเกี่ยวกับคำสั่ง ระเบียบ ประกาศ และหนังสือสั่งการเพื่อกำหนดแนวทางปฏิบัติต่าง ๆ ดังนี้

1.) กฎกระทรวงกำหนดให้หินเป็นหินระดับหรือหินอุตสาหกรรม และดินหรือทราย เป็นดินอุตสาหกรรมหรือทรายอุตสาหกรรมตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510

โดยที่ได้มีการกำหนดชนิดของหินระดับ หินอุตสาหกรรม ดินอุตสาหกรรม และทรายอุตสาหกรรมไว้ในกฎกระทรวงหลายฉบับ สมควรปรับปรุงเป็นฉบับเดียวกัน เพื่อประโยชน์ใน การตรวจสอบและอ้างอิงของพนักงานเจ้าหน้าที่และประชาชนทั่วไป ประกอบกับในปัจจุบันได้มีการขุด ดินเหนียวสีไปใช้ในอุตสาหกรรมเซรามิกและขุดดินซีเมนต์ไปใช้ในอุตสาหกรรมปูนซีเมนต์เป็นจำนวนมาก ซึ่งมีกระบวนการผลิตเช่นเดียวกับการทำเหมืองแร่ สมควรที่จะมีการกำกับดูแลให้เกิดประโยชน์คุ้มค่าใน ด้านวิชาการและกำหนดมาตรการป้องกันผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม รวมทั้งเพื่อการบริหาร จัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยกำหนดให้ดินเหนียวสีและดิน ซีเมนต์เป็นดินอุตสาหกรรม แต่ไม่รวมถึงดินเหนียวสีที่ใช้เพื่อประโยชน์ในงานหัตถกรรมและ

อุตสาหกรรมพื้นบ้าน กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่จึงเห็นสมควรปรับปรุง
การกำหนดหินประดับ หินอุตสาหกรรม ดินอุตสาหกรรม และทรายอุตสาหกรรมให้มีความเหมาะสม
กับสถานการณ์ในปัจจุบัน โดยเสนอต่อกระทรวงอุตสาหกรรมออกกฎกระทรวงกำหนดให้หินเป็นหิน
ประดับหรือหินอุตสาหกรรม และดินหรือทรายเป็นดินอุตสาหกรรมหรือทรายอุตสาหกรรมตามพระราช
บัญญัติแร่ พ.ศ. 2510

2.) ประกาศกำหนดชนิดแร่และปริมาณแร่ที่ผู้ซื้อ ผู้ขาย หรือผู้เก็บได้รับการยกเว้น ไม่ต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติว่าด้วยการซื้อ การขาย และการเก็บแร่

สืบเนื่องจาก กระทรวงอุตสาหกรรมได้ออกกฎกระทรวงกำหนดให้ดินเหนียวสีและ
ดินซีเมนต์เป็นดินอุตสาหกรรมตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510 ปัจจุบันมีการใช้แร่ทั้งสองชนิดเป็น
วัตถุดิบในอุตสาหกรรมเซรามิกและอุตสาหกรรมปูนซีเมนต์เป็นจำนวนมาก ซึ่งมีทั้งผู้ประกอบการ
ขนาดเล็กและกิจการขนาดใหญ่ หากต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510 ทุกขั้นตอนอาจ
ทำให้ผู้ประกอบการดังกล่าวไม่ได้รับความสะดวก ไม่ทันต่อสถานการณ์ทางการค้า และเป็นการเพิ่มค่า
ใช้จ่ายแก่ผู้ประกอบการ อันเป็นผลให้ผลิตภัณฑ์ที่ใช้แร่ทั้งสองชนิดเป็นวัตถุดิบมีราคาสูงขึ้น จากสภาพ
ปัญหาดังกล่าว กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จึงเห็นสมควรลดขั้นตอนการปฏิบัติงานให้
มีความคล่องตัวขึ้น อันเป็นการเอื้ออำนวยต่อการลงทุนภาคเอกชนในการประกอบกิจการเพื่อให้
ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่ใช้แร่ทั้งสองชนิดเป็นวัตถุดิบมีต้นทุนการผลิตลดลง และเพื่อเป็นการลดขั้นตอน
การขออนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยแร่ เป็นการบริการประชาชนให้ได้รับความสะดวก รวดเร็ว
ตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546 ประกอบกับ
สามารถตรวจสอบกำกับดูแลและควบคุมการชำระค่าภาคหลวงแร่ให้ครบถ้วนได้โดยการตรวจสอบหน้า
เหมือง และตรวจสอบอัตราการผลิต โดยเสนอต่อกระทรวงอุตสาหกรรมออกประกาศกำหนดให้แร่ดิน
อุตสาหกรรมชนิดดินเหนียวสีและชนิดดินซีเมนต์ เป็นแร่ที่ให้ผู้ซื้อ ผู้ขาย และผู้เก็บ ได้รับการยกเว้นไม่
ต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติว่าด้วยการซื้อ การขาย และการเก็บแร่ตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510
ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับการกำกับดูแลเช่นเดียวกับแร่ดินอุตสาหกรรมชนิดอื่นๆ ซึ่ง กระทรวง
อุตสาหกรรมได้ประกาศกำหนดให้เป็นแร่ที่ได้รับการยกเว้นตามบทบัญญัตินี้แล้วทุกชนิด

3.) กฎกระทรวงกำหนดอัตราค่าภาคหลวงแร่

เนื่องจากกฎกระทรวงที่เกี่ยวกับการกำหนดอัตราค่าภาคหลวงแร่ใช้บังคับมานาน ไม่สอดคล้องกับสถานการณ์การผลิต การซื้อขายแร่ในปัจจุบัน และนโยบายของภาครัฐ ประกอบกับ อัตราค่าภาคหลวงแร่ได้กำหนดไว้ในกฎกระทรวงหลายฉบับทำให้ไม่สะดวกในการตรวจสอบและนำไปใช้ในการปฏิบัติของพนักงานเจ้าหน้าที่และประชาชนทั่วไป นอกจากนี้ ยังมีแร่ชนิดอื่นที่ยังมิได้มีการ เรียกเก็บค่าภาคหลวงแร่ เพื่อให้การเรียกเก็บค่าภาคหลวงแร่เป็นระบบและเป็นประโยชน์แก่เศรษฐกิจ ของประเทศ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่จึงปรับปรุงอัตราค่าภาคหลวงแร่ให้มีความ เหมาะสมกับสภาวะการณ์ในปัจจุบัน โดยเสนอต่อกระทรวงอุตสาหกรรมออกกฎกระทรวงกำหนดอัตรา ค่าภาคหลวงแร่ฉบับใหม่

1.7 การให้ความช่วยเหลือด้านวิศวกรรมในการพัฒนา ปรับปรุงพื้นที่ที่ผ่านการทำเหมืองแร่

- ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนเครื่องจักรกลพร้อมเจ้าหน้าที่ กับองค์การบริหารส่วน ตำบลคอกควาย อำเภอบ้านไร่ จังหวัดอุทัยธานี ในการปรับปรุงเส้นทางสายบ้านปางสวรรค์ถึงบ้าน ใหม่ (สายเหมืองแร่) ซึ่งเป็นเส้นทางสัญจรในการทำเหมืองแร่ในอดีต และมีสภาพเป็นหลุม บ่อ ขรุขระสัญจรไม่สะดวก มีระยะทาง 5.7 กิโลเมตร หลังจากที่ได้ดำเนินการปรับปรุง ทำให้ราษฎรจำนวน 646 ครัวเรือน ในพื้นที่ได้ใช้ประโยชน์ในการคมนาคม และขนส่งผลผลิตทางการเกษตร รวมทั้งช่วย ให้การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในท้องถิ่นเข้มแข็งขึ้น

- สร้างธรณีอุทยาน มหาวิทยาลัยมหิดล อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี พื้นที่ 70 ไร่ เพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้ทางธรณีศาสตร์ โดยการปรับปรุงพื้นที่และจัดสร้างเส้นทางภายใน โครงการ พร้อมทั้งรวบรวมวัตถุทางธรณีวิทยาประเภทหิน แร่ ซากดึกดำบรรพ์ที่เป็นตัวอย่าง มาตรฐานที่พบในประเทศไทย ภูมิภาคเอเชีย และแหล่งอื่นๆ มาจัดแสดงเพื่อเป็นแหล่งการศึกษา หาคำถามของนักศึกษา และเป็นแหล่งธรรมชาติของภาคกลาง

- ให้ความช่วยเหลือด้านเครื่องจักรและเจ้าหน้าที่แก่องค์การบริหารส่วนตำบลปลีอก อ.ทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี ด้วยการเปิดเส้นทางสายบ้านไร่-อีตอง จากการปิดทับของดินเลื่อนไหลทับเส้นทาง ระยะทาง 35 กม. ที่มีผลกระทบดินเลื่อนไหลจากภูเขาปิดทับเส้นทางในช่วงฤดูฝน ทำให้เส้นทางถูกปิดจนไม่สามารถใช้ในการคมนาคมติดต่อภายนอกได้มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและการสัญจรของชาวบ้าน

1.8 มูลค่าการผลิต การใช้ การส่งออกและการจัดเก็บรายได้

1) ด้านแร่

การผลิตแร่เพื่อใช้ภายในประเทศและส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ มีผลการดำเนินงาน ดังนี้

การผลิต

ในปีงบประมาณ 2550 มีการผลิตแร่ 39 ชนิด มูลค่า 40,324 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีงบประมาณ 2549 ร้อยละ 3.2 สำหรับแร่ที่มีมูลค่าการผลิตสูง 5 อันดับแรก ได้แก่ หินปูน ลิกไนต์ สังกะสี ยิปซัม และทองคำ โดยมีมูลค่า 11,662.2 9,224.0 5,585.3 3,968.8 และ 2,490.8 ล้านบาท ตามลำดับ โดยแร่ที่ผลิตได้มีการใช้ภายในประเทศและส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ ดังนี้

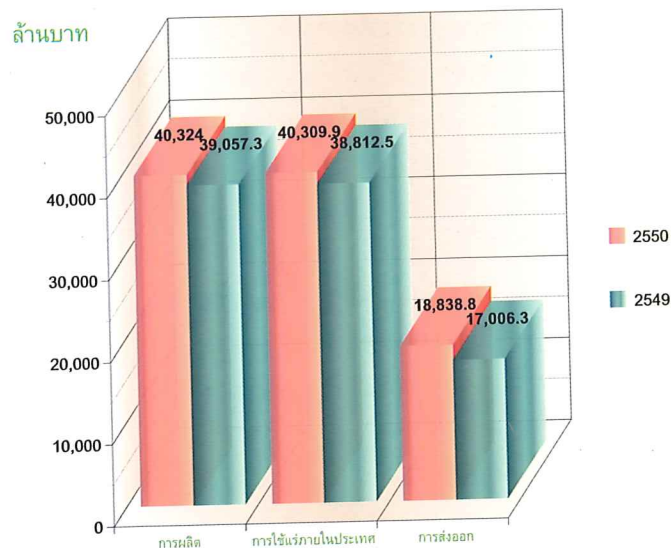
การใช้แร่ภายในประเทศ

มีการใช้แร่ 35 ชนิด ซึ่งมีมูลค่า 40,309.9 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีงบประมาณ 2549 ร้อยละ 5.7 สำหรับแร่ที่มีมูลค่าการใช้สูง 5 อันดับแรก ได้แก่ หินปูน ลิกไนต์ โลหะสังกะสี โลหะผสมสังกะสี และโลหะดีบุก โดยมีมูลค่า 11,559.9 9,032.9 7,674.7 3,536.7 และ 2,508.8 ล้านบาท ตามลำดับ

การส่งออก

มีการส่งออกแร่ 31 ชนิด ซึ่งมีมูลค่า 18,838.8 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีงบประมาณ 2549 ล้านบาท ร้อยละ 10.4 สำหรับแร่ที่มีมูลค่าการส่งออกสูง 5 อันดับแรก ได้แก่ โลหะดีบุก ยิปซัม ทองคำ โลหะสังกะสี และ แร่เหล็ก โดยมีมูลค่า 8,217.1 2,872.2 2,490.8 1,047.0 และ 1,043.8 ล้านบาท ตามลำดับ

แผนภูมิแสดงมูลค่าการผลิต การใช้ภายในประเทศ และการส่งออก

2) ด้านโลหกรรม

การผลิตผลิตภัณฑ์โลหกรรมจากอุตสาหกรรมพื้นฐานเพื่อรองรับความต้องการใช้ภายในประเทศและเพื่อการส่งออก มีมูลค่ารวมหลายแสนล้านบาท โดยมีผลการดำเนินงาน ดังนี้

การผลิต

ปี 2550 มีการผลิตโลหะมูลค่าประมาณ 161,000 ล้านบาท ลดลงจากช่วงเดียวกันของปี 2549 ร้อยละ 18 โดยโลหะที่มีมูลค่าการผลิตสูง 5 อันดับแรก ได้แก่ เหล็กและเหล็กกล้า สังกะสี ดีบุก ตะกั่ว และทองคำ โดยมีมูลค่า 125,000 12,000 10,500 7,100 และ 2,200 ล้านบาท ตามลำดับ

การนำเข้า

ปี 2550 โลหะที่มีมูลค่าการนำเข้าสูงที่สุด 5 อันดับแรก ได้แก่ เหล็กและเหล็กกล้า ทองแดง อะลูมิเนียม ทองคำ และดีบุก โดยมีมูลค่าการนำเข้า 190,000 105,000 69,200 60,500 และ 8,500 ล้านบาท ตามลำดับ

การส่งออก

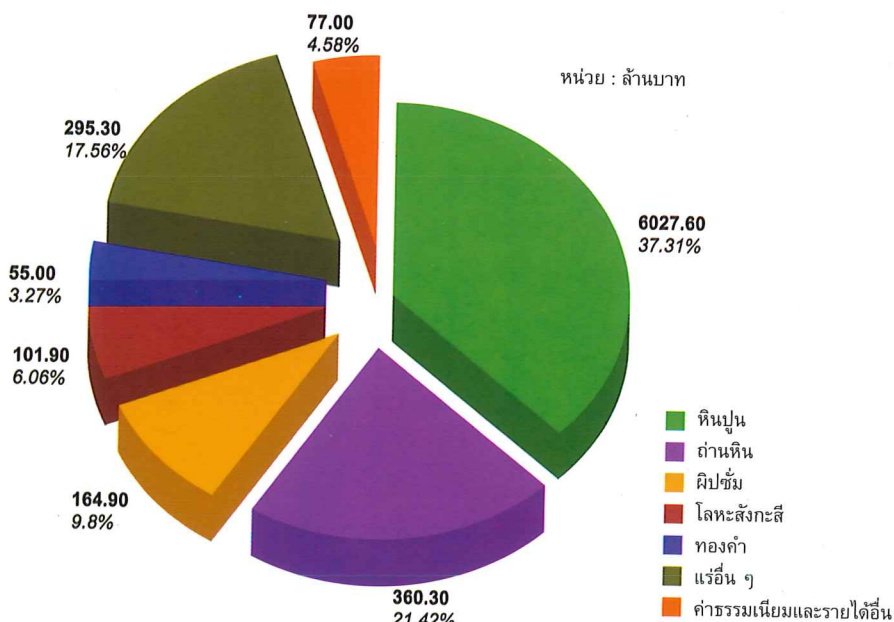
ปี 2550 โลหะที่มีมูลค่าการส่งออกสูงที่สุด 5 อันดับแรก ได้แก่ ทองคำ เหล็กและเหล็กกล้า ทองแดง อะลูมิเนียม และดีบุก โดยมีมูลค่าการส่งออก 63,500 60,000 45,000 11,000 และ 10,750 ล้านบาท ตามลำดับ

3) การจัดเก็บรายได้

ปีงบประมาณ พ.ศ. 2550 สามารถจัดเก็บค่าภาคหลวงแร่และอื่นๆเป็นรายได้แผ่นดิน รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 1,682.0 ล้านบาท โดยแบ่งเป็น ค่าภาคหลวงแร่ 1,605.0 ล้านบาท ค่าธรรมเนียมและอื่นๆ 77.0 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีงบประมาณ พ.ศ. 2549 ซึ่งจัดเก็บได้ 1,550 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 8.5 โดยแร่ที่จัดเก็บค่าภาคหลวงได้สูงสุด 5 อันดับแรก ได้แก่ หินปูน ถ่านหิน ยิปซัม โลหะสังกะสี และทองคำ จัดเก็บได้ 627.6 360.3 164.9 101.9 และ 55.0 ล้านบาท ตามลำดับ และได้มีการจัดสรรรายได้จากค่าภาคหลวงแร่กลับคืนสู่ท้องถิ่น เพื่อสนองนโยบายของรัฐบาลในการกระจายอำนาจให้ส่วนท้องถิ่น ตามหลักเกณฑ์ของคณะกรรมการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นเงินจำนวน 909.9 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีงบประมาณ พ.ศ. 2549 ซึ่งจัดสรรรายได้ค่าภาคหลวงแร่ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นเงินจำนวน 906.9 ล้านบาท โดยมีสัดส่วนของการจัดสรร ดังนี้

- อบต. หรือเทศบาลที่มีประตานบัตรตั้งอยู่ในพื้นที่ ร้อยละ 20
- อบต. หรือเทศบาลในจังหวัดที่มีประตานบัตรตั้งอยู่ ร้อยละ 10*
- อบต. หรือเทศบาลในจังหวัดอื่นๆในพื้นที่ทั่วประเทศร้อยละ 10*
- อบจ. ในจังหวัดที่มีประตานบัตร ร้อยละ 20
- นำส่งเป็นรายได้ของรัฐ ร้อยละ 40

แผนภูมิแสดงมูลค่าการจัดเก็บรายได้ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2550

หมายเหตุ * การจัดสรรค่าภาคหลวงแร่ให้จัดสรรตามอัตราส่วนแห่งยอดจำนวนราษฎรตามหลักฐานทะเบียนราษฎร

2. การส่งเสริมและพัฒนาเหมืองแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

ปัจจุบันการประกอบการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานมีความสำคัญต่อการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมในประเทศเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นฐานในการผลิตให้กับอุตสาหกรรมต่อเนื่องและอุตสาหกรรมรายสาขาต่างๆ ที่ทำรายได้ให้กับประเทศในแต่ละปี มีมูลค่าผลิตภัณฑ์รวมหลายแสนล้านบาท ดังนั้น เพื่อกระตุ้นให้มีการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมภายในประเทศทดแทนการนำเข้า จำเป็นจะต้องมีการวางแผนการพัฒนากิจการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานเพื่อเตรียมความพร้อมด้านปัจจัยการผลิตให้กับภาคอุตสาหกรรม ซึ่งงานส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาเพื่อชี้แนะและส่งเสริมให้ผู้ประกอบการนำไปปฏิบัติให้เกิดการพัฒนาและเพิ่มผลผลิตให้มากขึ้น

2.1 การเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานในสถานประกอบการเหมืองแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

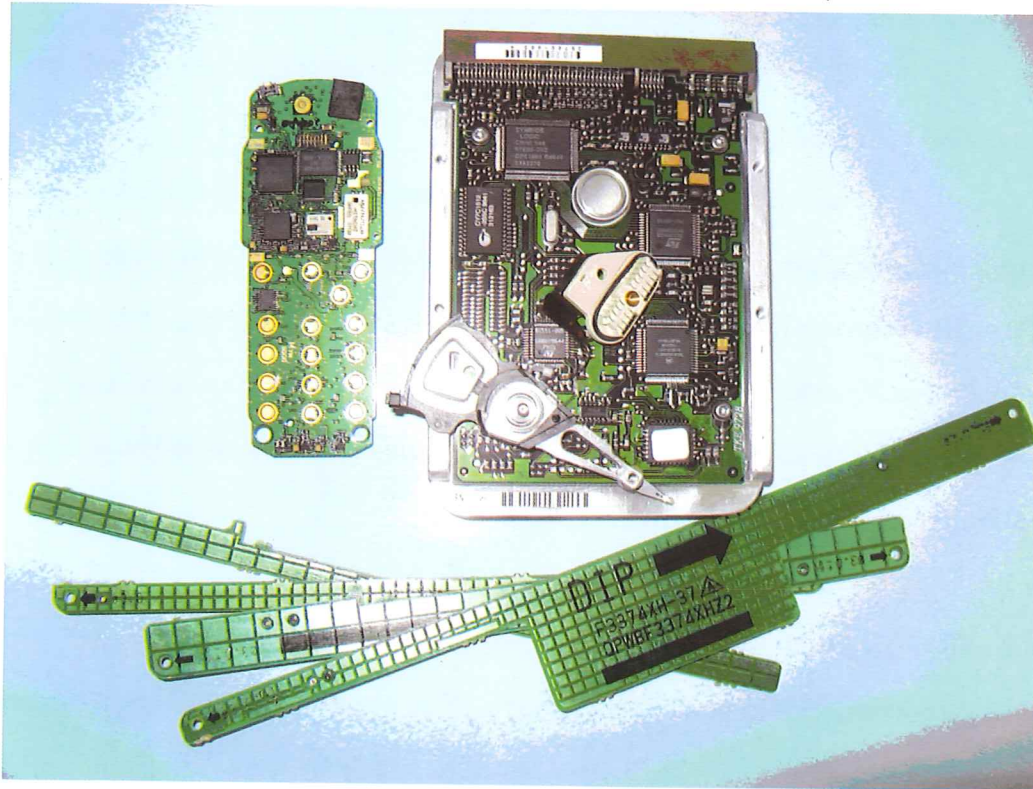
พลังงานเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญในการตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ และการผลิตในภาคธุรกิจและภาคอุตสาหกรรม การลดปริมาณการใช้พลังงานจะช่วยลดปริมาณก๊าซเรือนกระจกในบรรยากาศ ซึ่งเป็นสาเหตุของปัญหาภาวะโลกร้อนอีกด้วย อันจะก่อให้เกิดผลกระทบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้จะช่วยลดต้นทุนด้านพลังงานในภาคธุรกิจและภาคอุตสาหกรรม ซึ่งจะส่งผลให้ต้นทุนการผลิตสินค้าต่ำลง สามารถแข่งขันทางการค้าได้ดีขึ้น ผู้บริโภคก็จะได้จากราคาสินค้าที่ต่ำลงและคุณภาพสิ่งแวดล้อมดีขึ้น

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จัดสัมมนาเพื่อประชาสัมพันธ์ให้ผู้ประกอบการโรงงานไม่ บด และย่อยหิน และโรงงานเซรามิก ในเขตจังหวัดสระบุรี (เป้าหมายสถานประกอบการโรงงานไม่ บด และย่อยหิน จำนวน 40 โรง และสถานประกอบการโรงงานเซรามิก จำนวน 10 โรง) มีความรู้ความเข้าใจในการอนุรักษ์และเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้พลังงาน รวมถึงคัดเลือกโรงงานไม่ บด และย่อยหิน จำนวน 4 โรง และโรงงานเซรามิก จำนวน 2 โรง เป็นโรงงานสาธิต ตลอดจนศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลการใช้พลังงานและข้อมูลอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับโรงงานสาธิตรวมถึงการสูญเสียและสูญเสียพลังงานในโรงงาน เพื่อกำหนดแนวทางและวิธีการลดใช้พลังงานอย่างเป็นระบบ และจัดทำแผนการดำเนินการเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานในโรงงานสาธิตทั้งด้านเทคนิค และด้านเศรษฐศาสตร์โดยละเอียดให้เป็นมาตรฐานสากลพร้อมทั้งกำหนดเป้าหมายการดำเนินการที่ชัดเจนและมีความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ

2.2 การเพิ่มมูลค่าแผงวงจรอิเล็กทรอนิกส์ จากซากอุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้า และอิเล็กทรอนิกส์

เศษวัสดุเหลือใช้ประเภทแผงวงจรอิเล็กทรอนิกส์ (Printed Circuit Board: PCB) มีส่วนประกอบของโลหะทองแดงและโลหะมีค่าอื่นๆ ได้แก่ เงิน ทองคำ และพลาทินัม ซึ่งสามารถนำมาเพิ่มมูลค่าด้วยการสกัดแยกเอาโลหะต่างๆ เหล่านั้นออกมาใช้ประโยชน์ใหม่ได้

แผงวงจรอิเล็กทรอนิกส์ที่มีการรีไซเคิล สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ (1) แผงวงจรอิเล็กทรอนิกส์ที่หมดอายุการใช้งานแล้ว และ (2) แผงวงจรส่วนเกินหรือที่ไม่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากกระบวนการผลิตและยังไม่ผ่านการติดตั้งชิ้นส่วนไอซีหรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ แผงวงจรทั้ง 2 ประเภท ส่วนใหญ่ถูกส่งออกไปรีไซเคิลยังต่างประเทศโดยเฉพาะที่ประเทศจีน ทั้งนี้เนื่องจากโรงงานรีไซเคิลแผงวงจรในประเทศมีน้อยและไม่สามารถรองรับเศษวัสดุเหล่านี้ได้ทั้งหมด

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จึงได้ดำเนินการศึกษาวิจัยเพื่อหาแนวทางและเทคนิคการแยกสกัดโลหะจากแผงวงจรเหล่านี้อย่างถูกวิธี ปลอดภัย มีความคุ้มค่าทางเศรษฐศาสตร์ และใช้เทคโนโลยีอย่างง่าย ซึ่งนอกจากจะช่วยแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมแล้ว ยังเป็นการพัฒนาเทคโนโลยีให้ผู้ประกอบการนำไปใช้ประโยชน์ได้อีกด้วย โดยความคืบหน้าของการดำเนินงานสามารถสรุปได้ ดังนี้

1. การแยกทองแดงจากแผงวงจรอิเล็กทรอนิกส์ที่หมดอายุการใช้งาน (Obsolete PCB) ประกอบด้วย (1) การบัดและกัดแยกโลหะจากพลาสติก และ (2) การแยกทองแดงจากเศษโลหะด้วยกระบวนการไฟฟ้าเคมี ซึ่งจะได้โลหะทองแดงที่มีความบริสุทธิ์มากกว่าร้อยละ 99 โดยจากการทดลองในระดับห้องปฏิบัติการ พบว่า ต้นทุนการผลิตต่อ Obsolete PCB 1 ตัน เท่ากับ 182,093 บาท และสามารถแยกโลหะทองแดงได้คิดเป็นมูลค่า 232,500 บาท (ณ ราคาตลาด)

ต้นทุนการแยกทองแดง
จากกากตะกอนที่หมักด้วยสารชีวภาพ

วัตถุดิบ	1000 ก.ก.	150,000 บาท (ก.ก. 150 บาท)
ค่าเช่าสถานที่	20 บาท / ก.ก.	20,000 บาท
ค่าเคมี (น้ำยา 16 ลิตร)		
- กรดกำมะถัน	27 ลิตร	1,941 บาท (ลิตร 72 บาท)
- คลอไรด์โซเดียม	55 ก.ก.	5,552 บาท (ก.ก. 101 บาท)
พลังงานไฟฟ้า		
- ค่าไฟฟ้า	400 หน่วย	4,500 บาท (หน่วย 11 บาท)
รวมค่าใช้จ่าย		<u>232,993</u>
ผลผลิต		
- แยกโลหะทองแดง	550 ก.ก.	252,500 บาท (ก.ก. 459 บาท)
ส่วนกำไรสุทธิ		20,407 บาท

หน้า 1

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

หน้า 2

หมายเหตุ : ระยะเวลาในการแยกทองแดงขึ้นอยู่กับขนาดเซลล์ไฟฟ้าโดยมีอัตราการเกาะของทองแดงที่
ช้าลง 0.8- 1 กรัม ต่อ 1 Amp-hour

2.การแยกทองแดงจากแผงวงจรอิเล็กทรอนิกส์ประเภทเศษทิ้งการประกอบ
ผลิตภัณฑ์ใหม่ (Refused PCB) ประกอบด้วย (1) การลอกผิวเคลือบฉนวนไฟฟ้า (2) การละลาย
ทองแดงจากแผงวงจรด้วยสารละลาย และ (3) การแยกทองแดงจากสารละลายด้วยกระบวนการไฟฟ้า
เคมี ซึ่งจะได้โลหะทองแดงที่มีความบริสุทธิ์มากกว่าร้อยละ 99 โดยจากการทดลองในระดับห้อง
ปฏิบัติการ พบว่า ต้นทุนการผลิตต่อ Refused PCB 1 ตัน เท่ากับ 8,460 บาท และสามารถแยกโลหะ
ทองแดงได้คิดเป็นมูลค่า 25,000 บาท (ณ ราคาตลาด)

จากเศษทิ้งการประกอบ ผลิตภัณฑ์ใหม่

หน้า 3

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

หน้า 4

ผลการทดลอง ได้โลหะทองแดงที่มีความบริสุทธิ์มากกว่าร้อยละ 99 เกาะที่ขี้วลบ ซึ่งมีต้นทุนการผลิตที่สามารถขยายผลในเชิงพาณิชย์ได้ดังตาราง

ต้นทุนการผลิตทองแดง
จากเศษที่การประกอบ ผลิตภัณฑ์ใหม่

วัสดุสิ้น เปลือง	1,000 ก.ก.	5,000 บาท
- การทดสอบ	10 สัปดาห์	545 บาท (เฉลี่ย 54.5 บาท)
- วัสดุเคมี	15 สัปดาห์	2,441 บาท
- วัสดุประกอบ	20 ก.ก.	100 บาท
รวมค่าใช้สอย		3,086
ผลผลิต		
- ผลิตภัณฑ์	100 ก.ก.	25,000 บาท (ก.ก.ละ 250 บาท)
ส่วนที่เหลือ		14,914 บาท

ในอนาคต กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่มีแผนจะขยายการทดลองในรูปแบบของโรงงานต้นแบบ (Pilot Plant) เพื่อเก็บข้อมูลทางเทคนิคและเศรษฐศาสตร์โดยร่วมกับภาคเอกชนผู้ประกอบการที่สนใจ

2.3 การเพิ่มมูลค่าจากวัสดุธรรมชาติ

1) การเพิ่มมูลค่ามูลดินปนถ่านหิน (Leonardite) จากเหมืองถ่านหิน

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ดำเนินการศึกษาวิจัยการเพิ่มมูลค่ามูลดินปนถ่านหิน (Leonardite) ซึ่งเป็นผลพลอยได้จากการทำเหมืองแร่ถ่านหิน โดยได้ทำการเก็บตัวอย่างจากเหมืองแร่ลิกันไนต์ อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ในพื้นที่ประทานบัตรของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย เพื่อศึกษาวิจัยเบื้องต้นเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ในภาคอุตสาหกรรมการผลิต เช่น ความเป็นไปได้ในการผลิตเป็นถ่านกัมมันต์ (Activated Carbon) คุณภาพสูง ความเป็นไปได้ในการผลิตเป็นตัวดูดซับ (Absorbent) ทางอุตสาหกรรม ความเป็นไปได้ในการผลิตเป็นตัวประสาน (Binder) ในอุตสาหกรรมเหล็กขั้นต้น และความเป็นไปได้ในการใช้ประโยชน์ทางการเกษตรหรือผลิตภัณฑ์อื่น เช่น ผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมเพื่อการบำบัดน้ำเสีย เป็นต้น โดยในช่วงแรก ได้ดำเนินการศึกษาวิจัยการผลิตถ่านกัมมันต์จากมูลดินปนถ่านหิน ซึ่งสามารถสรุปเป็นขั้นตอนได้ ดังนี้

1. นำตัวอย่างดินปนถ่านหินมาทำการร่อนผ่านตะแกรงคัดขนาดตัวอย่างที่มีขนาด 100 เมช
2. ทำการเผาที่อุณหภูมิ 360 องศาเป็นเวลา 1 ชั่วโมง เพื่อกำจัดสารอินทรีย์ระเหย
3. นำมาผสมกับสารเคมีโปแตสเซียมคาร์บอเนตในอัตราส่วน 2 ต่อ 1 ส่วนโดยน้ำหนัก
4. นำไปเผาที่อุณหภูมิ 700 องศาเป็นเวลา 1 ชั่วโมง เพื่อให้สารเคมีแทรกเข้าไปในคาร์บอน เกิดเป็นรูพรุนขนาดใหญ่ขึ้น ซึ่งเป็นขั้นตอนที่กระตุ้นให้เกิดเป็นถ่านกัมมันต์
5. ทดสอบคุณสมบัติของถ่านกัมมันต์โดยนำไปทดสอบการดูดกลืนสีกับสารละลายไอโอดีนพบว่า ผลผลิตจากการทดสอบมีคุณสมบัติการดูดกลืนสีได้

จากองค์ประกอบทางเคมีของดินปนถ่านหิน พบว่ามีปริมาณคาร์บอนรวมอยู่ระหว่างร้อยละ 10-15 เมื่อเทียบกับปริมาณคาร์บอนในถ่านหินลิกไนต์ที่มีอยู่ประมาณร้อยละ 30 ซึ่งเป็นปริมาณที่ไม่สูง ดังนั้น การเพิ่มมูลค่าเป็นถ่านกัมมันต์จึงสามารถใช้ประโยชน์ในการบำบัดน้ำเสียอุตสาหกรรม ใช้เป็นตัวดูดซับทางอุตสาหกรรม และใช้ประโยชน์ทางการเกษตรได้

2) การเพิ่มมูลค่าตะกอนดินจากการทำเหมืองพลอย

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้ศึกษาวิจัยการนำตะกอนดินจากการทำเหมืองพลอยมาใช้ประโยชน์เป็นวัตถุดิบสำหรับภาคอุตสาหกรรม และการยกระดับคุณภาพวัตถุดิบและผลิตภัณฑ์ ซึ่งจากการศึกษาวิจัยเบื้องต้นพบว่า ตะกอนดินจากเหมืองพลอยสามารถใช้เป็นวัตถุดิบทดแทนในกระบวนการผลิตของอุตสาหกรรมเซรามิก อุตสาหกรรมก่อสร้าง และอุตสาหกรรมปุ๋ย ซึ่งจะเป็นการลดปริมาณของเหลือทิ้ง มลพิษ และผลกระทบจากการประกอบการเหมืองแร่ ส่งผลให้เกิดการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าและยั่งยืน รวมทั้งเพิ่มคุณภาพงานวิจัยเพื่อการรองรับการแข่งขันด้านเทคโนโลยีกับนานาประเทศ

ผลการรวบรวมข้อมูลเบื้องต้น พบว่าเนื้อดินตะกอนเหนียวพวยมีความละเอียดใกล้เคียงกับดินเหนียวแดง รวมทั้งมีองค์ประกอบด้านแร่วิทยาและเคมีที่คล้ายคลึงกัน โดยมี SiO_2 ประมาณร้อยละ 60 Al_2O_3 ประมาณร้อยละ 20 และมีความเหนียวเพียงพอที่จะสามารถนำไปปรับปรุงคุณภาพเพื่อขึ้นรูปเป็นผลิตภัณฑ์เซรามิกประเภทต่างๆ ได้ เช่น กระเบื้องปูพื้น อิฐก่อสร้าง ดินสำเร็จรูปเพื่ออุตสาหกรรมเซรามิก เป็นต้น

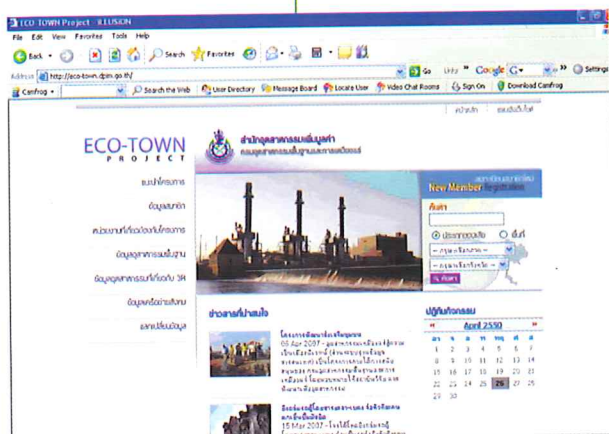

2.4 โครงการพัฒนาส่งเสริมชุมชนอุตสาหกรรมพื้นฐานและอุตสาหกรรมเมืองแร่สู่ความเป็นเมืองนิเวศน์ (Eco-Town)

โครงการพัฒนาส่งเสริมชุมชนอุตสาหกรรมพื้นฐานและอุตสาหกรรมเมืองแร่สู่ความเป็นเมืองนิเวศน์ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้ดำเนินการร่วมกับสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย มีเป้าหมายเพื่อสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนในการผลักดันความเป็นเมืองอุตสาหกรรมนิเวศน์ หรือเมืองที่ใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าและเกิดประโยชน์สูงสุด จนเหลือของเสียเป็นศูนย์ (Zero Waste หรือ Zero Landfill) ตามหลักการ 3Rs (Reduce, Reuse, Recycle) โดยมีภาคอุตสาหกรรมเป็นกลไกหลักในการขับเคลื่อน

การดำเนินโครงการได้จัดให้มีการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อให้ความรู้และสร้างความตระหนักด้านสิ่งแวดล้อมและการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน รวมทั้งจัดทำแผนยุทธศาสตร์ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติเพื่อมุ่งสู่ความเป็นเมืองอุตสาหกรรมนิเวศน์ โดยได้ดำเนินการแล้วใน 6 จังหวัด 5 ภูมิภาคของประเทศ ได้แก่ จังหวัดขอนแก่น ฉะเชิงเทรา อุบลราชธานี สุราษฎร์ธานี และสระบุรี ซึ่งมีผู้เข้ารับการฝึกอบรมสัมมนาจากหน่วยงานภาครัฐ เอกชนผู้ประกอบการ ประชาชน ภาคการศึกษา และ NGOs รวมประมาณ 500 คน การฝึกอบรมดังกล่าวได้รับความร่วมมือและการตอบรับจากทุกภาคส่วนเป็นอย่างดี นอกจากนี้ ได้เกิดเครือข่ายเมืองอุตสาหกรรมนิเวศน์ที่จังหวัดอุบลราชธานี ภายใต้ชื่อชมรม “เมืองนิเวศน์กรุงเก่า” โดยมีสถาบันการศึกษาเป็นแกนนำ และมีสมาชิกชมรมประมาณ 30 คน

นอกจากนี้ ยังมีการติดตั้งและพัฒนาระบบฐานข้อมูลสารสนเทศผ่านทางเว็บไซต์ <http://eco-town.dpim.go.th/> ซึ่งปัจจุบันได้เริ่มเผยแพร่แล้ว และอยู่ระหว่างการทดลองใช้งานพร้อมการพัฒนาอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง โดยเว็บไซต์ดังกล่าวจะใช้ประโยชน์ในการวางแผนการบริหารจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุด และใช้เป็นศูนย์กลางในการแลกเปลี่ยนของเสียหรือวัสดุเหลือใช้เพื่อเป็นวัตถุดิบหรือพลังงานทดแทนในภาคอุตสาหกรรม (Waste Exchange Center)

จากความสำเร็จของโครงการนี้ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่จึงมีแผนการดำเนินงานต่อเนื่อง เพื่อสนับสนุนส่งเสริมให้เกิดเมืองอุตสาหกรรมนิเวศน์น่าอยู่อย่างเป็นรูปธรรมในประเทศไทยที่จังหวัดอยุธยา โดยได้ทำการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับวัสดุเหลือใช้จำพวก PCB พร้อมกับเผยแพร่ข้อมูลและเทคโนโลยีการรีไซเคิล PCB ให้แก่ผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในพื้นที่ดังกล่าวเพื่อการจัดตั้งโรงงานรีไซเคิลที่มีประสิทธิภาพและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมต่อไป

2.5 การส่งเสริมการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าโดยการหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้ดำเนินโครงการจัดการซากหลอดไฟฟลูออเรสเซนต์ ร่วมกับ บริษัท ไทยโตชิบาไลท์ติ้ง จำกัด และโครงการรณรงค์หมุนเวียนการใช้เศษแก้ว ร่วมกับ บริษัท บางกอกกล๊าส จำกัด

โครงการจัดการซากหลอดไฟฟลูออเรสเซนต์ ดำเนินการโดยการจัดวางภาชนะรองรับซากหลอดไฟฟลูออเรสเซนต์ในบริเวณอาคารของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เพื่อรวบรวมซากหลอดซึ่งจะต้องมีสภาพสมบูรณ์และไม่แตกหัก โดยถ้ามีปริมาณมากพอ จะทำการแจ้งให้ บริษัท มารับนำกลับไปรีไซเคิล

กระบวนการรีไซเคิลซากหลอดไฟฟลูออเรสเซนต์จะอยู่ในระบบปิด (Closed System) ประกอบด้วย การแยกขั้วหลอดจากตัวหลอด การดูดจับไอปรอท การบดหลอดไฟ การแยกสารเรืองแสง (Phosphor) การล้างทำความสะอาดเศษแก้ว และการนำเศษแก้วที่ล้างสะอาดแล้วกลับมาผลิตเป็นหลอดไฟใหม่ ทำให้สามารถลดปริมาณการใช้วัตถุดิบประเภทแร่ที่ใช้ผลิตหลอดไฟ เช่น ทราายแก้ว และโดโลไมต์ และช่วยลดผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมจากการปนเปื้อนของสารปรอทที่อยู่ในซากหลอด ซึ่งถูกทิ้งปะปนอยู่กับขยะทั่วไป

โครงการรณรงค์หมุนเวียนการใช้เศษแก้ว ดำเนินการโดยการจัดวางภาชนะรองรับเศษแก้ว และกระจกในบริเวณอาคารของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐาน และการเหมืองแร่ ซึ่งเมื่อรวบรวมเศษแก้วและกระจกได้ ปริมาณมากพอ จะทำการแจ้งให้บริษัท มารับนำกลับไปรีไซเคิล โดยการรีไซเคิลเศษแก้วสามารถกระทำได้ เต็มปริมาณครบ 100 เปอร์เซ็นต์ และคุณสมบัติของแก้ว ยังคงสภาพเดิมไม่ว่าจะนำมาหลอมใหม่กี่ครั้งก็ตาม การรีไซเคิลเศษแก้วสามารถช่วยลดปริมาณการใช้ วัตถุดิบจากทรัพยากรธรรมชาติโดยเฉพาะทรายแก้ว หินปูน หินโดโลไมต์ และหินฟันม้า ช่วยลดปริมาณขยะ เศษแก้วที่นับวันยังมีปริมาณเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ ยังช่วยลดปริมาณการใช้พลังงานในการผลิตแก้วใหม่ โดยการรีไซเคิลเศษแก้วเพิ่มขึ้น 10 เปอร์เซ็นต์ของปริมาณ วัตถุดิบ สามารถลดพลังงานในการผลิตลงได้ถึง 3 เปอร์เซ็นต์

2.6 นโยบายและแผนการจัดการและพัฒนาทรัพยากรแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

เสนอร่างกฎกระทรวงซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติพิกัตอัตราค่าภาคหลวงแร่ พ.ศ. 2509 เพื่อปรับปรุงพิกัตอัตราค่าภาคหลวงแร่ดีบุก ทองคำ และแร่โปแตช เพื่อให้เหมาะสมกับ สถานการณ์ปัจจุบัน โดยในส่วนของแร่ดีบุก พิกัตอัตราเดิมมีอัตราที่สูง ผู้ประกอบการไม่สามารถ ดำเนินการทำเหมืองได้เพราะไม่คุ้มกับการลงทุนทำให้ต้องหยุดการทำเหมือง และชะลอการลงทุน จึงเห็นสมควรให้ปรับลดพิกัตอัตราค่าภาคหลวงแร่ดีบุกให้ต่ำกว่าเดิม เพื่อเป็นการจูงใจให้มีการ ลงทุนทำเหมืองแร่ดีบุกเพิ่มขึ้นจากเดิม สำหรับแร่ทองคำนั้น เห็นสมควรให้ปรับปรุงจากเดิมที่ใช้อัตรา คงที่ 2.5% มาเป็นอัตราก้าวหน้า ซึ่งจะเป็นการปรับค่าภาคหลวงแร่ทองคำเพิ่มขึ้น เนื่องจากราคา ทองคำในตลาดเพิ่มสูงขึ้นจากเดิมมาก พร้อมกันนี้ ได้กำหนดพิกัตอัตราค่าภาคหลวงแร่สำหรับแร่ โปแตชขึ้นมาใหม่ เพื่อรองรับโครงการเหมืองแร่โปแตชที่จะเกิดขึ้นในอนาคต โดยกำหนดให้เป็นแบบ อัตราคงที่ที่ 7% ซึ่งกฎกระทรวงดังกล่าวมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 2 ตุลาคม 2550

ค่าภาคหลวงแร่ดิบ

ราคาประกาศโลหะดิบ บาทต่อหีบหลวง (60 กก.)	อัตราร้อยละ	ค่าภาคหลวง บาทต่อหีบหลวง
0-3,000	0.0	-
3,001-7,500	2.5	112.50
7,501-15,000	5.0	375.00
15,001-30,000	10.0	1,500.00
30,001-45,000	15.0	2,250.00
45,001 ขึ้นไป	20.0	-

ค่าภาคหลวงแร่ทองคำ

ราคาประกาศทองคำ บาทต่อกรัม	อัตราร้อยละ	ค่าภาคหลวง บาทต่อกรัม
0-400	2.5	10.00
401-600	5.0	10.00
601-1,000	10.0	40.00
1,001-1,500	15.0	75.00
1,501 ขึ้นไป	20.0	-

2.7 การพัฒนาส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในต่างประเทศ

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ตระหนักถึงภาระในการวางแผนและกำหนดแนวทางการจัดหาวัตถุดิบแร่ให้สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมและการสร้างหลักประกันความมั่นคงด้านวัตถุดิบแร่ให้แก่ภาคอุตสาหกรรมของประเทศ เพื่อให้มีแหล่งวัตถุดิบสำรองเพียงพอกับความต้องการใช้และการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรม ดังนั้น การส่งเสริมให้มีการลงทุนด้านอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในต่างประเทศจะเป็นแนวทางหนึ่งของการจัดหาวัตถุดิบแร่ให้เพียงพอต่อความต้องการของประเทศ จึงได้จัดให้มีการศึกษาและรวบรวมข้อมูล พร้อมจัดทำคู่มือเพื่อการลงทุนด้านอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศเพื่อนบ้านและประเทศเป้าหมายที่คาดว่าจะมีศักยภาพในการลงทุนของภาคเอกชน จำนวน 10 ประเทศ ได้แก่ ประเทศอินโดนีเซีย เมียนมาร์ เวียดนาม ลาว กัมพูชา แทนซาเนีย มาดากัสการ์ อินเดีย จีน และศรีลังกา

1) โครงการสนับสนุนและส่งเสริมการลงทุนเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานในต่างประเทศ

ศึกษาข้อมูลพื้นฐานการลงทุนอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานในประเทศ มาดากัสการ์และแทนซาเนีย โดยได้จัดทำฐานข้อมูลลักษณะทางธรณีวิทยาของแหล่งแร่และแร่ธาตุที่สำคัญ รวมถึงบทวิเคราะห์ศักยภาพ เพื่อหาความเป็นไปได้ในการลงทุนสำรวจชั้นรายละเอียดเพื่อพัฒนาไปสู่การลงทุนทำเหมืองแร่ต่อไป

ผลการศึกษาโครงการนี้ได้จัดทำบทวิเคราะห์เกี่ยวกับสภาพปัญหาและอุปสรรคที่มีต่อการพัฒนาธุรกิจเหมืองแร่ของผู้ประกอบการไทย รวมถึงนำเสนอแนวทางการแก้ไข และแนวทางที่จะทำให้เกิดความร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐของไทยและประเทศ เป้าหมายทั้งสองประเทศ

2) การหาผู้ทางการดำเนินการธุรกิจเหมืองแร่ในต่างประเทศ

จัดการประชุมกับผู้แทนบริษัทที่ใช้แร่ทรายแก้วเป็นวัตถุดิบในอุตสาหกรรม เกี่ยวกับทิศทางการลงทุนในอุตสาหกรรมเหมืองแร่ รวมถึงการดำเนินการธุรกิจแร่ทรายแก้วในราชอาณาจักรกัมพูชา โดยประสานงานและร่วมเดินทางไปกับคณะผู้แทนฝ่ายไทย ซึ่งประกอบไปด้วย ผู้แทนจากสภาการเหมืองแร่ ผู้แทนบริษัทเอกชนที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเซรามิก และกระจก เพื่อเข้าพบหารือกับคณะเจ้าหน้าที่ระดับสูงของกรมทรัพยากรธรณี ราชอาณาจักรกัมพูชา เกี่ยวกับนโยบายการอนุญาตให้ผู้ประกอบการไทยเข้าไปลงทุนในกิจการเหมืองแร่ และการค้าแร่

นอกจากนี้ ยังได้พบปะหารือกับเจ้าหน้าที่ของบริษัทที่ได้รับอนุญาตจากรัฐบาลราชอาณาจักรกัมพูชาให้ทำเหมืองและพัฒนาเขตอุตสาหกรรมโดยได้รับอนุญาตให้จำหน่ายแร่ทรายแก้วไปยังต่างประเทศได้เป็นกรณีพิเศษ ซึ่งหากการตกลงทางธุรกิจระหว่างทั้งสองฝ่ายประสบผลสำเร็จ จะส่งผลดีต่อประเทศไทยในการแก้ไขปัญหาเรื่องแหล่งแร่รัตนัญญิตทรายแก้วได้ในระดับหนึ่ง

2.8 การส่งเสริมการลงทุนอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศ

ดำเนินการจัดทำแผนพัฒนาแหล่งแร่ถ่านหินของประเทศไทย เพื่อนำเสนอผลการศึกษาเกี่ยวกับความเป็นไปได้เบื้องต้นของการใช้ประโยชน์ถ่านหิน จากแหล่งแร่ถ่านหินเป้าหมายในประเทศจำนวน 9 แหล่ง ซึ่งประกอบด้วย รายละเอียดแผนการจัดการ ข้อจำกัดในการพัฒนา วิธีการที่เหมาะสมในการพัฒนา หรือการผลิตพลังงานจากถ่านหินในแต่ละแหล่ง โดยใช้เทคโนโลยีผลิตที่เหมาะสม หรือเทคโนโลยีสะอาด ไม่ก่อให้เกิดความขัดแย้งกับชุมชน จากผลการศึกษาในครั้งนี้ได้นำไปขยายผล เพื่อศึกษาวิธีการดำเนินการในขั้นรายละเอียด เฉพาะแหล่งที่เห็นว่ามีเหมาะสม โดยสำรวจปริมาณการใช้พลังงานเชื้อเพลิง ในภาคอุตสาหกรรมโดยรอบ แนวทางการใช้ถ่านหินจากแหล่งเป็นเชื้อเพลิง เทคโนโลยีการแปลงถ่านหินเป็นก๊าซ รวมไปถึงผลการศึกษาความเป็นไปได้ในการใช้ก๊าซจากถ่านหินในอุตสาหกรรมโดยรอบ เพื่อเป็นแนวทางการใช้พลังงานทางเลือกอีกทางหนึ่งในสถานการณ์ปัจจุบันที่ต้นทุนพลังงานสูงขึ้น และสร้างความมั่นคงทางด้านพลังงานให้กับประเทศ พร้อมทั้งให้สามารถอยู่ร่วมกับชุมชนโดยรอบได้อย่างยั่งยืน

2.9 การส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือระหว่างประเทศ

ในการประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐและเอกชนของไทย และต่างประเทศ เพื่อส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือในการพัฒนาอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ในฐานะที่เป็นผู้ดำเนินการและประสานงานกับองค์กรระหว่างประเทศ อีกทั้งเป็นตัวแทนของประเทศไทยในเวทีการประชุมนานาชาติ เช่น การประชุมภายใต้สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรืออาเซียน (Association of Southeast Asian Nations: ASEAN) ความร่วมมือทางเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก (Asia-Pacific Economic Cooperation Group: APEC) การประชุมกลุ่ม

ยุทธศาสตร์ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ อิรวดี - เจ้าพระยา - แม่โขง (The Ayeyawady - Chao Phraya - Mekong Economic Cooperation Strategy : ACMECS) การประชุมความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง (Greater Mekong Subregion Economic Cooperation: GMS) การเจรจา ทวิภาคี และการเจรจาพหุภาคี ทางด้านอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

1) การประชุมกลุ่มอาเซียน

- ดำเนินการประสานงานส่งข้อเสนอโครงการ The US-ASEAN Enhanced Partnership on Mineral Sector (Cooperation in Sustainable Minerals and Mining Development and Enhance Institutional Capability in Managing Mineral Resources) โครงการดังกล่าวมีความสอดคล้องกับเป้าหมายหลักการดำเนินงานด้านประชาสังคมและวัฒนธรรม (Coordinating Conference on ASEAN Socio-cultural Community: SOC-COM) เรื่อง การส่งเสริมความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม และเป็นโครงการที่ขอรับการสนับสนุนด้านงบประมาณจากประเทศคู่เจรจา คือ สหรัฐอเมริกา (ASEAN-US)

- ประสานงานกับสำนักเลขาธิการอาเซียน เกี่ยวกับข้อมูลของรัฐมนตรีด้านแร่ธาตุของอาเซียน (ASEAN Ministers on Minerals) และ เจ้าหน้าที่อาวุโสด้านแร่ธาตุของอาเซียน ASEAN Senior Officials on Mineral นอกจากนี้ ให้ความเห็นในการจัดการประชุมเจ้าหน้าที่อาวุโสด้านแร่ธาตุของอาเซียน ครั้งที่ 8 (The Eighth ASEAN Senior Officials Meeting on Minerals: 8th ASOMM) ซึ่งจัดขึ้น ณ สหภาพพม่า

2) การประชุมด้านการลงทุน

เผยแพร่ข่าวประชาสัมพันธ์ใน Asia Mining Congress e-newsletter เรื่อง Mining Investment Opportunities in Thailand

3) การประชุมความร่วมมือทางเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก

- การประชุมรัฐมนตรีเอเปคด้านอุตสาหกรรมเหมืองแร่
- การประชุมเจ้าหน้าที่อาวุโสเอเปค
- การประชุมระดับทวิภาคี

2.10 เขตการค้าเสรี (Free Trade Area : FTA)

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เข้าร่วมกับหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมการเจรจาตามกรอบความตกลงเปิดเขตการค้าเสรี ติดตามและศึกษาผลกระทบจากการเปิดเขตการค้าเสรี ตลอดจนความคืบหน้าการเจรจาในประเด็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับด้านเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ที่ผ่านมามีไทยเข้าร่วมเป็นสมาชิกเพื่อเปิดตลาดเสรีในระดับพหุภาคีกับองค์การการค้าโลก (WTO) และระดับภูมิภาค (ASEAN) ปัจจุบันประเทศไทยจัดทำเขตการค้าเสรี (FTA) ในระดับทวิภาคีกับ 8 ประเทศ ได้แก่ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ จีน อินเดีย ญี่ปุ่น บราซิล สหรัฐอเมริกา และ 2 กลุ่มประเทศ ได้แก่ กลุ่มอนุทวีปรอบอ่าวเบงกอล หรือเบมสเทค (Bay of Bengal Initiative for Multi-Sectoral Technical and Economic Cooperation : BIMSTEC) ประกอบด้วย ประเทศไทย บังกลาเทศ อินเดีย พม่า ศรีลังกา ภูฏาน และเนปาล และกับอีกกลุ่ม ได้แก่ สมาคมการค้าเสรียุโรปหรือเอฟตา (European Free Trade Association : EFTA) ซึ่งกลุ่ม EFTA ประกอบด้วย ประเทศไอซ์แลนด์ สวิตเซอร์แลนด์ นอร์เวย์ และลิกเตนสไตน์

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มีการดำเนินการต่าง ๆ ในการเข้าร่วมหารือและให้ความเห็นเกี่ยวกับการลงทุนด้านแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานภายใต้กรอบความตกลงการเปิดเขตการค้าเสรี

2.11 การติดตามผลกระทบจากประกาศ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เรื่อง การจัดทำลำดับชั้นคุณภาพเศษเหล็ก

การประเมินผลกระทบจากการนำประกาศ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ “เรื่อง การจัดทำลำดับชั้นคุณภาพเศษเหล็ก” ไปใช้ ซึ่งได้จัดจ้างที่ปรึกษาจากสถาบันการศึกษา ศูนย์บริการวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยดำเนินการจัดทำประเมินผลกระทบจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผู้ค้าเหล็ก เศษเหล็กทั่วไป ซึ่งได้จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างจากสถานประกอบการประเภทผู้ค้าเศษเหล็กทั่วไป และประเภทเตาหลอม จำนวน 141 ราย ผลการสำรวจ สุ่มตัวอย่างสถานประกอบการพบว่าส่วนใหญ่ร้อยละ 56.74 ยังไม่ได้รับทราบข่าวการประกาศใช้ และสถานประกอบการ ร้อยละ 45.45 ทราบข่าวการประกาศใช้ โดยรับทราบผ่านจดหมายของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ และทาง Web Site ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ต่อจากนั้นได้นำผลจากการประเมินผู้ประกอบการมาจัดประชุมระดมความคิดเห็นจากผู้ประกอบการ โดยมีประเด็นในการสนทนา 3 ประเด็นหลัก คือ

- 1) ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการประชาสัมพันธ์
- 2) ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การจัดมาตรฐานเศษเหล็ก
- 3) ข้อเสนอแนะต่าง ๆ

ผลการประชุมระดมความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการประชาสัมพันธ์ผู้เข้าร่วม
สัมมนา เห็นว่า วิธีการที่ติดต่อสื่อสารกับทางผู้ประกอบการที่ดีที่สุดคือการส่งเอกสารไปยังผู้
ประกอบการและขอให้กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ติดตามผลการส่งเอกสาร
สำหรับ เรื่อง หลักเกณฑ์การจัดมาตรฐานเศษเหล็ก ผู้ประกอบการเห็นว่ากระบวนการคัดแยก
เศษเหล็กออกเป็นชั้นตามประกาศควรเริ่มจากแหล่งรับซื้อ เพื่อลดความยุ่งยาก และซับซ้อน
ส่วนเกณฑ์ที่กำหนดเหมาะกับผู้ใช้งานที่แตกต่างกัน ส่วนเรื่องข้อเสนอแนะต่าง ๆ ผู้ประกอบ
การอุตสาหกรรมเหล็ก ขอให้กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ดำเนินการศึกษาผล
กระทบเพิ่มเติม และปรับปรุงลำดับชั้นคุณภาพเศษเหล็กต่อไปอีกระยะหนึ่ง ก่อนที่จะกำหนด
เป็นมาตรฐานเศษเหล็กเพื่อบังคับใช้อย่างเป็นทางการ

2.12 การติดตามผลกระทบจากโครงการเพิ่มมูลค่า แร่เฟลด์สปาร์และ ศึกษาการปรับปรุงคุณสมบัติอุตสาหกรรมเซรามิก ระยะที่ 1 และ 2

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ดำเนินการมาแล้ว
โดยพัฒนาเว็บไซต์ให้มีความทันสมัย พร้อมดำเนินการศึกษาหลักเกณฑ์วิธีการประเมิน
เครื่องมือที่ใช้ในการสำรวจ คือแบบสอบถามและสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างสถานประกอบการที่
ผลิตเซรามิก จำนวน 268 ราย เกี่ยวกับการใช้บริการฐานข้อมูลบนเว็บไซต์ ผลการสำรวจพบ
ว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ทราบเกี่ยวกับโครงการและไม่เคยได้รับข่าวสาร ผู้ประกอบการที่ได้
รับข่าวสารจะได้รับทราบจากเว็บไซต์ของกรม ทางจดหมาย และเอกสารราชการ สำหรับการ
ประเมินความคิดเห็นที่มีคุณภาพการให้บริการข้อมูลบนเว็บไซต์ในภาพรวมกลุ่มตัวอย่างสถาน
ประกอบการเห็นด้วย และเสนอว่าเนื้อหาของฐานข้อมูลควรให้มีความครอบคลุมเชื่อมโยงระยะ
ที่ 1 และระยะที่ 2 ซึ่งจะเป็นผลดีต่อผู้ประกอบการในการสืบค้นข้อมูลอุตสาหกรรมเซรามิก
และนำผลจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างสถานประกอบการมาประมวลผล เพื่อจัดการสัมมนา
ประชุมระดมความคิดเห็นโดยร่วมกับสถาบันการศึกษา เพื่อเผยแพร่ผลการประเมินพร้อมทั้ง
ชี้แจงทำความเข้าใจแก่ผู้เกี่ยวข้อง และเป็นการกระตุ้นให้ตระหนักถึงประโยชน์ที่ได้รับ
และเห็นถึงความสำคัญของการจัดหาวัตถุดิบภายในประเทศเพื่อทดแทนการนำเข้า

รูปแสดงผลิตภัณฑ์ปุ๋ยที่ได้จากการบั่นเม็ดและการคัดขนาดเม็ด

2.13 โครงการพัฒนาอุตสาหกรรมปุ๋ยและเคมีภัณฑ์ ตอนการพัฒนาสารเติม เต็มในอุตสาหกรรมปุ๋ย

ดำเนินการศึกษาข้อมูลเพื่อสร้างองค์ความรู้ให้เกิดความชัดเจนในการกำหนด
แนวทางการส่งเสริมพัฒนาอุตสาหกรรมปุ๋ย ทดลองในห้องปฏิบัติการเพื่อหาคู่ประกอบหรือสูตรที่มี
ความเหมาะสมในการผลิตเม็ดสารเติมเต็มในอุตสาหกรรมปุ๋ย เพื่อสร้างแนวทางในการเพิ่ม
ประสิทธิภาพการผลิตให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน และจัดสัมมนาระดมความคิดเห็นจากผู้
ประกอบการอุตสาหกรรมปุ๋ย ซึ่งผู้ประกอบการ เห็นว่า อุตสาหกรรมปุ๋ยเป็นอุตสาหกรรมพื้นฐานที่มี
ความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศควรได้รับการส่งเสริมพัฒนาจากหน่วยงานภาครัฐ โดยร่วมกับ
สถาบันการศึกษาที่มีองค์ความรู้ทางด้านวิชาการปุ๋ย ดำเนินโครงการพัฒนาอุตสาหกรรมปุ๋ยและ
เคมีภัณฑ์อย่างต่อเนื่อง

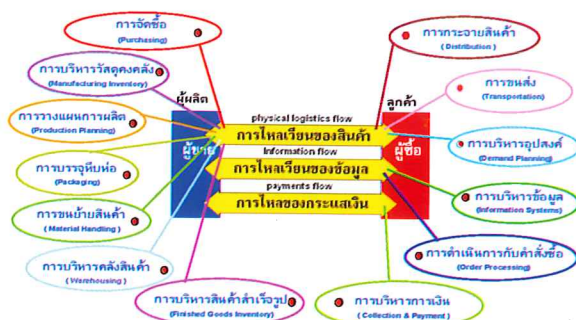

ด้านการพัฒนาและส่งเสริมระบบโลจิสติกส์

ในปัจจุบัน กระแสการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมทางธุรกิจในยุคโลกาภิวัตน์ และการเปิดเสรีทางการค้าระหว่างประเทศที่นับวันจะรุนแรงขึ้น ธุรกิจยุคไร้พรมแดนจะเป็นการแข่งขันระดับโลก การขยายตัวอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีภาคการผลิต การเติบโตอย่างต่อเนื่องในภาคบริการ ผลักดันให้ผู้ประกอบการหากลยุทธ์ที่สามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จึงดำเนินงานเพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม ดังนี้

1. พัฒนาระบบโลจิสติกส์และโซ่อุปทานอุตสาหกรรมพื้นฐาน

ปัจจุบันอุตสาหกรรมเหล็กมีแนวโน้มเติบโตอย่างต่อเนื่อง เป็นผลมาจากการขยายตัวของโครงการลงทุนขนาดใหญ่ของภาคอุตสาหกรรมและการบริโภคภายในประเทศ อย่างไรก็ตามอุตสาหกรรมเหล็กก็เป็นอุตสาหกรรมที่มีการแข่งขันสูง ทั้งตลาดในประเทศและตลาดโลก โดยในด้านราคาและคุณภาพต้องเผชิญปัญหาการนำเข้าวัตถุดิบที่ผันผวน รวมทั้งต้นทุนการผลิตและค่าขนส่งที่เพิ่มขึ้นจากราคาน้ำมัน ประกอบกับการขาดประสิทธิภาพในการจัดการโลจิสติกส์ เช่น การบริหารจัดการวัตถุดิบ การบริหารวัสดุคงคลัง การวางแผนการผลิต การบริหารการสั่งซื้อ การบริหารข้อมูลเพื่อสนับสนุนระบบการผลิต และการรวมกลุ่มผู้ประกอบการ เพื่อให้สามารถผลิตสินค้าได้อย่างมีประสิทธิภาพและตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้ทันทั่วทั้ง

สำหรับอุตสาหกรรมเชรามิก จัดเป็นอุตสาหกรรมประวัติศาสตร์ ซึ่งมีการผลิตในประเทศยาวนาน มีการใช้วัตถุดิบในประเทศเป็นส่วนใหญ่ มีการใช้แรงงานและพลังงานจำนวนมาก โดยผู้ประกอบการมากกว่าครึ่งจัดเป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีการบริหารจัดการโลจิสติกส์ยังไม่เป็นระบบ ส่งผลต่อต้นทุนการผลิต ดังนั้นการพัฒนาประสิทธิภาพของโซ่อุปทานตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำจะส่งผลให้อุตสาหกรรมเชรามิกมีการบริหารจัดการโลจิสติกส์ที่มีประสิทธิภาพ มีความเข้มแข็ง และสามารถแข่งขันได้

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จึงได้ศึกษา วิเคราะห์ปัญหา ประเมินศักยภาพและความพร้อมของกลุ่มอุตสาหกรรมเหล็กและอุตสาหกรรมเชรามิก เพื่อจัดทำแนวทางที่ดีที่สุดในการบริหารจัดการโลจิสติกส์(Best practice) ของอุตสาหกรรมเหล็กและอุตสาหกรรมเชรามิก และพัฒนาบุคลากรหลักขององค์กรให้มีความเชี่ยวชาญด้านโลจิสติกส์ ตลอดจนนำเสนอกลไกในการขับเคลื่อนให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหล็กและอุตสาหกรรมเชรามิกนำ Best practice ไปใช้ในทางปฏิบัติต่อไป

2. การส่งเสริมให้อุตสาหกรรมพื้นฐานมีการประยุกต์ใช้เทคนิคการบริหารจัดการโลจิสติกส์ที่ทันสมัย

ดำเนินการจัดเสวนา เรื่อง “โลจิสติกส์ฝ่าวิกฤตอุตสาหกรรมไทย” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแลกเปลี่ยนแนวคิดและประสบการณ์ของผู้เชี่ยวชาญด้านโลจิสติกส์ ในการร่วมกันพัฒนาโลจิสติกส์ของไทยให้มีความก้าวหน้าสู่ระดับโลกโดยเร็วและยั่งยืน ซึ่งในการเสวนาครั้งนี้ได้รับเกียรติจากรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม นายปิยะบุตร ชลวิจารณ์ ให้เกียรติเป็นประธานเปิดการเสวนา พร้อมด้วยนายจักรมณต์ ฝาสุกวนิช ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม นายธานีทร์ ฝะเอม ที่ปรึกษาด้านนโยบายและแผนงานสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นายอิสระ ว่องกุศลกิจ ประธานคณะกรรมการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ หอการค้าไทยและสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย และนายธนิต โสรัตน์ รองเลขาธิการสายงานเศรษฐกิจ สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เข้าร่วมการเสวนา ในการเสวนาได้ให้ความสำคัญในการผลักดันให้ผู้ประกอบการ มีการบริหารจัดการโลจิสติกส์ที่มีประสิทธิภาพ เพื่อลดต้นทุนโลจิสติกส์ (Cost Efficiency)

เพิ่มขีดความสามารถในการตอบสนองความต้องการของลูกค้า (Responsiveness) และเพิ่มความปลอดภัย และความน่าเชื่อถือในกระบวนการส่งมอบ (Reliability and Security) ซึ่งการจัดการโลจิสติกส์ที่ดีและต่อเนื่องจะสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันของอุตสาหกรรมไทย และที่สำคัญที่จะเป็นปัจจัยสู่ความสำเร็จ คือ การสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน

3. การพัฒนาระบบตัวกลางสารสนเทศสำหรับโลจิสติกส์อุตสาหกรรม

ดำเนินการจัดทำเว็บไซต์ www.industry4u.com เป็นแหล่งรวบรวมผู้ซื้อ ผู้ขาย ผู้ผลิต ผู้ให้บริการโลจิสติกส์ เพื่อการทำธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ และแลกเปลี่ยนความเห็นของผู้ประกอบการ โดยสมาชิกสามารถสืบค้นข้อมูลวัตถุดิบ สินค้าอุตสาหกรรม และการบริการ อีกทั้งเกิดการรวมกลุ่มการซื้อขาย เพื่อเพิ่มอำนาจต่อรองและซื้อในปริมาณที่จำเป็น ทำให้การประกอบธุรกิจเกิดความประหยัดและรวดเร็ว ช่วยลดต้นทุนการจัดซื้อจัดหา และการจำหน่ายวัตถุดิบและสินค้าอุตสาหกรรม โดยระบบดังกล่าวได้เปิดให้บริการตั้งแต่ เดือน เมษายน 2550 นอกจากนี้ ระบบดังกล่าวยังเป็นตัวกลางในลักษณะ Platform กลางให้สามารถทำธุรกรรมผ่านระบบได้ รวมทั้งเป็นแหล่งข้อมูลให้สมาชิกในโซ่อุปทาน สามารถเข้าถึงข้อมูลต่างๆ ได้ และสามารถวางแผนกิจกรรมภายในองค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นแหล่งข้อมูล ที่สำคัญของภาครัฐ ปัจจุบันได้พัฒนาระบบงานสนับสนุนต่างๆ และเชื่อมโยงหน่วยงานผู้ให้บริการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ในด้านการชำระเงิน และผู้ให้บริการโลจิสติกส์อื่น ๆ ได้แก่ ผู้ให้บริการขนส่ง และประกันภัย เพื่อให้เกิดธุรกรรมบนระบบได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งการพัฒนาสู่การเป็นศูนย์ข้อมูลโลจิสติกส์อุตสาหกรรม

ด้านการแก้ไขปัญหาลักษณะสิ่งแวดล้อม

ปีงบประมาณ 2550 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ดำเนินการตรวจสอบ กำกับดูแลการประกอบการเหมืองแร่ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้านการบริหารจัดการทรัพยากรแร่และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ส่งเสริมระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม กำหนดมาตรฐานมลพิษและการจัดการสิ่งแวดล้อมอุตสาหกรรมเหมืองแร่และโลหกรรม ส่งเสริมและเร่งรัดการฟื้นฟูพื้นที่เหมืองแร่และให้ความช่วยเหลือในการจัดการสิ่งแวดล้อม โดยมีผลการดำเนินงาน คือ

1. การกำกับดูแลและติดตามเฝ้าระวังคุณภาพสิ่งแวดล้อม

ดำเนินการตรวจสอบ และกำกับดูแลการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม จำนวน 1,210 ราย ตรวจสอบการตรวจวัดคุณภาพสิ่งแวดล้อมของผู้ประกอบการ จำนวน 444 ราย ตรวจสอบด้านสิ่งแวดล้อมกรณีประทานบัตรสิ้นอายุ/เวนคืนประทานบัตร จำนวน 65 ราย รวมทั้งพิจารณากำหนดมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมเพิ่มเติม กรณีผู้ประกอบการเปลี่ยนแปลงแผนผังโครงการทำเหมือง ขอดำเนินการประทานบัตร และขอเพิ่มชนิดแร่ จำนวน 39 ราย และแก้ไขปัญหาการร้องเรียนของราษฎร ที่ได้รับความเดือดร้อนรำคาญจากการทำ

การตรวจวัดความสั่นสะเทือน

การตรวจวัดระดับเสียง

การเก็บตัวอย่างน้ำใต้ดิน

การเก็บตัวอย่างน้ำผิวดิน

เหมืองแร่ จำนวน 19 ราย นอกจากนี้ได้ดำเนินการเฝ้าระวังคุณภาพสิ่งแวดล้อม โดยตรวจวัดคุณภาพอากาศ ในพื้นที่ที่มีการประกอบกิจการโรงโม่ บดและย่อยหินในจังหวัดสุพรรณบุรี สระบุรี ราชบุรี กาญจนบุรี และเพชรบุรี รวมทั้งติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อมบริเวณพื้นที่ที่มีการทำเกลือสินเธาว์ในจังหวัดนครราชสีมา มหาสารคาม สกลนคร หนองคาย และอุดรธานี ตลอดจนได้แจ้งบริษัทที่ปรึกษาดำเนินการตรวจวัดคุณภาพสิ่งแวดล้อมเหมืองแร่ ได้แก่ คุณภาพอากาศ เสียง ความสั่นสะเทือน คุณภาพน้ำผิวดิน คุณภาพน้ำใต้ดิน บริเวณพื้นที่ที่มีการทำเหมืองแร่และโรงโม่หิน ในเขตจังหวัดจันทบุรี สุพรรณบุรี ลพบุรี สระบุรี พะเยา น่าน แพร่ อุดรดิตถ์ ระยอง และตราด

2. การส่งเสริมการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อปท. ด้านการบริหารจัดการทรัพยากรแร่และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

ดำเนินการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานตามภารกิจที่ถ่ายโอนให้แก่ อปท. ในพื้นที่ที่มีประทานบัตร เจ้าหน้าที่ฝ่ายอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ จำนวน 166 คน พร้อมทั้งได้มอบรางวัล อปท. ดีเด่นประจำปี ให้แก่ อปท. ที่ปฏิบัติงานตามภารกิจที่ได้รับถ่ายโอนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ได้ เป็นอย่างดี จำนวน 18 แห่ง ตลอดจนส่งเสริมและสร้างเครือข่ายให้ภาคประชาชนมีส่วนร่วมในการ เฝ้าระวังผลกระทบสิ่งแวดล้อมเหมืองแร่ จำนวน 3 ครั้ง ที่จังหวัดสระบุรี ประจวบคีรีขันธ์ อุบลราชธานี มีผู้เข้าร่วมจำนวน 210 ราย เกิดเครือข่ายภาคประชาชน จำนวน 51 เครือข่าย นอกจากนี้ยังได้ออกภาคสนาม ดำเนินการให้คำแนะนำปรึกษาแก่เจ้าหน้าที่ของ อปท. ที่ปฏิบัติงานตามภารกิจที่ถ่ายโอน 70 แห่ง ใน 9 จังหวัด ติดตามประเมินผลการปฏิบัติงานของ อปท. ภายหลังการอบรมและสำรวจความคิดเห็นจากผู้ประกอบการเหมืองแร่และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของ อปท. จำนวน 320 ราย รวมทั้งดำเนินการพัฒนาเว็บไซต์ชื่อ www.envi-mining.com ต่อเนื่องจากปีที่ผ่านมา เพื่อเป็นช่องทางให้ อปท. รับทราบข่าวสารและรายงานผลการปฏิบัติงานได้ ณ เดือนกันยายน 2550 มี อปท. ปฏิบัติงานแล้ว 55 จังหวัด จำนวน 333 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 74 สามารถดูแลพื้นที่ที่มีการทำเหมืองแร่ได้ 994 ประทานบัตร คิดเป็นร้อยละ 68

3. การส่งเสริมระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมสากลของอุตสาหกรรมเหมืองแร่

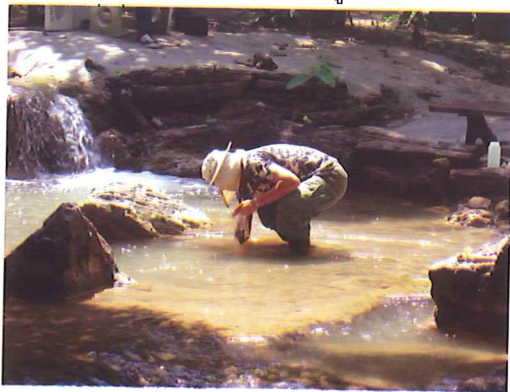
การดำเนินงานมี 2 ส่วน คือ

1) เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจในการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมให้ควบคู่ไปกับการทำเหมืองแร่ โดยจัดสัมมนา เรื่อง พัฒนาเหมืองแร่ ดูแลสิ่งแวดล้อม พร้อมประโยชน์สุขของชุมชน ณ โรงแรมสยามซิตี้ กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2550 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ประกอบการได้มีความรู้ ความเข้าใจ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ในการจัดการสิ่งแวดล้อมและฟื้นฟูพื้นที่เหมืองแร่ รวมทั้งการพัฒนาการทำเหมืองแร่โดยการเพิ่มผลผลิตด้วยวิธีการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ลดการใช้พลังงาน และเสริมสร้างความปลอดภัย ตลอดจนการคำนึงถึงประโยชน์สุขของชุมชนใกล้เคียง

2) ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการนำระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ดีมาใช้ในสถานประกอบการ โดยดำเนินการจ้างบริษัท แอล วี เอ็ม (เอเซีย) จำกัด เป็นที่ปรึกษาในการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการนำ 5ส มาใช้ในสถานประกอบการเหมืองแร่ ระยะเวลาดำเนินงาน ตั้งแต่วันที่ 3 เมษายน 2550 ถึงวันที่ 28 พฤศจิกายน 2550 การดำเนินงานที่ผ่านมาของที่ปรึกษาประกอบด้วยดำเนินการสำรวจและศึกษาสภาพพื้นที่ของผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการ ดำเนินการฝึกอบรมให้ความรู้ในการจัดทำกิจกรรม 5ส มอบหมายให้ผู้ประกอบการทำกิจกรรมวันทำความสะอาดใหญ่ (Big Cleaning Day) และตรวจสอบประเมินผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการ

4.การกำหนดมาตรฐานมลพิษและการจัดการสิ่งแวดล้อมอุตสาหกรรมเมืองแร่และโลหกรรม

1) ศึกษาวิธีการประเมินและมาตรฐานการจัดการด้านวิศวกรรมสิ่งแวดล้อมในการรักษาเสถียรภาพของหน้าเหมือง การจัดการเปลือกดินและเศษหิน ระบบการรองรับและระบายน้ำไหลบ่าจากพื้นที่ทำเหมือง สำหรับเหมืองแร่บีปซัม เฟลด์สปาร์ ดินขาว ในเขตจังหวัดนครสวรรค์ ปราจีนบุรี ราชบุรี และกาญจนบุรี และการกำหนดค่ามาตรฐานการระบายน้ำชุมชนจากการทำเหมืองแร่ออกสู่สิ่งแวดล้อม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำผลการศึกษาวิจัยไปจัดทำเป็นคู่มือหรือแนวทางการประยุกต์ใช้ในการตรวจสอบ กำกับดูแล การประกอบกิจการเหมืองแร่ เผยแพร่แก่ทุกภาคส่วน ทั้งส่วนราชการ เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่างๆ ผู้ประกอบการ และบริษัทที่ปรึกษาด้านสิ่งแวดล้อม ตลอดจนสมาคม

2) ติดตามเฝ้าระวังสถานการณ์การปนเปื้อนของโลหะตะกั่ว ในลำห้วยคลิตี้และบริเวณแหล่งแร่ตะกั่ว อ.ทองผาภูมิ จ.กาญจนบุรี โดยการเก็บตัวอย่างน้ำและตะกอนธารน้ำ ในช่วงเดือนกรกฎาคม 2550 เพื่อวิเคราะห์หาค่าการปนเปื้อนของตะกั่ว สรุปได้ว่า ในบริเวณพื้นที่ที่ทำการศึกษานั้นมีตะกั่วปนเปื้อนแพร่กระจายในลำห้วยและตะกอนธารน้ำเป็นบริเวณกว้าง ทั้งในบริเวณที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่กิจกรรมเหมืองแร่ตะกั่ว และบริเวณที่ยังเป็นพื้นที่คงสภาพตามธรรมชาติ เนื่องจากพื้นที่นี้เป็นแหล่งศักยภาพแร่ตะกั่ว อย่างไรก็ดี การสะสมตัวของตะกั่วจะอยู่บริเวณใกล้เคียงแหล่งกำเนิดเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากตะกั่วเป็นแร่โลหะหนัก จึงสามารถตกตะกอนได้ง่าย ไม่ถูกพัดพาไปได้ไกลมากนัก อีกทั้งตะกั่วที่พบในตะกอนธารน้ำจะไม่ละลายน้ำในสภาวะปกติตามธรรมชาติของพื้นที่ นอกจากนี้จากการติดตามตรวจสอบอย่างต่อเนื่อง พบว่า ปริมาณการปนเปื้อนของตะกั่วในน้ำและตะกอนธารน้ำในจุดตรวจวัดทุกแห่งมีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่อง

3) ติดตามเฝ้าระวังสถานการณ์การปนเปื้อนของสารแคดเมียมลุ่มน้ำแม่ดาว อ.แม่สวด จ.ตาก จากรายงานผลการตรวจวัดคุณภาพน้ำและตะกอนท้องน้ำของบริษัทผาแดงอินดัสทรี จำกัด (มหาชน) ในช่วงปี 2547-2550 สรุปได้ว่าคุณภาพน้ำผิวดินตามแหล่งน้ำธรรมชาติ (ห้วยแม่ดาว 5 สถานี และห้วยแม่กุ 2 สถานี) คุณภาพน้ำก่อนและหลังผ่านอาคารกรองตะกอน (ของบ่อตกตะกอนก่อนระบายลงห้วยแม่ดาว รวม 6 สถานี) มีค่าแคดเมียมทั้งหมดอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพน้ำผิวดิน (ไม่เกิน 0.05 มิลลิกรัม/ลิตร) และเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพน้ำทิ้งที่ระบายออกจากโรงงาน (ไม่เกิน 0.03 มิลลิกรัม/ลิตร) ตามลำดับ ส่วนคุณภาพตะกอนท้องน้ำ (ห้วยแม่ดาว 5 สถานี และห้วยแม่กุ 2 สถานี) ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพดินที่ใช้เพื่อการอยู่อาศัยและเกษตรกรรมที่กำหนดค่าไว้ไม่เกิน 400 มิลลิกรัม/กิโลกรัม

4)ติดตามตรวจสอบและเฝ้าระวังสถานการณ์การปนเปื้อนและแพร่กระจายของสารหนู อ.ร้อนพิบูลย์ จ.นครศรีธรรมราช ซึ่งดำเนินการมาอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน พบว่า ปริมาณสารหนู ของน้ำในชุมชนเมืองทั้งหมดที่หยุดการทำเหมืองมานานแล้ว และน้ำในลำห้วย ลำคลองธรรมชาติ และน้ำบ่อตื้น ส่วนใหญ่มีค่าสูงเกินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพน้ำผิวดินที่กำหนดไว้ให้มีค่าไม่เกิน 0.01 มิลลิกรัม/ลิตร แต่อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพน้ำบาดาลที่ใช้เพื่อการบริโภคที่กำหนดเกณฑ์อนุโลม สูงสุดมีค่าไม่เกิน 0.05 มิลลิกรัม/ลิตร ส่วนคุณภาพน้ำในบ่อน้ำบาดาล พบว่า เกือบทั้งหมดมีการปนเปื้อนของสารหนูอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพน้ำบาดาลที่ใช้เพื่อการบริโภค (เกณฑ์อนุโลมสูงสุด) ทั้งนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับปีที่ผ่านมา พบว่า การปนเปื้อนของสารหนูในน้ำผิวดินและน้ำบ่อตื้นในสถานีต่างๆ มีแนวโน้มลดลงเมื่อไม่มีการรบกวนจากกิจกรรมของมนุษย์มากนัก

บริเวณที่ปรับปรุงทัศนียภาพเป็นขั้นบันได

ป้ายโครงการฟื้นฟูพื้นที่ จ.ชลบุรี

5.การฟื้นฟูพื้นที่เหมืองแร่

5.1 พื้นที่บริเวณที่ผ่านการทำเหมืองหิน อุตสาหกรรมเพื่อปรับปรุงทัศนียภาพและสิ่งแวดล้อม จังหวัดชลบุรี

ดำเนินการปรับปรุงสภาพพื้นที่บริเวณเขาบาน ตำบลหนองช้างคอก อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ในลักษณะขั้นบันไดเพื่อให้เกิดความปลอดภัย จัดสภาพภูมิทัศน์ให้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ใกล้เคียงกับธรรมชาติ ปลูกต้นไม้ และปรับสภาพเชิงนิเวศน์ให้สอดคล้องกลมกลืนเกิดทัศนียภาพที่สวยงามแก่ผู้สัญจรไปมา รวมทั้งนักท่องเที่ยวในภาคตะวันออก ในการนี้เพื่อการดูแลพื้นที่ที่ได้ทำการฟื้นฟูมีความยั่งยืนถาวรสืบไปภายหลังที่ได้ดำเนินการแล้วเสร็จตามโครงการ ได้ส่งมอบให้องค์การบริหารส่วนตำบลหนองช้างคอก อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี เป็นผู้ดูแลการใช้ประโยชน์ต่อไปแล้ว

5.2 พื้นที่บริเวณที่ผ่านการทำเหมืองหินอุตสาหกรรมเพื่อปรับปรุงทัศนียภาพและสิ่งแวดล้อม จังหวัดกาญจนบุรี

ดำเนินการปรับปรุงสภาพพื้นที่บริเวณหมู่ที่ ๒ บ้านลุ่มดงกระเบา ตำบลปากแพรก อำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี การปรับปรุงสภาพและฟื้นฟูพื้นที่ผ่านการทำเหมืองแร่แล้วถือว่าเป็นมาตรการหนึ่งที่ถูกกำหนดไว้เป็นเงื่อนไขแนบท้ายในการอนุญาตประทานบัตรที่ผู้ประกอบการเหมืองแร่ต้องดำเนินการควบคู่ไปพร้อมกับการทำเหมืองตามนโยบายของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่เน้นการพัฒนาแบบยั่งยืน แนวทางการดำเนินงานปรับปรุงและฟื้นฟูสภาพพื้นที่ที่ผ่านการทำเหมืองบนพื้นที่ที่มีผลกระทบต่อทัศนียภาพบริเวณเส้นทางท่องเที่ยวของจังหวัดกาญจนบุรี และเป็นการตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นที่ต้องการปรับปรุงและฟื้นฟูพื้นที่ตามโครงการนี้ โดยการทำงานแบ่งออกเป็น สร้างพื้นที่ให้เกิดความปลอดภัย ปรับสภาพให้เกิดความงดงาม โดยอาศัยหลักภูมิสถาปัตย์ และเน้นการใช้ประโยชน์พื้นที่ คือ ทำเป็นสวนสาธารณะประโยชน์ สวนสุขภาพ โดยเน้นการปรับปรุงภูมิทัศน์ด้วยการปลูกไม้ยืนต้นบนหน้าผา ขณะนี้การดำเนินงานแล้วเสร็จและส่งมอบพื้นที่แก่จังหวัดกาญจนบุรี โดย อบต.ปากแพรก เป็นผู้ดูแลการใช้ประโยชน์ต่อไปแล้ว

5.3 ส่งเสริมและเร่งรัดการฟื้นฟูธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ในพื้นที่เหมืองแร่

ดำเนินการติดตามตรวจสอบผู้ประกอบการให้มีการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม และส่งเสริมเร่งรัดการฟื้นฟูสภาพแวดล้อมในพื้นที่เหมืองแร่ใน จังหวัดเลย อุดรธานี ขอนแก่น อุบลราชธานี ศรีสะเกษ สุรินทร์ หนองบัวลำภู บุรีรัมย์ นครราชสีมา และนครศรีธรรมราช จำนวน 100 ราย 142 แปลงประทานบัตร และได้คัดเลือกผู้เข้าร่วมปรับปรุงพื้นที่จำนวน 69 ราย 72 แปลงประทานบัตร รวมเป็นเนื้อที่ 351 ไร่ พร้อมทั้งได้ให้คำแนะนำในการปรับสภาพพื้นที่ การปลูกและดูแลต้นไม้ ตลอดจนพันธุ์ไม้ที่เหมาะสมกับสภาพพื้นที่ รวมทั้งได้สนับสนุนกล้าไม้และวัสดุการเกษตรบางส่วน สำหรับพันธุ์ไม้ที่นำมาปลูก ได้แก่ ยางนา คุณพญาสัตบรรณ สนทะเล สนประดิพัทธ์ สะเดา เพกา มะค่าโมง ชี้เหล็ก ประดู่ หางนกยูง ฝั่มะขาม นนทรี กระถินณรงค์ และยมหิน

6. การบริการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ประกอบการ

ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ประกอบการในการตรวจวัดคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามมาตรการป้องกันผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตประทานบัตร เช่น คุณภาพอากาศ คุณภาพน้ำ เสียง และความสั่นสะเทือน ในบริเวณพื้นที่เหมืองแร่ยิปซัม เหมืองหิน และโรงไม้หิน จำนวน 4 จังหวัด ประกอบด้วย นครสวรรค์ พิจิตร อุทัยธานี และระยอง จำนวนทั้งสิ้น 9 ราย

การตรวจวัดคุณภาพอากาศ

การตรวจวัดเสียง

การตรวจวัดความสั่นสะเทือน

การตรวจวัดคุณภาพน้ำ

ด้านการบริหารและพัฒนาองค์กร

1.โปรแกรมระบบบริหารจัดการเนื้อหาเว็บไซต์

จัดทำเว็บไซต์เพื่อเป็นช่องทางในการให้บริการข้อมูล และเผยแพร่ข้อมูลของหน่วยงานต่างๆ สำหรับบุคลากรภายใน กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ (<http://intranet.dpim.go.th>) โดยได้มีการพัฒนาโปรแกรม Web Application ซึ่งจัดเป็นโปรแกรม CMS (Content Management System : โปรแกรมระบบบริหารจัดการเนื้อหาเว็บไซต์) ชนิดหนึ่ง โดยให้ชื่อว่า โปรแกรม CMSEasy

โปรแกรม CMSEasy นี้เป็นระบบที่นำมาช่วยในการสร้างและบริหารเว็บไซต์แบบสำเร็จรูป โดยที่ผู้ใช้ไม่จำเป็นต้องมีความรู้ในด้านการเขียนโปรแกรมก็สามารถสร้างเว็บไซต์ได้ ภายในโปรแกรม CMSEasy นี้ ได้มีการพัฒนา Components ขึ้นมาหลายชุด เพื่อเป็นเครื่องมือที่ใช้อำนวยความสะดวกในการนำข้อมูลขึ้นมาแสดงในระบบ Intranet เช่น

- เครื่องมือแก้ไขระบบไฟล์สำหรับให้ download
- เครื่องมือแก้ไขเพิ่มเติมไฟล์ที่ Upload ขึ้นเว็บโดยใช้ชื่อไฟล์เดิม
- เครื่องมือแก้ไข RSS Link ในหน้าแรก ฯลฯ

Login ด้วย Admin
Login Name: admin
แก้ไข UserName
<<แก้ไข รหัสผ่าน >>

ระดับการเข้าถึงข้อมูลของคุณ	
1	แก้ไขเพิ่มเติมสิทธิผู้ดูแลเว็บ
2	แก้ไขรวมภาพ Album รูป
3	แก้ไขเพิ่มเติมประชาสัมพันธ์หน้าแรก
4	แก้ไขจัดการ Auto Link ในหน้าแรก
5	แก้ไขเพิ่มเติม Banner ในหน้าแรก
6	แก้ไขขอบเขตส่วนที่ต้องการแสดงในหน้าแรก
7	แก้ไขเพิ่มเติม UserCounter
8	การ Disable การเข้าถึงที่ไม่ต้องการให้ใช้งาน
9	แก้ไขระบบไฟล์สำหรับให้ Download
10	แก้ไขปฏิทินกิจกรรม
11	แก้ไขเพิ่มเติมไฟล์ที่ Upload ขึ้นเว็บโดยใช้ชื่อไฟล์เดิม
12	แก้ไขเพิ่มเติม Flash ในหน้าแรก
13	แก้ไขเพิ่มเติมการสร้างหน้าเพจ HTML ด้วยตนเอง
14	แก้ไขสมุดเยี่ยม
15	แก้ไข IndexLink เพื่อเพิ่มเอกสารหรือ Link
16	แก้ไขเพิ่มเติม Databaseที่ใช้สำหรับแต่ละ Application

การแก้ไข-เพิ่มเติมกลุ่มไฟล์สำหรับให้ Download

รหัส	ชื่อกลุ่ม	รายละเอียดกลุ่ม	ลำดับ	Rec/หน้า	การแก้ไข
00	จัดกลุ่มไม่ได้		1	20	Edit
01	บทความ it		1	20	Edit Delete
02			1	20	Append

รูปที่ 2 เครื่องมือต่างๆ

รูปที่3 เครื่องมือแก้ไขระบบไฟล์สำหรับให้ Download

การแก้ไขลิงค์ RSS ของ ID: 01

ID ที่ต้องการแก้ไข : 01

เพิ่ม ID ใหม่ : 03 ชื่อกลุ่มเริ่มต้น : OK

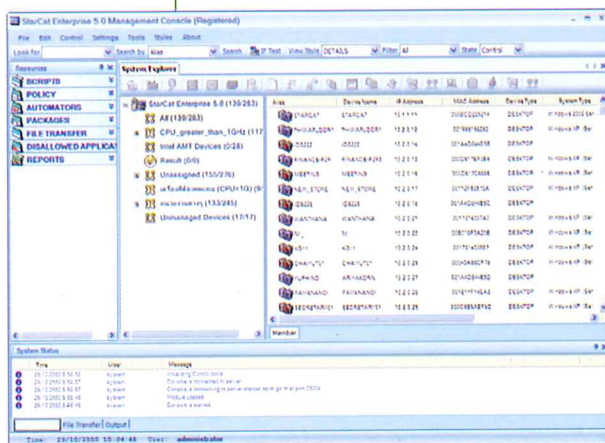
กลุ่ม	ID	ข่าวไอที	Delete กลุ่ม - Link ในกลุ่มจะถูกลบด้วย	Edit	Delete
ลิงค์	01	http://www.rssthai.com/rss/it.xml		Edit	Delete
ลิงค์	01	http://www.manager.co.th/RSS/Cyberbiz/Cyberbiz.xml		Edit	Delete
ลิงค์	01	http://tech.pantip.com/rss/xml/it_news.xml		Edit	Delete
ลิงค์	01			Append	
กลุ่ม	01			Append	

รูปที่ 5 เครื่องมือแก้ไข RSS Link ในหน้า

2. ติดตั้งระบบบริหารจัดการเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์

ติดตั้งระบบ บริหารจัดการเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ (Desktop Management System) โดยใช้ผลิตภัณฑ์ StarCat 5.0 สำหรับดูแลเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ ที่มีการเชื่อมต่อเข้ากับระบบเครือข่ายภายในของกรม ประมาณ 300 เครื่อง ผลประโยชน์ที่ได้รับจากโครงการนี้ คือ

1) เพิ่มประสิทธิภาพของการบริหารระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์

รูปแสดงหน้าจอของเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์

2) เพิ่มความแม่นยำในการวางแผนสารสนเทศ

3) มีรายการอุปกรณ์เครื่องคอมพิวเตอร์ลูกข่ายที่ตรงกับความเป็นจริง

4) เพิ่มความมั่นคงของระบบ

5) เพิ่มความสามารถในการบริหารการเปลี่ยนแปลงระบบข้อมูลสารสนเทศ

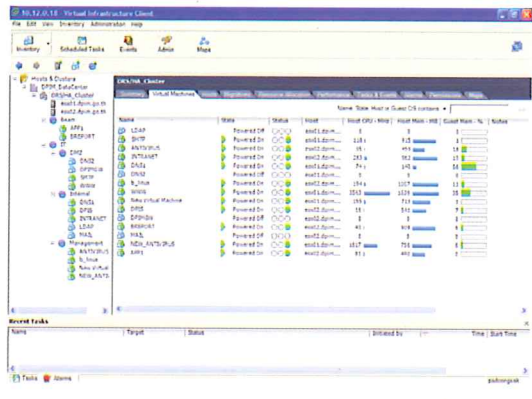
6) ประหยัดเวลาและแรงงาน ในการบำรุงรักษา

3. ติดตั้งระบบเครือข่ายที่เก็บข้อมูล (Storage Area Network)

ติดตั้งระบบ จัดเก็บข้อมูลแบบเครือข่าย (Storage Area Network) มีพื้นที่สำหรับเก็บข้อมูล 1.3 TB และทำให้ระบบการจัดเก็บข้อมูลของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่มีประสิทธิภาพมากขึ้น การบริหารจัดการ การบำรุงรักษาที่สามารถกระทำได้ง่ายขึ้น

4. ติดตั้งระบบบริหารจัดการเครื่องคอมพิวเตอร์แม่ข่ายเสมือน (Virtual Server System)

ติดตั้งระบบเครื่องคอมพิวเตอร์แม่ข่ายเสมือน (Virtual Server System) ซึ่งประกอบด้วยเครื่องเซิร์ฟเวอร์ประสิทธิภาพสูงจำนวน 2 เครื่อง และซอฟต์แวร์ VMWare ESX 3.01 ซึ่งเป็นระบบที่จะนำทรัพยากรของเครื่องเซิร์ฟเวอร์มาบริหารจัดการและสร้างเป็นเซิร์ฟเวอร์เสมือนหลายๆ เครื่องบนเซิร์ฟเวอร์ตัวเดียวกัน สามารถสร้างเซิร์ฟเวอร์เสมือนที่มีประสิทธิภาพเทียบเท่ากับเครื่องเซิร์ฟเวอร์จริงได้อย่างเพียงพอต่อความต้องการ (ปัจจุบันได้สร้างเครื่องเซิร์ฟเวอร์แบบเสมือนขึ้นมาใช้งานทั้งหมด 15 เครื่อง) ซึ่งจะช่วยลดค่าใช้จ่ายในการจัดหาเซิร์ฟเวอร์ และอุปกรณ์ต่างๆ เพิ่มเติมรวมถึงการบำรุงรักษาระบบ เซิร์ฟเวอร์ด้วย

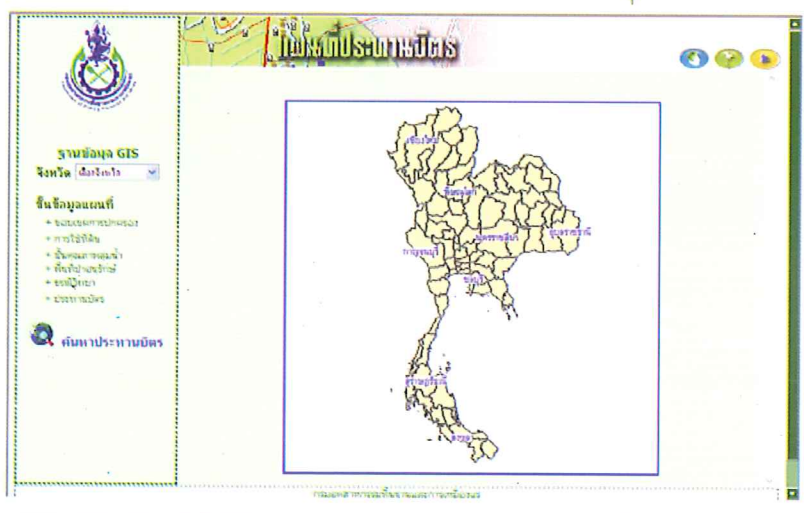

รูปแสดงหน้าจอของแม่ข่ายเสมือน

5. การพัฒนาระบบภูมิศาสตร์สารสนเทศ (GIS)

นำระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (GIS) มาใช้ในส่วนของการจัดทำข้อมูลคำขอประทานบัตรและพื้นที่ประทานบัตรที่ได้รับอนุญาตแล้ว โดยผู้ที่ประสงค์จะดูข้อมูลคำขอประทานบัตรและพื้นที่ประทานบัตร ผ่านระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ GIS สามารถเรียกดูได้จากหน้าเว็บไซต์ www.dpim.go.th ที่เมนูข้อมูลบริการในส่วนการทำเหมืองแร่ แล้วเลือกดูหัวข้อประทานบัตรจาก GIS หรือเข้าได้โดยการพิมพ์ URL โดยตรงที่ <http://stgis.dpim.go.th/gis/dpimogis.jsp> จากส่วนนี้ผู้ใช้สามารถเข้าไปดูพื้นที่และรายละเอียดของประทานบัตรในจังหวัดที่เลือก และสามารถค้นหาข้อมูลจากหมายเลขประทานบัตร หรือชื่อจังหวัดที่ต้องการได้ นอกจากนี้ผู้ใช้อย่างยังสามารถเลือกชั้นข้อมูลอื่นๆ ที่ต้องการ เช่น ขอบเขตการปกครอง การใช้ที่ดินชั้นคุณภาพลุ่มน้ำพื้นที่ป่าอนุรักษ์และธรณีวิทยาได้ด้วย

อย่างไรก็ตาม ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (GIS) ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนั้นยังมีการทำแบบ Static เนื่องจากเจ้าหน้าที่ยังต้องปรับปรุงข้อมูลผ่าน Application จึงยังมีข้อจำกัดของระบบบางส่วน เช่น

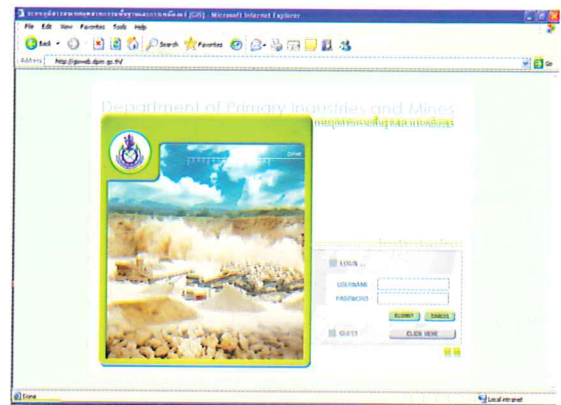

- 1) เจ้าหน้าที่ไม่สามารถแก้ไขปรับปรุงข้อมูลผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้ ดังนั้น อาจทำให้ข้อมูลที่แสดงบนเว็บไซต์ไม่ทันสมัยหากไม่ได้ Update ข้อมูลไปที่เครื่อง Server ด้วย
- 2) การใช้ Software ทางด้านภูมิสารสนเทศยังคงมีข้อจำกัดในเรื่องของจำนวนผู้ใช้งานและลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์
- 3) ระบบสารสนเทศภูมิสารสนเทศที่ใช้อยู่ มีข้อมูลเฉพาะส่วนของคำขอประทานบัตรและประทานบัตรเท่านั้น
- 4) ผู้ใช้ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ผ่านทางเว็บไซต์จะดูได้เฉพาะมาตราส่วนที่ระบบกำหนดไว้เท่านั้น ไม่สามารถย่อ-ขยาย เลื่อนแผนที่ วัดระยะทาง กำหนดมาตราส่วน หรือทำการซ้อนทับชั้นข้อมูลอื่นๆ ได้

จากข้อจำกัดดังกล่าวข้างต้น จึงมีการพัฒนาระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (GIS) ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ดังนี้

- 1) จัดหาซอฟต์แวร์ด้านภูมิสารสนเทศที่สามารถรองรับการทำงานแบบ Web Application และสามารถนำเสนอข้อมูลแผนที่ผ่านทางระบบอินเทอร์เน็ตในลักษณะ Dynamic Mapping ได้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้ใช้ข้อมูลผ่านระบบอินเทอร์เน็ตสามารถย่อ-ขยาย เลื่อนแผนที่ วัดระยะทาง กำหนดมาตราส่วน ทำการซ้อนทับชั้นข้อมูลอื่นๆ หรือแสดงข้อความและข้อสนเทศที่สัมพันธ์กับตำแหน่งในแผนที่ได้อย่างอัตโนมัติ
- 2) พัฒนา Application เพื่อให้เจ้าหน้าที่สามารถเพิ่ม แก้ไข และปรับปรุงข้อมูลผ่านทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งจะทำให้เจ้าหน้าที่มีความสะดวกในการใช้งาน นอกจากนี้ยังสามารถเผยแพร่ข้อมูลที่ทันสมัยให้กับผู้ใช้ได้อย่างรวดเร็ว
- 3) เพิ่มข้อมูลในส่วนที่เป็นภารกิจอื่นๆ ของกรมฯ เช่น อาชญาบัตร แหล่งหิน โรงโม่บดหรือย่อยหิน โรงประกอบโลหกรรม โรงแต่งแร่ หลุมเจาะสำรวจ และจุดตรวจวัดสิ่งแวดล้อม ในระบบ เพื่อให้ระบบมีความสมบูรณ์ครอบคลุมกับการทำงานและภารกิจของกรมฯ
- 4) มีข้อมูลเชิงวิเคราะห์โดยแสดงเป็นแผนที่แยกตามพื้นที่ เช่น การแสดงข้อมูลปริมาณการผลิตแร่ โดยแยกระดับเขตแสดงบนแผนที่ เพื่อสนับสนุนการทำงานของผู้บริหารให้เห็นภาพรวมได้อย่างชัดเจน
- 5) มีการจัดหาและปรับปรุงชั้นข้อมูลแผนที่ที่จำเป็นต้องใช้ให้ทันสมัยอยู่เสมอ เช่น แผนที่ภูมิประเทศ เส้นทางคมนาคม เส้นชั้นความสูง พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ การใช้ที่ดิน ชั้นคุณภาพลุ่มน้ำ ฯลฯ

การพัฒนาสารสนเทศภูมิศาสตร์ (GIS) ดังกล่าวจะทำให้การใช้งานระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (GIS) เป็นไปอย่างแพร่หลายและมีประสิทธิภาพ สามารถให้บริการแก่บุคลากรของกรมทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ตลอดจนประชาชนผู้สนใจทั่วไปสามารถเรียกใช้งาน สืบค้นข้อมูลและแสดงตำแหน่งบนแผนที่ผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้อย่างรวดเร็ว อีกทั้งสามารถใช้เป็นข้อมูลสนับสนุนการตัดสินใจ และใช้ประกอบการกำหนดนโยบายและการวางแผนสำหรับผู้บริหารได้สะดวกยิ่งขึ้น

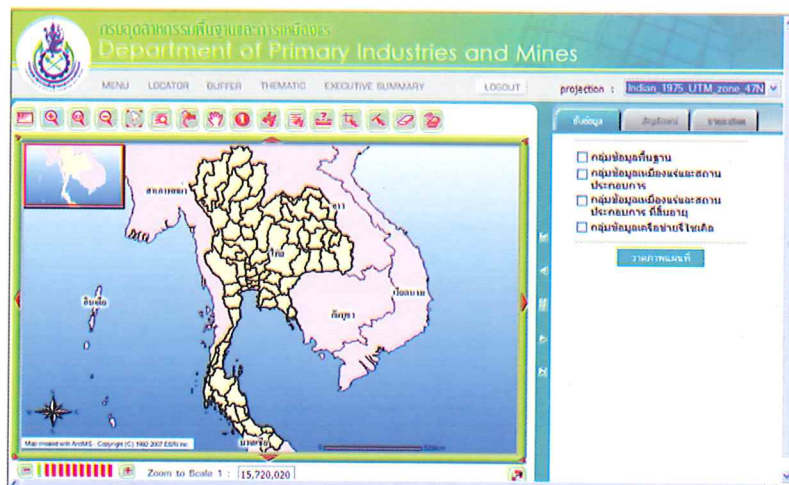

โครงการพัฒนาระบบภูมิศาสตร์สารสนเทศ (GIS) ในลักษณะ Dynamic Mapping ได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่องตามระยะเวลาของโครงการ ปัจจุบันกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้จัดสร้างฐานข้อมูลเชิงพื้นที่ที่เหมาะสมและจำเป็นต่อการใช้งาน รวมถึงสามารถตอบสนองการให้บริการข้อมูลเชิงพื้นที่ในรูปแบบ Dynamic Web ตรงตามนโยบายของรัฐบาลที่ต้องการให้หน่วยงานของรัฐมีระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ที่ทันสมัย

ผู้ใช้สามารถเลือกกดที่ปุ่ม

CLICK HERE

เพื่อเข้า ระบบได้ทันที ดังรูป

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
Department of Primary Industries and Mines

รายงานผลการปฏิบัติงานราชการ
ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ

ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร Information Center

รายงานผลการปฏิบัติราชการตามพระราชบัญญัติ

ข้อมูลข่าวสารของราชการ

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ (กพร.) ตระหนักถึงความสำคัญในการปฏิบัติราชการตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 จึงมุ่งเน้นการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับเจ้าหน้าที่ของกรม เพื่อให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ในการให้บริการข้อมูลข่าวสารของราชการแก่ประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนเผยแพร่สิทธิการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของราชการตามกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการให้กับประชาชนได้รับทราบ เพื่อให้สามารถใช้สิทธิในการตรวจสอบการดำเนินงานของส่วนราชการได้อย่างถูกต้อง

มาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 กำหนดให้หน่วยงานของรัฐ ต้องจัดให้มีข้อมูลข่าวสารของราชการอย่างน้อยตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้ประชาชนเข้าตรวจสอบได้ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จึงจัดตั้ง “ศูนย์ข้อมูลข่าวสารของ กพร.” ขึ้น เพื่อเป็นสถานที่ที่รวบรวมข้อมูลข่าวสารของกรมฯ ตามมาตรา 9 ไว้ให้ประชาชนเข้าค้นหาและตรวจสอบได้เองโดยสะดวก นอกจากนี้ ยังได้มีการจัดรวบรวมข้อมูลข่าวสารที่กำหนดให้ลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา (ตามมาตรา 7) และจัดให้มีบริการรับยื่นคำขอข้อมูลข่าวสารเป็นการเฉพาะราย (ตามมาตรา 11) สำหรับประชาชนที่มีความประสงค์จะขอข้อมูลข่าวสารอื่นใดของกรม รวมทั้งจัดให้มีข้อมูลข่าวสารอื่นๆ ของกรม ไว้ให้บริการแก่ประชาชนด้วย

การจัดกิจกรรม "สัปดาห์แห่งการเรียนรู้พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ"

ในปีงบประมาณ 2550 มีบุคลากรของกรม บุคลากรจากหน่วยงานราชการอื่นๆ ผู้ประกอบการภาคเอกชน และประชาชน ขอรับบริการด้านข้อมูลข่าวสารของกรมฯ จำนวน 210 คน โดยข้อมูลข่าวสารที่ขอรับบริการมาก 5 อันดับแรก คือ (1) โครงสร้างและอำนาจหน้าที่ (2) พระราชบัญญัติฯ พ.ศ. 2510 (3) คู่มือหรือคำสั่งเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติงาน (4) รายงานการปฏิบัติงานประจำปี และ (5) เอกสารทางวิชาการ เอกสารเผยแพร่ต่างๆ และเพื่อให้การเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 เป็นไปอย่างมีหลักการและเกิดผลเป็นรูปธรรม กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่จึงได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาข้อมูลข่าวสารขึ้น โดยมีรองอธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เป็นประธานกรรมการ และจัดฝึกอบรมและกิจกรรมต่างๆ เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ ดังกล่าวให้แก่ข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างของกรม รวมทั้งผู้ที่เข้ามาติดต่อราชการกับกรม และประชาชนทั่วไป

นอกจากนี้ ยังได้มีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการให้ประชาชนรับทราบถึงสิทธิการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของราชการ และการให้บริการข้อมูลข่าวสารของศูนย์บริการข้อมูลข่าวสารของ กพร. ผ่านช่องทางต่างๆ เช่น แผ่นพับ จุลสาร กพร. เอกสารเผยแพร่ โปสเตอร์ เว็บไซต์ "ศูนย์ข้อมูลข่าวสารของ กพร. ออนไลน์" ที่ <http://info.dpim.go.th> และเว็บไซต์ของกรม ที่ www.dpim.go.th เป็นต้น พร้อมทั้ง จัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของกรมผ่านทางช่องทางต่างๆ ซึ่งในปีงบประมาณ 2550 ที่ผ่านมา ผู้แสดงความคิดเห็นส่วนใหญ่เห็นว่า การดำเนินการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของกรม ที่ผ่านมามีอยู่ในเกณฑ์ที่ดี โปร่งใส บุคคลภายนอกสามารถเข้ามารับรู้การดำเนินงานของกรมฯ ได้ และเจ้าหน้าที่ของกรม ก็ยินดีให้บริการข้อมูลข่าวสารที่สามารถเปิดเผยได้เป็นอย่างดี

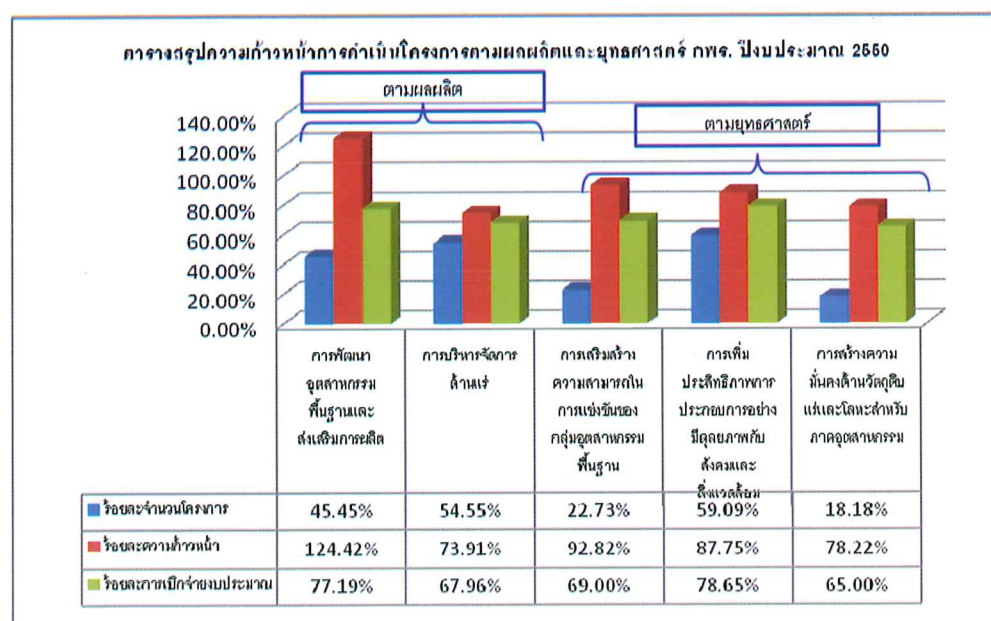
รายงานการวิเคราะห์ประเมินผลความก้าวหน้าการดำเนินโครงการ

การวิเคราะห์ประเมินผลความก้าวหน้าการดำเนินโครงการในปีงบประมาณ พ.ศ. 2550 จำแนกออกเป็น 2 ลักษณะด้วยกัน คือ ตามผลผลิต และตามยุทธศาสตร์กรม

ปีงบประมาณ พ.ศ. 2550 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่มีผลผลิตจำนวน 2 ผลผลิต คือผลผลิตที่ 1 การพัฒนาอุตสาหกรรมพื้นฐานและส่งเสริมการผลิต ซึ่งเป็นการดำเนินงานเกี่ยวกับการพัฒนา ส่งเสริม และสนับสนุนการประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับผู้ประกอบการ มีสัดส่วนของโครงการที่รองรับร้อยละ 45.45 (11 โครงการ) อาทิเช่น โครงการศึกษาเพื่อส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีสะอาดในกลุ่มอุตสาหกรรมพื้นฐาน โครงการพัฒนาระบบโลจิสติกส์และซัพพลายเชนอุตสาหกรรมพื้นฐาน โครงการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานในอุตสาหกรรมแร่ โครงการพัฒนาบุคลากรเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงและการจัดการความรู้ในองค์กร เป็นต้น และผลผลิตที่ 2 การบริหารจัดการด้านแร่ มีสัดส่วนของโครงการที่รองรับร้อยละ 54.55 (13 โครงการ) ซึ่งเป็นการดำเนินงานเกี่ยวกับการกำกับดูแลอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานให้มีการประกอบการอย่างมีคุณภาพกับสังคมและสิ่งแวดล้อม อาทิเช่น โครงการสร้างมาตรฐานและยกระดับสถานประกอบการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน โครงการขึ้นทะเบียนผู้ควบคุมการใช้วัตถุระเบิดในงานเหมืองแร่ โครงการส่งเสริมการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้านการบริหารจัดการทรัพยากรแร่และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม โครงการฟื้นฟูสภาพพื้นที่บริเวณที่ผ่านการทำเหมืองแร่หินอุตสาหกรรมเพื่อปรับปรุงทัศนียภาพและสิ่งแวดล้อม โครงการสนับสนุนและส่งเสริมการลงทุนเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานในต่างประเทศ โครงการพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการบริหารและการบริการอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน เป็นต้น โดยผลผลิตที่มีร้อยละของความก้าวหน้าการดำเนินงานและการใช้จ่ายงบประมาณมากที่สุด คือ ผลผลิตที่ 1 มีความก้าวหน้าการดำเนินงานร้อยละ 124.42 และการเบิกจ่ายงบประมาณร้อยละ 77.19 ตามลำดับ

สำหรับยุทธศาสตร์ในปิงบประมาณ พ.ศ. 2550 ประกอบด้วย 3 ยุทธศาสตร์ ได้แก่ ยุทธศาสตร์ที่ 1 การเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันของกลุ่มอุตสาหกรรมพื้นฐาน ยุทธศาสตร์ที่ 2 การเพิ่มประสิทธิภาพการประกอบการอย่างมีดุลยภาพกับสังคมและสิ่งแวดล้อม และยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างความมั่นคงด้านวัตถุดิบแร่และโลหะสำหรับภาคอุตสาหกรรม โดยยุทธศาสตร์ที่มีสัดส่วนของจำนวนโครงการมากที่สุด คือ ยุทธศาสตร์ที่ 2 มีจำนวนโครงการภายใต้ยุทธศาสตร์คิดเป็นร้อยละ 59.09 รองลงมา คือ ยุทธศาสตร์ที่ 1 ร้อยละ 22.73 สำหรับยุทธศาสตร์ที่มีความก้าวหน้าการดำเนินงานมากที่สุด คือ ยุทธศาสตร์ที่ 1 มีความก้าวหน้าร้อยละ 92.82 รองลงมา คือ ยุทธศาสตร์ที่ 2 มีความก้าวหน้าร้อยละ 87.75 และสำหรับยุทธศาสตร์ที่มีการเบิกจ่ายงบประมาณมากที่สุด คือ ยุทธศาสตร์ที่ 2 มีการเบิกจ่ายงบประมาณร้อยละ 78.65 รองลงมา คือ ยุทธศาสตร์ที่ 1 มีการเบิกจ่ายงบประมาณร้อยละ 69.00 ตามลำดับ

รายละเอียดตามตารางสรุปความก้าวหน้าการดำเนินโครงการตามผลผลิตและยุทธศาสตร์ กพร. ปิงบประมาณ 2550 ดังนี้

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
Department of Primary Industries and Mines

บทความและรายงานทางวิชาการ

การพัฒนาคุณภาพดินตะกอนน้ำพัดพาก็เกิดจากน้ำท่วมในฤดูฝน บริเวณสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต 3

หลังฤดูฝนเกือบทุกปี สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต 3 จะมีการระดมบุคลากรเพื่อทำความสะอาดโรงประลองแร่ ที่ตั้งอยู่บริเวณที่ลุ่มชิดกับทางน้ำสาขาจากดอยสุเทพ เนื่องจากในช่วงฤดูฝนจะมีน้ำไหลบ่าเข้าท่วมขังบนพื้นอาคารดังกล่าว และน้ำที่ท่วมขังนี้ได้นำตะกอนดินมาสะสมเกาะตัวกันเป็นแผ่นหนาประมาณ 1-2 เซนติเมตร

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่โดยสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต 3 จึงศึกษาวิเคราะห์โดยนำดินตะกอนน้ำพัดพาดังกล่าวมาทดสอบด้วยอุณหภูมิสูงเพื่อศึกษาคุณสมบัติวัฏธุดิบ เพื่อการพัฒนาคุณภาพให้มีความเหมาะสมที่จะใช้ทำแผ่นรองชิ้นงานสำหรับการเผาทดสอบวัฏธุดิบทางเซรามิกในเตาเผาอุณหภูมิสูง ทดแทนการใช้ดินขาวและบอลเคลย์ซึ่งต้องจัดหาจากจังหวัดลำปาง อันเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายและเป็นการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าและยั่งยืน

จากการทดสอบพบว่าเมื่อเผาทดสอบตัวอย่างที่อุณหภูมิ 1,200 องศาเซลเซียส บอลเคลย์จะให้สีหลังเผาที่เป็นสีเหลืองซีด มีการหดตัวร้อยละ 8.00 สำหรับดินขาวล้างจะให้สีหลังเผาที่เป็นสีเทาอ่อน มีการหดตัวร้อยละ 8.50 สำหรับดินตะกอนน้ำพัดพานั้นเมื่อเผาแล้วให้สีน้ำตาลแดง มีการหดตัวร้อยละ 9.25 – 9.50

เมื่อเผาที่อุณหภูมิสูงขึ้น 1,280 องศาเซลเซียส บอลเคลย์ จะให้สีหลังเผาที่เป็นสีเทาอ่อน มีการหดตัวร้อยละ 8.75 ดินขาวล่างจะให้สีหลังเผาที่เป็นสีขาว มีการหดตัวร้อยละ 5.75 และชิ้นงานเกิดการบวม สำหรับดินตะกอนน้ำพัดพานั้นเมื่อเผาแล้วให้สีเทาออกน้ำตาลอ่อนและน้ำตาลซีด มีการหดตัวร้อยละ 11.00 – 12.00

จากผลการศึกษาวัตถุดิบเบื้องต้น ประกอบกับแนวคิดที่จะใช้ดินตะกอนน้ำพัดพาให้เป็นสัดส่วนที่มากและไม่กระทบต่อคุณภาพของแผ่นรองที่จะใช้ต่อไป จึงเลือกที่จะใช้บอลเคลย์ร้อยละ 20 เพื่อเพิ่มความเหนียวและความคงตัวของแผ่นรองวัตถุดิบ ผสมกับดินขาวล่างร้อยละ 10 เพื่อจุดให้สีของแผ่นรองจางลงและลดการหดตัว สัดส่วนที่เหลือเป็นดินตะกอนน้ำพัดพาอีกร้อยละ 70 แล้วทดสอบเผาที่อุณหภูมิ 1,280 องศาเซลเซียส ซึ่งพบว่าแผ่นรองที่ได้สุกตัว มีการหดตัวเฉลี่ยร้อยละ 10.50 ให้สีเทาออกเขียวมะกอกอ่อน (HUE5Y/3 light olive gray)

จากการที่ได้ศึกษาคุณภาพวัตถุดิบและการปรับปรุงคุณภาพ ของเนื้อดินที่จะใช้ทำแผ่นรองชิ้นงานเพื่อเผาทดสอบนั้น จะเห็นถึงจุดอ่อน-ด้อยของวัตถุดิบแต่ละชนิด และการที่เลือกสัดส่วนเนื้อดินที่จะนำไปใช้งานที่ดินตะกอนน้ำพัดพา : บอลเคลย์ : ดินขาว ที่ 70 : 20 : 10 โดยน้ำหนัก นั้น ยังพบว่าชิ้นงานมีการหดตัวมากพอสมควร และในอนาคตหากต้องการให้แผ่นรองมีการหดตัวที่น้อยลงอาจทำได้โดยการเติมทรายลงไป ซึ่งการเติมลงไปเท่าใดนั้นก็ให้ทดลองหาจุดที่เหมาะสมต่อไป

ผลจากการวิจัยสามารถเปลี่ยนวัตถุดิบจากเดิมที่จะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการจัดหาบอลเคลย์และดินขาวจากจังหวัดลำปาง 100 เปอร์เซ็นต์ เหลือเพียง 30 เปอร์เซ็นต์ และใช้ดินตะกอนน้ำพัดพาที่ได้มาโดยไม่มีค่าใช้จ่าย ย่อมเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายของทางราชการในเรื่องนี้อย่างชัดเจน

การประกอบกิจการ

ในหลักรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

รัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทยหลายฉบับได้กำหนดสิทธิและหน้าที่ของประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมไว้อย่างต่อเนื่อง การจะจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้เรื่องใดต้องกระทำภายในขอบเขตที่รัฐธรรมนูญกำหนดและเท่าที่จำเป็น การมีเสรีภาพในการประกอบกิจการ การมีสิทธิได้รับทราบและเข้าถึงข้อมูลหรือข่าวสารสาธารณะในครอบครองของหน่วยราชการ และเน้นหลักการมีส่วนร่วมของประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกำหนดเขตการใช้ประโยชน์ที่ดิน และการออกกฎที่อาจมีผลกระทบต่อส่วนได้เสียสำคัญของประชาชน ให้รัฐจัดให้มีกระบวนการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนอย่างทั่วถึงก่อนดำเนินโครงการหรือกิจกรรมใดที่อาจมีผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม สุขภาพอนามัย คุณภาพชีวิต

กรณี ที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 24 สิงหาคม 2550 มีบทบัญญัติบางประการที่ถูกกำหนดขึ้นมาใหม่ยังไม่มีรายละเอียดในวิธีปฏิบัติหรือเป็นบทบัญญัติที่มีลักษณะเป็นการขยายสิทธิของบุคคลลงในระดับชุมชนหรือชุมชนท้องถิ่น ให้มีสิทธิมีส่วนร่วมเกี่ยวกับการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ซึ่งกระบวนการและวิธีการตามกฎหมายเรามีบทบัญญัติตามกฎหมายและข้อกำหนดในระดับ “กฎ” หลายประการที่สอดคล้องกับหลักรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 แล้ว ปรากฏการวิเคราะห์ไว้ใน “การประกอบกิจการแร่ในหลักรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550”

ผู้สนใจ สามารถอ่านบทความรายงานทางวิชาการดังกล่าวได้ที่ <http://www.dpim.go.th/ppr/paper.php> หรือติดต่อที่สำนักกฎหมาย กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ โทร 0 2202 3623

ศักยภาพทรายแก้วและความต้องการใช้ในภาคอุตสาหกรรม

ทรายแก้วเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่ให้ประโยชน์และมีคุณค่ามหาศาล มีการนำทรายแก้วมาใช้ในอุตสาหกรรมแก้วภายในประเทศตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 อุตสาหกรรมแก้วมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอด นอกจากนี้ทรายแก้วยังเป็นวัตถุดิบที่ภาคอุตสาหกรรมมีความต้องการใช้เพิ่มมากขึ้นในแต่ละปี คณะรัฐมนตรีจึงได้มีมติห้ามส่งทรายธรรมชาติที่มีซิลิกาออกไซด์ เกินกว่าร้อยละ 75 ออกนอกราชอาณาจักร ตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ ฉบับที่ 69 ประกาศ ณ วันที่ 19 พฤษภาคม 2537 ทั้งนี้เพื่อสงวนทรายแก้วไว้ใช้ในอุตสาหกรรมต่อเนื่องภายในประเทศ

แหล่งทรายแก้วส่วนใหญ่ของประเทศไทยมีอยู่ตลอดแนวชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกและภาคใต้ ภาคตะวันออกเป็นแหล่งที่มีการทำเหมืองและมีการผลิตมากที่สุด โดยเฉพาะแหล่งทรายแก้วในจังหวัดระยอง จันทบุรี และตราด เนื่องจากอยู่ใกล้โรงงานอุตสาหกรรมที่ใช้ทรายแก้วเป็นวัตถุดิบในการผลิต ส่วนแหล่งทรายแก้วในภาคใต้เคยมีการทำเหมืองแร่ที่จังหวัดชุมพรเพียงแห่งเดียว แต่ปัจจุบันไม่มีการทำเหมือง เนื่องจากไม่คุ้มค่าขนส่ง ประกอบกับติดปัจจัยจำกัดด้านชุมชน ด้านการใช้ที่ดินในพื้นที่เขตป่าชายเลนและด้านชั้นคุณภาพลุ่มน้ำ นอกจากนี้ยังมีแหล่งทรายแก้วในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จากการศึกษาดูงานโดยวิธีคำนวณและเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามผู้ประกอบการอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่ใช้ทรายแก้วเป็นวัตถุดิบซึ่งได้แก่ อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์บรรจุภัณฑ์แก้ว อุตสาหกรรมกระจก อุตสาหกรรมแก้วเจียรระโนและเครื่องประดับ อุตสาหกรรมใยแก้ว อุตสาหกรรมผลิตอุปกรณ์ไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมหล่อโลหะ อุตสาหกรรมท่อไฟเบอร์กลาส อุตสาหกรรมเคมี และอุตสาหกรรมอื่นๆ ปริมาณความต้องการใช้ทรายแก้วในภาคอุตสาหกรรมเหล่านี้จะเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกันกับภาวะเศรษฐกิจของประเทศที่มีการเปลี่ยนแปลง แต่แนวโน้มความต้องการในแต่ละอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

รายงานวิชาการ “ศักยภาพทรายแก้วและความต้องการใช้ในภาคอุตสาหกรรม” แบ่งออกเป็น 5 บท โดยในบทที่ 1 ประกอบด้วย สภาพทั่วไปของแร่ทรายแก้วในประเทศไทย ความเป็นมาของการสงวนแร่ทรายแก้วและนโยบายของรัฐ แหล่งแร่ทรายแก้ว ปริมาณสำรองและคุณภาพของทรายแก้ว แต่ละแห่ง บทที่ 2 ประกอบด้วย การผลิต และกระบวนการแต่งแร่ทรายแก้ว บทที่ 3 ประกอบด้วย การใช้ประโยชน์ การนำเข้า การส่งออก ราคา และสภาวะตลาด บทที่ 4 ประกอบด้วย ความต้องการใช้ทรายแก้วในภาคอุตสาหกรรม และบทที่ 5 ประกอบด้วย นโยบาย มาตรการของรัฐ ปัญหาอุปสรรค และข้อเสนอแนะ ตลอดจนแนวทางในการบริหารจัดการทรายแก้วทั้งภาครัฐและเอกชน

การประหยัดต้นทุนพลังงานจากการใช้ถ่านหิน

และต้นทุนสิ่งแวดล้อมจากการใช้ถ่านหิน

ประเทศไทยมีการผลิตถ่านหินปีละประมาณ 20 ล้านตัน ถ่านหินที่ผลิตได้นำไปใช้ประโยชน์ในการผลิตกระแสไฟฟ้าประมาณ ร้อยละ 80 ส่วนที่เหลือส่วนใหญ่ใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตปูนซีเมนต์ ในปี 2549 มีการนำเข้าถ่านหินคุณภาพดีจากต่างประเทศ ปริมาณ 11.2 ล้านตัน โดยส่วนใหญ่เกินกว่า ร้อยละ 80 ใช้เป็นเชื้อเพลิงในการต้มหม้อไอน้ำ

ทั่วโลกมีการใช้ถ่านหินเป็นเชื้อเพลิงเพื่อผลิตพลังงานถึงร้อยละ 25.7 ของพลังงานทั้งหมด สำหรับประเทศไทยมีการใช้ถ่านหินเพื่อผลิตพลังงานในสัดส่วนเพียงร้อยละ 16.3 ของพลังงานทั้งหมด และทั่วโลกพึ่งพาน้ำมันเพื่อใช้เป็นพลังงานในสัดส่วนร้อยละ 37.5 และพึ่งพาก๊าซธรรมชาติเพื่อให้พลังงานในสัดส่วนร้อยละ 23.2 ของพลังงานที่โลกใช้ทั้งหมด แต่ประเทศไทยพึ่งพาน้ำมันเพื่อใช้เป็นพลังงานในสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 43.7 และพึ่งพาก๊าซธรรมชาติเพื่อใช้เป็นพลังงานในสัดส่วนร้อยละ 37.2 ของพลังงานที่ประเทศไทยใช้ทั้งหมด ดังนั้นถ้าประเทศไทยสามารถใช้ถ่านหินเพิ่มขึ้นในสัดส่วนเดียวกับทั่วโลก โดยใช้ทดแทนก๊าซธรรมชาติเพื่อผลิตกระแสไฟฟ้าจะสามารถลดต้นทุนพลังงานของประเทศไทยได้ประมาณ 55,413 ล้านบาท หรือถ้าประเทศไทยสามารถลดการใช้น้ำมันและก๊าซธรรมชาติลงในระดับเดียวกับค่าเฉลี่ยของโลก โดยใช้ถ่านหินเป็นเชื้อเพลิงทดแทน จะสามารถลดต้นทุนพลังงานของประเทศไทยได้ประมาณ 145,168 ล้านบาท

รายงานวิชาการเรื่อง การประหยัดต้นทุนพลังงานจากการใช้ถ่านหินและต้นทุนสิ่งแวดล้อมจากการใช้ถ่านหิน จะกล่าวถึงสถานการณ์การใช้พลังงานของโลกและของประเทศไทย เพื่อสร้างความเข้าใจเบื้องต้นให้แก่ผู้ที่สนใจเรื่องถ่านหินได้ทราบว่า ทั่วโลกมีการใช้ถ่านหินที่เป็นเชื้อเพลิงราคาถูกในสัดส่วนที่สูงกว่าที่ประเทศไทยใช้อยู่ และทั่วโลกใช้น้ำมันและก๊าซธรรมชาติที่เป็นเชื้อเพลิงราคาแพงในสัดส่วนที่ต่ำกว่าที่ประเทศไทยใช้อยู่ในปัจจุบัน นอกจากนี้ยังกล่าวถึงสถานการณ์การผลิต การใช้ และการนำเข้าถ่านหินของประเทศไทย การวิเคราะห์แนวทางการลดต้นทุนพลังงานของไทยจากการใช้ถ่านหิน วิเคราะห์ต้นทุนสิ่งแวดล้อมจากการใช้ถ่านหิน ตลอดจนบทบาทของรัฐในการส่งเสริมให้มีการใช้ถ่านหินเพิ่มขึ้นในอุตสาหกรรมต่างๆ เพื่อลดต้นทุนการใช้พลังงานของประเทศไทย

เศรษฐกิจอุตสาหกรรมผลิตเชื้อเพลิงอัดก้อน ที่ได้จากขี้มูลและวัสดุเหลือใช้

“เชื้อเพลิง” เป็นปัจจัยด้านพลังงานที่สำคัญในการดำเนินชีวิตประจำวันของมนุษย์ และเป็นส่วนหนึ่งของต้นทุนการผลิตที่สำคัญในภาคอุตสาหกรรม ซึ่งต้นทุนจากพลังงานดังกล่าวมีส่วนสำคัญต่อขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมไทย แต่ปัจจุบันเชื้อเพลิงส่วนใหญ่ที่นำมาใช้เป็นพลังงานเป็นเชื้อเพลิงประเภทฟอสซิลที่ใช้แล้วหมดไป ไม่สามารถฟื้นฟูนำกลับมาใช้ได้ อีกทั้งยังมีปัญหาเรื่องราคาที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่องจากการหมดสิ้นไปของทรัพยากรและปัญหาผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

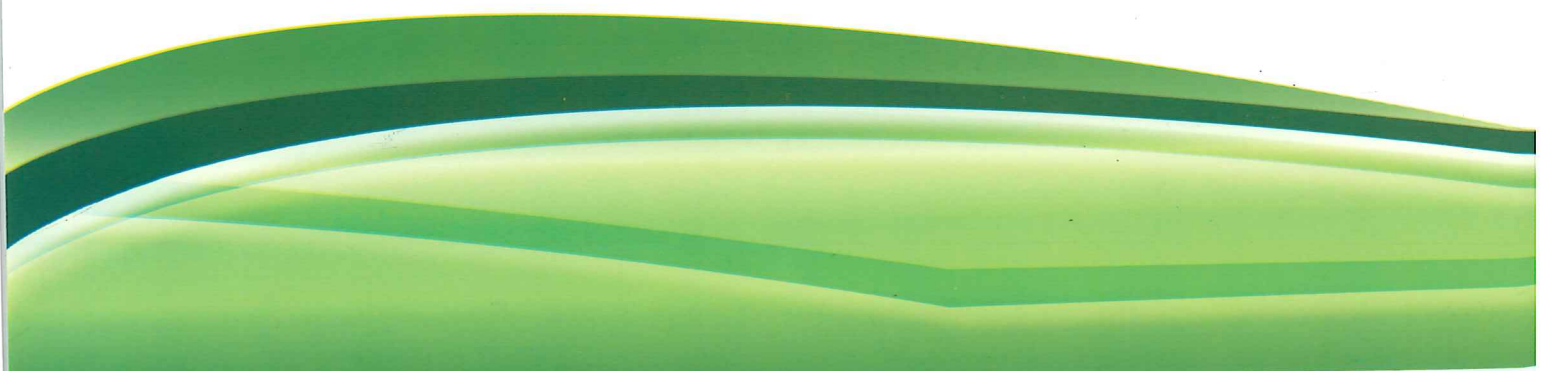

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น การใช้เชื้อเพลิงทางเลือกจึงมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะการปรับรูปแบบการใช้เชื้อเพลิงเพื่อให้ต้นทุนพลังงานลดลง เช่น การใช้เชื้อเพลิงก๊าซธรรมชาติทดแทนน้ำมันในรถยนต์ และการใช้เชื้อเพลิงถ่านหินทดแทนก๊าซธรรมชาติในการผลิตกระแสไฟฟ้า เป็นต้น นอกจากนี้การใช้เชื้อเพลิงประเภทฟอสซิลที่มีราคาต่ำกว่าทดแทนราคาสูงแล้ว การพัฒนาและส่งเสริมเชื้อเพลิงจากขี้มูลที่ได้จากวัสดุเหลือใช้จากภาคเกษตรก็เป็นอีกทางเลือกหนึ่ง

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จึงศึกษา รวบรวมข้อมูล ประมวลผลและวิเคราะห์ เพื่อรายงานข้อมูลเศรษฐกิจอุตสาหกรรมที่ได้จากเชื้อเพลิงขี้มูล เพื่อเป็นทางเลือกสำหรับภาคอุตสาหกรรม ปริมาณและราคาขี้มูล สถานภาพการใช้พลังงานของประเทศไทย ประเภทของเชื้อเพลิงขี้มูล คุณสมบัติเชื้อเพลิงและการนำไปใช้ประโยชน์ ตลอดจน

เปรียบเทียบราคาและคุณสมบัติด้านค่าพลังงานระหว่างเชื้อเพลิงกับเชื้อเพลิงฟอสซิล สรุปและข้อเสนอแนะ และจะจัดพิมพ์เป็นเอกสารเผยแพร่ให้แก่หน่วยงานต่างๆ.

ผู้สนใจสามารถติดต่อรับเอกสารรายงานวิชาการทั้ง 3 เรื่องดังกล่าวได้ที่กลุ่มเศรษฐกิจแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน สำนักพัฒนาและส่งเสริม และที่ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

กิจกรรมในรอบปี 2550

สำนักงาน ก.พ.ร. และบริษัทที่ปรึกษา (Tris) ได้มาติดตามประเมินผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการ โดยมี นายอนุสรณ์ เนื่องผลมาก อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ให้การต้อนรับ ณ ห้องประชุมกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

นายอนุสรณ์ เนื่องผลมาก อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เป็นประธานเปิดงาน "Big cleaning Day" เพื่อลดปัญหาฝุ่นในพื้นที่ตำบลหน้าพระลาน จังหวัดสระบุรี มีผู้ประกอบการเหมืองหิน โรงโม่หิน หน่วยงานภาครัฐ และประชาชนทั่วไปได้เข้าร่วมกิจกรรม ณ โรงเรียนคันทนาเขียว เมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2550

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จัดสัมมนา เรื่อง “เศรษฐกิจพอเพียงและหลักธรรมาภิบาลในการประกอบ การ” โดยมี นายปิยะบุตร ชลวิจารณ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ให้เกียรติเป็นประธานเปิดการสัมมนา นายอนุสรณ์ เนืองผลมาก อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ให้เกียรติกล่าวรายงาน และ ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล เลขาธิการมูลนิธิชัยพัฒนา ให้เกียรติเป็นวิทยากรบรรยาย เรื่อง การดำเนินธุรกิจตามแนวเศรษฐกิจ พอเพียง ณ ห้องบอลรูม ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ เมื่อวันที่ 6 มิถุนายน 2550

นายอนุสรณ์ เนืองผลมาก อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เป็นประธานเปิดการสัมมนาเรื่อง “พัฒนาเหมืองแร่ ดูแลสิ่งแวดล้อม พร้อมประโยชน์สุขของชุมชน” มีผู้ประกอบการเหมืองแร่ และโรงโม่หินทั่วประเทศ และผู้ที่เกี่ยวข้อง เข้าร่วมสัมมนา ณ โรงแรมสยามซิตี้ กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2550

นายปิยะบุตร ชลวิจารณ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ให้เกียรติเป็นประธานเปิดการเสวนาเรื่อง "โลจิสติกส์ผ่านวิกฤตอุตสาหกรรมไทย" โดยมี นายอนุสรณ์ เนื่องผลมาก อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ให้การต้อนรับ ณ ห้องประชุมกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2550

นายเสน่ห์ นิยมไทย รองอธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เป็นประธานส่งมอบโครงการ "สวนเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว 5 ธันวาคม 2550" ให้นายอำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี เพื่อส่งมอบให้กับ นายกองค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก เมื่อวันที่ 25 กันยายน 2550

นายอนุสรณ์ เนืองผลมาก อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ และคณะผู้แทนของกรมฯ ได้พบปะหารือและแลกเปลี่ยนความเห็นเกี่ยวกับงานด้านโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ร่วมกับ Miss Tse Siu-wa, Deputy Secretary (Transport) The Government of the Hong Kong Special Administrative Region, Transport and Housing Bureau ณ เขตปกครองพิเศษฮ่องกง สาธารณรัฐประชาชนจีน เมื่อวันที่ 23-25 กันยายน 2550

นายปิยะบุตร ชลวิจารณ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ให้เกียรติเป็นประธานในพิธีมอบรางวัล "สถานประกอบการชั้นดี" เพื่อเชิดชูเกียรติและประกาศเกียรติคุณผู้ประกอบการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานที่ได้รับคัดเลือกให้เป็นสถานประกอบการชั้นดี ประจำปี 2550 โดยมี นายอนุสรณ์ เนืองผลมาก อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ให้การต้อนรับ ณ ห้องประชุมกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เมื่อวันที่ 28 กันยายน 2550

นายอนุสรณ์ เนื่องผลมาก อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ พร้อมด้วยคณะผู้บริหาร ข้าราชการ พนักงานราชการและลูกจ้างของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ร่วมพิธีทางศาสนา และพิธีบวงสรวงองค์พระนารายณ์และพระภูมิเจ้าที่ เพื่อความเป็นสิริมงคล เนื่องในโอกาสครบรอบ 5 ปี แห่งการสถาปนากรมฯ ณ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เมื่อวันที่ 5 ตุลาคม 2550

คณะผู้จัดทำหนังสือผลการดำเนินงาน ประจำปี 2550
ของ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

นางวราภรณ์	ลาภานันต์	ประธานคณะทำงาน
นางสันทิสุตา	ไชยสิงห์	คณะทำงาน
นายเกียรติชัย	ตุลาธรรมกุล	คณะทำงาน
นายไพรัตน์	เดชะวิวัฒนาการ	คณะทำงาน
นางสาวกฤษณา	แก้วสวัสดิ์	คณะทำงาน
นายคันธศักดิ์	แข็งแรง	คณะทำงาน
นายพงศ์บุญย์	บุญประดิษฐ์	คณะทำงาน
นางนุจรี	ธีรติลก	คณะทำงาน
นายสุรพล	สุขช่วยชู	คณะทำงาน
นางสาวผการัตน์	หาญวิวัฒน์วงศ์	คณะทำงาน
นางเพ็ญศรี	ลีเผ่าพันธุ์	คณะทำงาน
นางพูลสุข	วลีพิทักษ์เดช	คณะทำงาน
นายจิโรจน์	รัมย์นัต	คณะทำงาน
นายสรศักดิ์	สมเกษ	คณะทำงาน
นางอรพิน	อุดมธนะธีระ	คณะทำงาน
นางสาวนิตดา	กระจำนายน	คณะทำงาน
นางสมลักษณ์	เจริญสิน	คณะทำงาน
นายปฏิพัทธ์	บุญนำมา	คณะทำงาน
นายพรวัช	เพ่งศรี	คณะทำงาน
นายธนารักษ์	พิทักษ์	คณะทำงาน
นายชนะนุ	อมรโชติ	คณะทำงานและเลขานุการ
นายเดชา	คำแก้ว	คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
นายรัตนพงษ์	ดอนพลอยเพชร	คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
ผู้ประสานงาน		
นางประพัทธ์	ราชโยธา	

สถานที่ติดต่อ

75/10 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ถ. พระรามที่ 6 10400

โทร. 0-2202-3576 (www.dpim.go.th)

พิมพ์ที่ บริษัท ยูเนียนอุตสาหกรรมไวโอเรต จำกัด

โทร 0 2932 7877 , 0 2935 5331

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
Department of Primary Industries and Mines

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

Department of Primary Industries and Mines

75/10 ถนนพระราม 6 แขวงทุ่งพญาไท

เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

โทร.0-2202-3555, 0-2202-3565, 0-2202-3567

โทรสาร.0-2644-8746

www.dpim.go.th